

САЛИ ГРИЙН ПОЛУДИВ

Част 1 от „Полулош“

Превод от английски: Владимир Молев, 2015

chitanka.info

Посвещавам на Инди.

*Ще усетиш как тежкият ми дъх вледенява
гръдта ти и напират към гърлото с ридание.*

„Обезумял от
скръб“, Уилфред Оуен

ПЪРВА ЧАСТ

ЧЕРВЕНО

НОВ ДЕН

обажда се кръсточовка:
отговаря ѝ друга птица:
кръсточовката подема отново:
и после пак
кръсточовката...
да му се не види, вече е светло
успал съм се
ранно утро е, призори
да му се не види!
трябва да се събудя
трябва да се събудя
не мога да повярвам, че съм спал толкова...

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бж

МАМКА МУ!

жужене. чува се ясно!

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж

МИСЛИ КАК ДА ОСТАНЕШ ЖИВ!

Трябва да се измъкнеш. Ловците са по петите ти. Онази бързата беше на косъм. Беше на косъм да успее. Какво точно стана снощи? какво стана?

ПРЕСТАНИ! НЕДЕЙ!

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бж

МИСЛИ КАК ДА ОСТАНЕШ ЖИВ.

ИЗМИСЛИ КАКВО ДА ПРАВИШ.

Може да погледнеш, вдигни леко глава. Земята до лицето ти е покрита с борови иглички. Покафенели борови иглички. Кафявото обаче не е от тях. Прилича на засъхнала кръв. Лявата ти ръка е протегната напред. И тя е изцапана. Покрита е със засъхнало кафяво. Не, не просто е изцапана, все едно е била топната.

В червена боя.

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бж

Трябва да намериш поток. И да се измиеш.

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бж

Трябва да се махнеш. Трябва да се махнеш от тук. Трябва да се размърдаш. Да избягаш.

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бж

Телефонът е наблизо, не се движи. Няма да се приближи.

Но все пак трябва да погледнеш. Да се увериш.

Обърни глава.

Можеш да го направиш.

Прилича на паднало дърво. О, дано да е дърво, дано да е дърво, дано да е дърво.

Не е дърво... Черно и червено. Черни обувки. Черни панталони. Единият крак е подвит, другият е изпънат. Черно яке. Главата е извърната настрани.

Косата ѝ е къса, светлокестенява.

Подгизнала от кръв.

Ловджийката лежи неподвижно като паднало дърво.

Все още кърви.

Сцежда се кръв.

Едва-едва.

Телефонът е неин.

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж
бжбж бжбж

Вдигаш глава и виждаш зеещата рана на шията ѝ, разкъсана, кървава, дълбока и червена.

ЧАКАМ

Пак съм в Швейцария, в една отдалечена долина високо в планината, не където беше къщата на Меркюри, а друга, близо до нея, на половин ден път пеша.

Тук съм от няколко седмици и един-два пъти слязох до долината на Меркюри. Първия път проследих предишния си маршрут, търсех потока, край който загубих Феърборн, вълшебния кинжал, който откраднах от Ловците. По-точно Роуз го открадна. Намерих потока лесно, не беше трудно да забележа и петната кръв и жълтеникава гадост на земята. Феърборн обаче го нямаше. Минах нагоре, надолу по брега, обиколих мястото с кървавите петна, надзъртах в храстите, надничах под камъните. Явно съвсем съм изперкал, кой нормален човек ще тръгне да наднича под камъните?! След два дни търсене се усилих да спра. Започнах да се чудя дали Феърборн наистина е бил у мен, дали някое животно не го е взело, дали не се е пренесъл другаде с магия... Лудост, нали? Оттогава повече не съм се връщал там.

Сега чакам тук, в другата долина, край пещерата. Така се разбрахме с Гейбриъл и затова сега съм тук, чакам. Един ден той ме доведе до пещерата и скри кутията с писма вътре, любовните писма на родителите му, единственото, което му е останало от тях. Сега кутията е в раницата ми. И аз съм тук. И си мисля, че поне имаме план. Кое то е хубаво.

Макар че планът ни не е кой знае какъв: ако нещо се обърка, да се чакаме в пещерата.

А нещата се объркаха, и то как...

Не мислех, че ще стигнем до този план. Смятах, че ако нещата се объркат чак толкова, аз със сигурност ще съм мъртъв. Но съм жив. И вече съм на седемнайсет години, пълноправен магьосник, получил трите си дара. Не знам кой друг е оцелял. Роуз... Роуз със сигурност не е, застреляха я Ловците. Аналис е похитена от Меркюри и спи мъртвешки сън, няма да изкара дълго в това състояние, скоро няма да спи мъртвешки сън, а ще си е, чисто и просто, мъртва. Гейбриъл го броя за изчезнал, няма го от няколко седмици, по-точно четири седмици и четири дни. Ако беше жив, щеше да е тук. Ако Ловците са го хванали и са го измъчвали, сигурно им е казал къде да...

За това обаче не си позволявам да мисля. Това е едно от правилата, които си наложих, докато чакам: не мисля за лошите неща, придържам се към хубавите. Проблемът е там, че няма какво друго да правя, освен да седя, да чакам и да мисля. Затова всеки ден се насилвам да си мисля за хубави неща и си казвам, че когато ги мина от началото до края, Гейбриъл ще се появи. Все още не е късно. Все още може да успее. Просто трябва да мисля позитивно.

Добре, подхващам отначало списъка.

Първо, нека се огледам. Наоколо е пълно с хубави неща и аз ги изброявам всеки ден, макар че те винаги са си едни и същи.

Дървета. Дърветата са нещо хубаво. Повечето са високи и относително прави, и дебели, има и няколко паднали и покрити с мъх. Иглолистни са, не широколистни, зеленото варира от почти черно до лимонено в зависимост от слънцето и възрастта на игличките. Познавам близките дървета толкова добре, че като затворя очи, мога да си ги представя съвсем ясно, ала се опитвам да не го правя често, тъй като е по-лесно да мисля положително с отворени очи.

След дърветата минавам към *небето*, то също е хубаво, обикновено е яркосиньо през деня и бледочерно през нощта, точно каквото ми харесва. Понякога има облаци, те са големи и бели, рядко сиви, не са дъждоносни. Основно се движат на изток. Тук долу не се усеща вятър, дърветата пазят завет.

Какво идва след това? А, да, *птиците*. Птиците са хубаво нещо, освен това са ненаситни и шумни, постоянно чуруликат и кълват. Някои се хранят със семена, други — с буболечки. Високо над гората летят гарвани, те обаче не се спускат под дърветата. Гарваните са черни. Катраненочерни. Все едно са изрязани с ножица от черна

хартия. Оглеждам се за орли, но не съм видял нито един, мисля си за баща ми и се чудя дали наистина се превръща в орел и бди над мен, струва ми се толкова отдавна...

Престани!

Баща ми няма място тук. Трябва да внимавам с мисленето за него. Не бива да си отпускам юздите. Иначе бързо ще изпадна от положителни в отрицателни мисли.

Така, да се върна към нещата наоколо. Докъде бях стигнал? Минах дърветата, небето, облаците, птиците... А, да, *тишината*. Тук често цари тишина. Тежка тишина. Тишината нощем може да изпълни Тихия океан. Тишината ми харесва. Няма жужене от телефони, няма прашене от електрически уреди. В главата ми е тихо. Мисля си дори, че би трябвало да чувам бученето на реката долу, но явно дърветата го заглушават.

След тишината идват *движенията*. До този момент съм забелязал няколко неща да се движат: сърнички, три броя, те са кротки, кафяви, нежни и доста плашливи. Зайци също, сиво-кафяви, безшумни. Полевки, сиво-кафяви, и мармоти, сиви и безшумни. Освен това има паяци, черни и безшумни; мухи, черни и също безшумни, стига да не се приближат, тогава стават адски досадни; една заблудена пеперуда, синя като синчец, безшумна; падащи шишарки, кафяви, те не са безшумни, приземяват се с тихо „туп“; ронещи се иглички, кафяви, шушкат като сняг.

Това са хубавите неща, пеперуди, дървета и така нататък.

Оглеждам и себе си. Обут съм със старите си *обувки*. С дебели подметки, които са се размекнали от носене. Кафявата кожа е протрита, дясната обувка пропуска вода, има дупка. *Джинсите* са широки, удобни, страшно изтрити, скъсани на лявото коляно, с разпран подгъв, от сини са станали сиви, покрити са с прах и кал, тук-там са озеленени от катерене по дърветата. *Коланът* е дебел, черен, кожен, с месингова катарам. Хубав колан. *Тениската* беше бяла, сега е сива, цялата е раздрана, по ръкава има малки дупчици, все едно са я изпасли бълхи. Но аз нямам бълхи, поне така си мисля. Не ме сърби. Доста съм мръсен. Понякога се мия, гледам винаги да се измия, когато се събудя окървавен. По дрехите ми няма кръв, за щастие. Винаги се събуждам гол, ако съм...

Мисли за дрехите!

Докъде бях стигнал? До тениската май. Над тениската нося *риза*, дебела и топла, вълнена, карирана, все още си личат квадратчетата в зелето, черно и кафяво. Останали са три черни копчета. От дясната страна има *дупка*. Левият ръкав е *раздран*. Нямам *гащи*, нито чорапи. Преди имах *чорапи*, който знае къде са се дянали. Имах и *ръкавици*. *Шалът* би трябвало да е в *раницата*. Не съм я отварял отдавна. Не е зле да го направя. Поне ще си намеря някаква занимавка. Може и ръкавиците да са там.

И сега какво?

Все още е светло. Може да продължа с огледа.

Ръцете ми изглеждат ужасно. Направо отвратително. Потъмнели от слънцето, сбръчкани, огрубели, белезите на дясната китка са кошмарни, все едно кожата се е разтопила и после се е стегнала, *ноктите* са черни и изгрязани до живеца. О, *татуировките*. Три татуировки на кутрето на дясната ръка и голяма татуировка на лявата длан. Ч 0.5. Татуировка на нечистокръвен. За да се вижда ясно какъв съм: наполовина черен магьосник. И ако някой пропусне тези татуировки, има една на глезена и още една на врата (тя ми е *любимата* — шегувам се!).

Това не са обикновени татуировки или просто някакви обозначения, в тях има и магия. Ако Ловците ме хванат и ме предадат на господин Уолънд, ще отрежат кутрето ми, ще го сложат във вещерска бутилка и аз ще бъда в тяхна власт. Ще могат да го използват, за да ме измъчват или да ме убият, когато си поискат — достатъчно е само да изгорят бутилката. И ще го направят, сигурен съм. Чрез татуировките те могат да ме командват. И ще се опитат да ме накарат да убия баща ми.

Само че аз никога няма да убия баща ми. Дори и да искам, няма да успея, тъй като той е най-могъщият черен магьосник и не мога да му стъпя на малкия пръст. Да, общо взето, се справям добре със схватките и с тичането, но това не е достатъчно, за да победея Маркус.

Да му се не види! Пак стигнах до него.

Обратно към тялото ми.

Понякога тялото ми се държи странно. Променя се. Трябва да помисля за това. Трябва да се опитам да разгадая как се променя, защо се променя и в какво точно се превръща.

Не помня какво точно става, когато се преобразя, но после се събуждам гол и не толкова гладен. Понякога ми е лошо и повръщам изяденото през нощта, а и след това продължава да ми се гади. Може би стомахът ми не може да приеме това, което съм изял. Ям главно дребни животни, макар да не помня как съм ги уловил. Досещам се за тях, тъй като в повръщаното се виждат дребни костици, парченца козина и кръв. Веднъж имаше и опашка. Като че ли на плъх. Явно се превръщам в някакво животно. Това е единственото обяснение. Дарът ми е същият като на баща ми. Но не помня нищо, нито преобразяването, нито какво правя, докато съм животно, нито как после ставам човек. Събуждам се без никакъв спомен. Винаги заспивам, сигурно е от умора.

Снощи хванах сърничка. Събудих се до разкъсания труп. Не повърнах изяденото. Сигурно стомахът ми вече е свикнал. Преди това бях гладен, адски гладен, сега не съм. Навярно това идва да покаже, че човек може да свикне с всичко, дори и със сурово месо. Все пак не бих отказал малко истинска храна. Сандвич, пържени картофи, яхния, пюре, пържола, пудинг. Човешка храна. Пай. Крем карамел!

Внимавай!

По-добре да не мисля за това, което ми липсва, така само ще си разваля настроението. Трябва да внимавам с мисленето. Не бива да си позволявам да затъна в негативизъм. Днес се справям добре, тъй че за награда мога да си позволя да помисля малко за други хора, дори и за *баща ми*, но трябва да внимавам много.

Видях го. Видях Маркус. И той не ме уби, не че някога съм мислел, че ще го направи, но като се знае какъв е, можеше и това да стане.

Като малък смятах, че Маркус не се интересува от мен, но се оказа, че той през цялото време е мислел за мен, също както аз мислех за него. И е искал да ми помогне. Намери ме. Спря времето заради мен, което не е толкова лесна работа. Извърши церемонията за посвещаването ми, даде ми да отпия от кръвта му и три дара. Златният пръстен, който ми подари, неговият пръстен, сега е на палеца ми, завъртам го, вдигам го към устните си, усещам тежестта му и вкуса на метал. Куршумът, който баща ми извади от мен, вълшебният ловджийски куршум, е в джоба ми. Понякога и него го изваждам и го гледам, макар да не съм сигурен дали ми харесва да е у мен, тъй като

все пак е свързан с Ловците. Третият му дар, животът ми, също все още е с мен. Не съм сигурен дали той се брои, мислех, че дарове могат да бъдат само предмети, ала все пак Маркус би трябвало да знае какви ги върши.

Жив съм благодарение на баща ми. Получих дарбата си благодарение на него и тя е същата като неговата. На повечето магьосници не им е лесно да намерят дарбата си, трябва им поне около година, докато я открият, а аз дори не се наложи да я търся. Тя сама дойде при мен. Не знам дали това е хубаво, или не. По-добре да мисля за друго.

Другото хубаво нещо, за което мога да мисля, са *близките ми*. Рядко се отплесвам в лоши мисли, когато стигна до семейството ми. Аран все така ми липсва, но не толкова, колкото когато бях затворник на Силия. Първите няколко седмици в клетката ми беше ужасно мъчно за него. Но това беше отдавна, преди поне две години. Отведоха ме от дома, когато навърших петнайсет, преди церемонията за посвещаването на Аран. Да, минали са повече от две години, но той и Дебора са добре. Елън, моята нечистокръвна приятелка, се свърза с Аран, показва му моя снимка, а аз видях клип с него, чух гласа му. Сигурен съм обаче, че те ще са по-добре без мен. Никога повече няма да ги видя, но това не ми тежи толкова, защото те знаят, че съм жив, че съм избягал и съм на свобода. Трябва да мисля положително, а колкото съм по-далече, толкова по-добре за тези, които обичам.

Понякога сядам на входа на пещерата, дори подремвам за кратко, но като цяло предпочитам да чакам горе на дървото, откъдето има добра видимост. Тук склонът е стръмен, няма кой да дойде да се разхожда. Но знае ли човек? А и Ловците са майстори в проследяването. Мъча се да не мисля много за тях, макар че не е разумно да се преструвам, че те не съществуват. Така или иначе, аз си седя горе на дървото и когато се стъмни, както сега, си позволявам да си мисля за едно време, преди Съветът да ме отведе от дома, преди да се появи Силия и да ме затворят в клетка.

Любимият ми спомен е как с Аран си играем в гората край къщата на баба. Аз се бях скрил на едно дърво и когато Аран най-сетне ме намери, тръгна да се катери след мен. Покачих се чак на върха, но той ме помоли да слеза и аз се подчиних, после седнах до него, както съм седнал сега, яхнал клона, и се облегнах на Аран. Бих дал всичко на

света да седнем пак така един до друг, да усетя как топлото му тяло ме придържа. Да доловя как Аран се усмихва само от движението на гръдния му кош, да усетя дъха му, ръката му около мен.

Не бива да се унасям в такива мисли. Не бива да мисля за това, което няма как да стане.

Сещам се и за баба, за пчелите ѝ, ботушите ѝ и кокошките, за калния под в кухнята. За последен път я видях, когато ме отведоха. Бях в сградата на Съвета, тъкмо ми бяха казали, че Силия ще е мой „настойник и учител“. Тогава за първи път видях Силия, за първи път чух писъка ѝ, нейната дарба, с която ме зашемети. Все едно е било в друг живот. Силия ме парализира с писъка си, пазачите ме отведоха и последният ми спомен за баба е как, стара и уплашена, стои сама в средата на стаята, където ме бяха извикали да ми направят оценка. Сигурно е знаела, че няма да ме види повече. Силия ми каза, че баба е починала, вероятно са я накарали да се самоубие също като майка ми.

Знам, че...

Какво е това?

Стъпки! През нощта!

Сърцето ми се разтуптява.

Овладей се! Ослушай се!

Леки стъпки. Като на Ловец.

Извързвам бавно глава. Не виждам нищо. Облаците са плътни, светлината на луната не разпръсква мрака под клоните на дърветата.

Стъпките се приближават. Кръвта ми бушува, адреналинът се покачва.

Мамка му! Не е само адреналинът, това е животното в мен.

В този миг я съзирам. Сърна. Изплашена.

Животното в мен е готово да изскочи, иска да ме покори.

Успокой се! Успокой се! Поеми дълбоко дъх. Брой бавно наум.

Едно, поемаш дъх и издишаш.

Две, поемаш бавно дъх, задържаш го, издишаш.

Три — усещам го в кръвта си, сякаш пламва огън — издишаш.

Четири, вдишваш, животното в мен, макар да не го знам какво точно е то, ме кара да се преобразя.

Сърничката изприпква настрани и изчезва в мрака. Аз съм тук, все още съм човек, сърната не е мъртва. Мога да овладеея дарбата си.

Или най-малкото да я възпирам. И щом мога да я възпирам, сигурно мога и да я накарам да се появи.

Усмивам се. За първи път от седмици се чувствам добре.

Днес се справих отлично, придържах се към списъка с хубави неща, не се отплесвах в негативни мисли. Мога да се наградя с нещо хубаво, с мисли, които пазя за специални случаи. Любимите ми са за Аналис. Спомените ми за нея.

АЗ И АНАЛИС

Седим на ръба на скалата, краката ни се поклащат във въздуха. Аналис е на петнайсет, аз съм още на четиринайсет. Кракът ми е близо до нейния, но не се докосват. Късна есен е. От два месеца се срещаме тук веднъж седмично. Само веднъж сме се докоснали, на втората ни среща. Тогава целунах ръката ѝ. Още ми се струва като сън. Сигурно не съм бил на себе си. Сега мисля за това през цялото време, ама наистина през цялото време, но не мога да го направя отново. С Аналис си говорим, катерим се, тичаме заедно, но дори и когато се гоним, пак не я хващам. Настигам я и изведнъж нещо ме спира. Не се оставям и тя да ме хване.

Тя люлее крака. Сивата ѝ пола от училищната униформа е чиста и изгладена. Кожата на краката ѝ е гладка, леко потъмняла от слънцето, косъмчетата над коленете са тънки и руси. Моят крак е на милиметри от нейния, повече не мога да се приближа. Насилвам се да извъртя глава настрани.

Скалата е стръмна и висока, но може да се скочи от нея, долу е пясък и е меко. Ветровито е, тук обаче се пада завет. Върховете на дърветата се поклащат и шумят, все едно говорят, клюкарстват, ронят се листа. Един рояк се спуска към нас и аз съм сигурен, че Аналис ще посегне да хване някое листо. Тя протяга ръка, цялото ѝ тяло се надвесва над пропастта. Може да загуби равновесие и да падне, няма да се нарани, ала все пак сигурно е редно да я хвана, да я задържа. При все това не помръдвам. Тя се засмива, протяга още по-напред ръка, още по-напред, сграбчва едно листо и в същото време ме стиска за ръкава, стиска здраво плата, но въпреки това аз не правя опит да я подхвана. Дръпвам се, така че тя да се изтегли, без да я докосвам.

Листото е в ръката ѝ. От бреза е, малко кафяво триъгълниче. Аналис го хваща за дръжката и го завърта пред лицето ми.

— Хванах го! Но не и благодарение на теб! Щях да падна!

— Знаех, че ще се справиш.

— Така ли?

Тя ме потупва по носа с листото, пръстите ѝ са близо до устните ми. Отдръпвам глава.

— За теб е. Вземи го.

— Най-обикновено листо — отговарям аз. — Пълно е с такива.

— Дай ръка. Това листо е специално. Уловено е от мен с цената на голям риск, и то само заради теб.

— В такъв случай наистина е специално — отвърщам и протягам ръка.

Тя го пуска в дланта ми.

— Никога ли не благодариш?

Не знам. Не съм се замислял за това.

— И не ме докосваш.

Вдигам рамене. Как да си призная, че мисля за всеки милиметър, който ни разделя?

— Ще запазя листото — казвам.

Скачам от ръба и се приземявам долу. Там обаче не знам какво да правя. Надявах се Аналис да ме последва. Вдигам глава към нея.

— Да сменим темата?

— Ако се качиш при мен и помолиш мило.

Закатервам се по скалата, катеря се бързо, искам да се изфукам, но когато стигам до върха, спирам. Аналис се е преместила там, където обикновено се изтеглям на ръба. Препречва ми пътя. Има и друг маршрут, малко по-вляво, макар че е по-труден, спускам се леко и пак поемам нагоре, сега обаче тя е седнала там.

— Здравсти!

Аналис ми се усмихва и се навежда към мен. Единственият начин да се издърпам горе е да мина през нея.

— Извинявай, би ли се дръпнала?

Тя поклаща глава.

— Ако те помоля?

Отново поклаща глава и се усмихва широко.

— Не си чак такъв грубиян, какъвто се опитват да те изкарат.

— Моля те, Аналис.

Едва се държа, пръстите ми са изтръпнали, краката ми се плъзгат. Няма да изкарам дълго така.

— Не мога да си обясня защо те изключиха от училище. Виждаш ми се толкова кротко момче — казва тя с тон на учителка.

— Не съм кротък.

Аналис се привежда към мен и се усмихва.

— Докажи го!

Трябва или да скоча, или да премина през нея, нямам време за губене, десният ми крак трепери от напрежение. Мога да се издърпам, ако сложа дясната си ръка до крака ѝ, но в такъв случай ще се озова направо в скута ѝ, а...

— Чакай само да кажа на братята ми какъв си страхопъзльо — продължава да ме дразни тя.

Поглеждам я, знам, че се шегува, но мисълта, че изобщо говори с братята си, ме влудява. Виждам как усмивката ѝ се стопява. Пускам се, извъртам се във въздуха и се приземявам на крака. Изправям се разтреперан.

— Натан! Извинявай! Не биваше...

Тя скача до мен, приземява се леко и грациозно, както винаги.

— Не биваше да говоря така. Глупаво е.

— Ако разберат, че се срещаме...

— Знаеш, че няма да им кажа. Беше глупава шегата.

Давам си сметка, че прекалявам и провалям срещата ни, подритвам пясъка намусено и кимам.

— Да, знам. — Усмихвам ѝ се, искам да разведрия атмосферата. — Не казвай на никого какъв съм слабак. А аз ще си мълча каква си грубиянка.

— Аз ли? Грубиянка? — Аналис се усмихва отново и също започва да подритва пясъка. След това прокарва дълга черта по него. — Ако тази линия обозначава от грубиян в този край — тя забива тока на обувката си — до мил, възпитан и кротък в другия — отива в другия край, забива ток и ме поглежда, — къде точно съм аз?

— Аналис, Аналис, Аналис... — мърморя под нос и обикалям около линията.

На около три четвърти от разстоянието до края спирам, връщам се леко, после отстъпвам още малко и накрая спирам близо до точката за грубиян.

— Ха! — възкликва тя.

— Твърде лоша си за мен.

— Повечето ми приятели от училище щяха да ме сложат тук — заявява Аналис и подскача към кроткия край.

— Приятелите ти от училище до един са Безцветни — отвърщам аз.

— Но въпреки това могат да разпознаят кое момиче е добро и кое — не.

— А мен къде щяха да ме сложат?

Отдръпвам се, тя минава покрай линията и застава там, където бях аз преди миг, досами точката за грубиян.

— А братята ти? Те къде щяха да ме сложат?

Тя се подвоумява за миг, после подминава края на линията и стига чак до ръба на скалата.

— Децата в училище ги е страх от теб, защото се биеш. Носи ти се славата на дивак, но те виждаха как си стоиш кротко в класната стая и знаеха, че ако не те закачат, няма да им сториш нищо лошо.

— А братята ти така и не го разбраха. Че е по-добре да ме оставят на мира.

— Да. Но и тях ги е страх от теб.

— Те ме пребиха! Оставиха ме да лежа в безсъзнание!

— Преди това ти ги наби! Макар че не е само това причината. — Тя замълчава, двоуми се, после додава: — Причината е в това, кой си. Или по-точно, кой е баща ти. Всичко се свежда до Маркус. Страх ги е от него. Всички ги е страх.

Права е, разбира се, не че той ще се появи да ми помогне в някое сбиване.

— А теб страх ли те е от него? — пита Аналис.

Не съм сигурен, все пак той ми е баща. Опасен е, убиец е, но е мой баща. И аз искам да го видя. Нямах да го искам, ако ме беше страх.

— Аналис, на теб ти имам доверие най-много от всички хора на света, но ако Съветът ме чуе да говоря за Маркус или какво всъщност мисля за него... Не бива да приказвам за него.

— Извинявай, не биваше да питам.

— Но ще ти кажа от кого ме е страх: от Съвета. И от братята ти. Ако...

Замълчавам. И двамата знаем, че ако те разберат за нашите срещи, ще загазим яко.

— Знам — отговаря Аналис. — Семейството ми е ужасно смахнато.

— Моето е по-смахнато.

— Не много. Поне си имаш Аран и Дебора. Имаш добри хора край теб. А аз нямам. Конър е поносим, когато не е с Лиам, или...

— Ти си добра — прекъсвам я аз.

Тя се усмихва, но аз изведнъж си давам сметка колко тъжна и самотна изглежда и какъв късметлия съм, че имам Аран, Дебора и баба. Без да се замислям, я хващам за ръката. Докосвам я! Изненадан съм, но ето, става пред очите ми, няма какво толкова да го мисля. Кожата ѝ е нежна и с цвят на кожа, не на кал.

— Как опазваш ръцете си толкова чисти? — Обръщам дланта ѝ и я оглеждам внимателно. — Аз целият съм покрит с червен прахоляк, а по теб няма и една прашинка.

— Аз съм момиче. И както е добре известно, момичетата са способни на невероятни чудеса, за които момчетата могат само да мечтаят.

Гласът ѝ е тих, ръката ѝ едва докосва моята.

Страх ме е, но няма да спра. Прокарвам пръст по дланта ѝ. По палеца, надолу между палеца и показалеца, нагоре по него, после пак надолу и нагоре, надолу и нагоре, докато накрая не минавам кутрето и се спирам на китката.

— Всеки път се изненадвам колко си нежен — казва тя. — Изобщо не си грубиян.

Чудя се какво да отговоря, не се сецам за подходящи думи.

— Пак млъкна — отбелязва Аналис.

— Какво му е лошото на мълчането?

— Нищо. Отива ти. — Тя прокарва пръст по моята длан, както аз направих с нейната. — Но понякога се чудя за какво мислиш. За какво мислиш сега?

Мисля си, че ми харесва да ме докосва. Това ли трябва да кажа? Не знам.

— Ами аз... — измънквам. — Ти...

Аналис свежда глава към мен.

— Мъчиш се да скриеш лицето си — оплаква се тя. — Да не би да се изчерви?

— Не съм!

Подхваща ме за брадичката и леко повдига главата ми.

Усещам, че бузите ми парят, но не бих казал, че съм се изчервил.

— Толкова си сладък.

Сладък!

— Според мен съм грубиян — казвам.

Тя се размива и става.

— Сладък си. И си бавен. Не можеш да ме хванеш!

Аналис хуква и аз се втурвам след нея, настигам я и яхващам. За първи път.

ПО-МРАЧЕН

Сигурно минава полунощ. Още един ден е отминал. Пореден ден с позитивно мислене. Пореден ден мечти за Аналис, без да мога да направя нищо, за да ѝ помогна. Пореден ден седене на дървото и чакане на Гейбриъл, без той да се появи. Трябва да се опитам да поспя, но не съм уморен. Нощем рядко съм уморен. Даже се ободрявам, макар да усещам, че в същото време ставам и по-мрачен.

Може да се опитам да изрецитирам някой от списъците с правилата, на които ме научи Силия — как да убивам с нож, как да убивам с голи ръце. Голяма забава, а? Или нещо друго. Родословното ми дърво, да речем. Да изброя имената отново: Хароу, Тайтърс, Гонт, Дарий, Лео, Кастор, Максимилиан, Масимо, Аксел, Маркус, Натан. Хароу, Тайтърс, Гонт, Дарий...

Само че списъкът е малко потискащ, а не бива да се унасям в потискащи мисли. Но какво съм виновен аз, че всичките ми предци са били избити от Ловците или са били измъчвани до смърт от Съвета? Е, Маркус още не е мъртъв, поне доколкото знам, той е още жив и е добре. Беше до мен, спаси ми живота, извърши церемонията за посвещаването ми и си замина, изостави ме и отново съм сам, както винаги.

„И сам си се справяш добре“, каза ми той. Класическо оправдание!

Не, не бива да мисля негативно. Трябва да се придържам към хубавите неща.

Само че съм в мрачно настроение.

Ще взема да пробвам нещо друго. Може да изброя откраднатите от баща ми дарби, по една за всяко сърце, което е погълнал. И този мъж, този убиец, този ПСИХОПАТ стоеше срещу мен, разговаряхме и ми даде трите дара. Не мога да го мразя, дори не ме е страх от него. По-скоро ме изпълва страхопочитание. Това е хубаво, нали? Да почиташ баща си. Макар че е психопат. Наистина ли е психопат? Не знам. Не съм сигурен какво точно е определението за психопат. Сърцата на колко души трябва да изядеш, за да станеш психопат?

Пак си загризах ноктите, въпреки че нищо не е останало от тях.

Ей ме на', седя си на дървото и си гриза ноктите, Натан, синът на Маркус, момчето, за което е предречено, че ще убие баща си, и което се опита да докаже, че няма да го направи, което искаше да му върне Феърборн, но се провали и изгуби кинжала. Знам, че няма да издържа и секунда, ако се изправя срещу Маркус, само че всички смятат, че мога да го убия, стремят се към това. Успях да избягам от Уолънд и Белите, които искаха да ме изправят срещу баща ми, стигнах до Меркюри и какво се оказа? И тя жадува за същото!

Мамка му! Не бива да мисля за това.

По-добре да се върна на Аналис. Когато бях в клетката, често мислех за нея. Фантазирах си, представях си как я целувам, как правим секс и така нататък. Не че някога съм правил секс. За последно я държах за ръката на покрива на Меркюри и след това всичко отиде по дяволите, вятърът ме блъскаше назад, а Меркюри я примамваше да скочи на тревата. Спомням си как Аналис лежеше на земята, гърдите ѝ се надигаха, отчаяно се бореха да поемат въздух, после тя въздъхна, бавно, мъчително, и замря. Ужасно беше. Мразя този спомен.

И като стана дума какво мразя, тук списъкът е направо безкраен. В него, разбира се, е сестра ми Джесика. Тя ме ненавижда, откакто съм се родил, а аз отвърщам на чувствата ѝ на квадрат. До нея е гаджето ѝ Клей, надменният и безсърдечен предводител на Ловците. Как да не го мрази човек? После идва другият жесток грубиян, Киаран О'Браян, най-големият брат на Аналис, който преди беше начело в списъка, но сега обикновено се нарежда на трето място. На второ е Соул О'Браян от Съвета. Той ми беше казал, че иска лично да извърши церемонията за посвещаването ми, което, както и да го погледнеш, е по-извратено и от идеята му да ме държат затворен в клетка. Нищо чудно и Соул да е

психопат. Но най-големият психар, номер едно в списъка ми с омразни хора, е господин Уолънд. Белият магьосник, който се държеше с мен, все едно съм лабораторна мишка. Мъжът, който ми сложи татуировките, а точно тях ненавиждам най-много от всичко.

Това е една положителна мисъл!

Силия обаче не е в списъка. Вече не я мразя и това сигурно е хубаво. Да не мразиш човек, който те е държал заключен в клетка почти две години, е хубаво, нали? От друга страна, може би то показва, че съвсем съм превъртял. Не знам. Така или иначе, Силия не е в списъка.

И Меркюри я няма. Меркюри не предизвиква омраза. Можеш ли да мразиш дъжда или вятъра?

Меркюри обеща, че ще освободи Аналис, ако ѝ занеса главата или сърцето на баща ми. Няма да получи нито едното, нито другото. Трябва да намеря начин да се свържа отново с нея, да открия Аналис, да разваля магията и да избягаме. Звучи трудно и опасно, но имам план, а това също е хубаво. Само дето планът ми е малко глупав и няма да успее. Меркюри със сигурност ще ме убие.

Но това не бива да ме притеснява. Все пак, в крайна сметка никой не е безсмъртен, нали?

А и без това в момента си имам други грижи на главата. Вече мина повече от месец и ми става все по-трудно да си представя положителен вариант, вариант, в който Гейбриъл не идва не защото е мъртъв или заловен от Ловците, а защото се излежава в огромно легло, чете книга и нагъва кроасани.

Ако са го заловили, със сигурност са го измъчвали и той им е казал всичко. За мен, за себе си, за Феърборн, Аналис и най-вече къде могат да ме намерят, за срещата ни в пещерата. Ако ме подложат на Възмездие, и аз бих проговорил. В това няма нищо срамно. Възмездието прекършва всеки, никой не може да устои цял месец. И въпреки това няма и следа от Ловци. Няма го обаче и Гейбриъл. Значи, е мъртъв. Ловците са го застреляли още тогава, след като откраднахме Феърборн. Убили са го, докато се мъчеше да ме спаси. А аз висях тук, кацнал на едно дърво, и се мъча да изнамеря нещо хубаво, за което да мисля.

Май положителното мислене е вятър работа.

НЕ ЧАКАМ

Стигам до къщата на Меркюри на зазоряване. След като баща ми ми даде трите дара, избягах от тук, но после на два пъти се връщах да видя какво правят Ловците. Сега ми се удаваше възможност аз да ги пошпионирам малко, няма само те да ме наблюдават!

Първият път беше преди две седмици, бях напълно сигурен, че никой не ме преследва. Бях убил бързата Ловджийка и останалите бяха изгубили следите ми. В общи линии бях сигурен, че няма да очакват да се появя тук. Нямах никаква причина да се връщам в долината на Меркюри, беше глупаво и опасно. По силата на тази логика предполагах, че и Ловците ще са малко. Грешка! Бяха поне дванайсет. Навярно използваха къщата като база, за да търсят Меркюри. Тя стигаше до истинския си дом през вълшебен проход в пространството. През подобен проход аз и Гейбриъл бяхме дошли тук от апартамента в Женева. Баща ми спомена, че Ловците могат да надушват проходите, и затова си мисля, че или Меркюри е унищожила прохода до истинския си дом, или Ловците са го намерили и тя също е мъртва. Ако Меркюри умре, не знам какво ще стане с Аналис. Но не ми се вярва Меркюри да прояви нехайство, слабост или нерешителност. По-скоро предполагам, че отдавна е унищожила прохода, заличила е следите си и долината е задънена улица както за Ловците, така и за мен.

При първото ми връщане Клей също беше тук, беше в лошо настроение и не спираше да крещи. Джесика беше с него. Останал ѝ е голям белег на лицето, където я порязах. По-точно Феърборн я поряза. На Клей обаче белегът като че ли не му правеше впечатление, май все още бяха гаджета с Джесика. Прегърна я и я целуна по върха на носа. В един момент той застана широко разкрячен в края на поляната с ръце на кръста. Вдигна глава и ми се стори, че се взира право в мен. Бях се скрил добре и нямаше как да ме види, но имах чувството, че ме чака да се покажа.

Отидох отново до къщата преди седмица. Бяха останали само шестима Ловци, мислех, че и Клей ще е там, предполагах, че той ще се досети, че ще се върна, само че него го нямаше. Вместо това имах удоволствието да зърна Киаран. Този път атмосферата беше друга. Ловците се припичаха на слънце, смееха се, обикаляха безгрижно насам-натам. Все едно бяха дошли на почивка, само дето Ловците никога не ходят на почивка. Определено нямаха вид да очакват да се появи синът на Маркус.

Огледах внимателно Киаран, той беше гол до кръста, косата му беше изсветляла от слънцето, лицето му беше почерняло, тялото беше едро и здраво. Беше станал почти колкото Клей. Ловците бяха повалили няколко дървета и между тях бяха опънали въжета и мрежи за катерене, за да се състезават. Макар да беше едър, Киаран беше най-бърз и се подиграваше на останалите колко са бавни. После тренираха по двойки и веднага стана ясно, че момичетата са новобранци, партньорът на Киаран беше добър, а самият Киаран се показва като отличен боец. При все това предполагах, че бих могъл да се справя с него, ако не беше дарбата му, която доста усложнява задачата — той може да става невидим. Едно от момичетата можеше да подпалва от разстояние, друго изпращаше светкавици, но дарбите им бяха слаби. Не успях да разбера какви са способностите на партньора на Киаран и на останалите.

Ловците са основно жени, но сред тях има и няколко умели магьосници. Подбират само високи и здрави, като ги разделят по двойки. Мислех, че Ловците са единствено англичани, но две от момичетата тук явно бяха от другаде. Разбираха английски, но помежду си и с партньора на Киаран говореха на френски. Доколкото знам, Съветът на белите вещици и магьосници в Европа не обучава Ловци и не преследва Черните, както в Англия. Гейбриъл ми беше казал, че тук Белите и Черните се държат настрана едни от други и се правят, че не се забелязват, а Ловците се използват само в крайни случаи и в издирването на определени вещици и магьосници като баща ми. Щом са започнали да набират местни, явно Ловците се канят да разширят дейността си.

Наблюдавах ги цял ден. Знаех, че не бива да стоя там. Трябваше да съм в пещерата и да чакам Гейбриъл, само че не можех да се откъсна. Гледах как Киаран раздава заповеди и си спомнях как той и братята му ме хванаха и ме измъчваха. Сега ми се струва още по-невероятно, отколкото тогава. Бях на четиринайсет, още бях дете. Киаран трябва да е бил на двайсет и една, а накара по-малките си братя да му помагат, нареди на Конър да посипе с прах раните на гърба ми, постоянно се шегуваше, присмиваше се на слабостта им. Той не само ме преби почти до смърт и ми остави белези, а и ме жигоса, изписа Ч от лявата страна на гърба ми и Б от дясната. И станах точно такъв,

наполовина Бял, наполовина Черен, не принадлежа нито към едните, нито към другите.

Сега пак съм тук, за трети път. Приблжих се към къщата отгоре, откъм гората. Слънцето още не се е показало над планината, но небето просветлява. Не знам защо дойдох, но нямам намерение да се бавя. Искам просто да проверя какво става.

Къщата е вдълбана в хълма високо в долината, отпред има поляна. Над нея на хвърлей камък разстояние започва гората. Почти цялата долина е обрасла с дървета, високите била и върхове са голи, в усойните места има сняг дори и през лятото. В горния край на долината снегът никога не се разтапя, там има ледник, от който тръгва рекичка. Реката минава далече от къщата и оттук не се вижда, но се чува, бълбука и ромоли.

Промъквам се към последните дървета. Цари пълна тишина, като се изключи жуженето в главата ми от мобилните телефони на Ловците. Но то е слабо. Телефоните са малко. Не са шест. Най-много да са два. И двата са в къщата. Явно са се отказали от Меркюри и смятат, че не съм толкова глупав да се върна. Само че аз съм тук.

Вече напълно се е развиделило.

Трябва да се махам.

Но не издържам да седя в пещерата и да чакам Гейбриъл, който сигурно е мъртъв. Да, искам да го видя, обещах му, че ще го чакам, той също ми се закле, сигурен съм, че би стоял и чакал повече от месец и би...

Резето на вратата изтраква, един Ловец излиза.

Веднага разпознавам едрото му тяло.

Киаран заобикаля къщата, протяга се, прозява се, разкършва дебелия си врат като боксьор. Приближава се към купчина дърва, взема един голям пън и го поставя върху повалено дърво, което играе ролята на дръвник. Вдига брадвата и застава срещу него. Пънът няма никакъв шанс.

Той е с гръб към мен. Мога да се промъкна незабелязано. Изваждам ножа.

Киаран приключва с цепенето. Навежда се да събере дървата, подрежда ги на протегнатата си лява ръка и отива да ги остави до къщата. Някакво птиче прелита край него. Стърчиопашка. Каца

отстрани. Киаран я гледа няколко секунди, после вдига брадвата на рамо и си подбира нов пън за цепене.

Ножът все още е в ръката ми. Мога да убия Киаран. За няколко секунди ще е мъртъв.

Искам да го видя мъртъв. Искам го, и още как. Но досега не съм убивал така, от засада, без да е в самозащита. А ако го убия, ще трябва да напусна долината. Може Гейбриъл да се опитва да стигне до пещерата в този момент, а аз ще събера още повече Ловци тук. Само че Гейбриъл е мъртъв, сигурен съм, макар да не искам да го повярвам. Ловците са го убили. Гейбриъл, най-скъпият ми приятел, един от най-честните, най-разбраните хора на света. А тук, пред мен, цепи дърва един от най-бездарните, най-жестоките негодьяи. Киаран заслужава да умре. Светът ще е по-добро място без него.

Киаран вдига брадвата, аз се промъквам зад него. Изобщо няма да разбере откъде му е дошло. Лесна мишена е, брадвата с нищо няма да му помогне, ако действам бързо и забия ножа право във врата му.

Искам да го направя.

Само че...

Не мога да го убия така. Искам да го убия, но не бързо, не така, както мога да го направя сега. Искам да ме гледа как го убивам, искам да знае, че аз го лишавам от всичко, аз отнемам живота му.

А може би това са само оправдания? Може би просто не съм сигурен?

Животното вътре в мен мълчи, все едно не желае да се замесва.

Вратата на къщата изтраква отново и се отваря. Да му се не види! Застанал съм точно срещу Ловеца, който излиза. Той се почесва по тила, още не се е разсънил, гледа в краката си.

Отдръпвам се бързо. Със затаен дъх изтичвам нагоре към гъстите шубраци, спотаявам се там и наострям уши.

Цепенето продължава.

После спира, чуват се приглушени гласове, първо говори партньорът на Киаран, после самият Киаран, не успявам да доловя думите.

Тишина.

Цепенето започва отново.

Размина ми се.

Хуквам.

Няма да стоя повече в долината. Ще се махна от тук и никога повече няма да се върна. Трябва да намеря Меркюри и да измисля нов план как да помогна на Аналис, план, който не включва Гейбриъл. Но първо се отправям към пещерата. Мисля да оставя някакъв знак, в случай че по някакво чудо Гейбриъл се окаже жив и успее да стигне до мястото на срещата ни.

По пътя спирам и сядам на тревата. Взел съм парче дърво. Искам да издялкам малко ножче, копие на това, което използвам. Ще го оставя в нишата в дъното на пещерата, където Гейбриъл беше сложил кутията с писмата, след това ще си тръгна.

И докато дялкам, си спомням как Гейбриъл ми подари ножа.

От два дни сме в къщата на Меркюри. С Меркюри се видях само веднъж, след като пристигнахме, после тя ме остави да се потя и да се тревожа дали ще ми помогне. Затова с Гейбриъл си запълваме времето с обикаляне и плуване. Сутринта излязохме на зазоряване и поехме с бърза крачка към върха. Гейбриъл води, аз го следвам. Въпреки че е в тяло на Безцветен, той върви бързо. Краката му са дълги, една негова крачка е с една трета по-голяма от моята. Изкачваме стръмен скалист склон и засега се справям добре. Гледам какво прави Гейбриъл и повтарям движенията му, стъпвам, където стъпва той, бързо натрупвам опит.

Гейбриъл спира на една площадка и ме наблюдава. Очите му са се оправили, но още си личи раната на лявата му вежда и сигурно ще му остане белег, спомен от сбиването ни в апартамента в Женева. Едва не му извадих окото.

Той протяга ръка към мен и аз я хващам, за да ме издърпа горе. Площадката не е голяма, стоим близо един до друг.

По върховете отсреща има сняг. Студено е, аз обаче съм потен.

— Задъхал си се — отбелязва Гейбриъл.

— Високо сме. Тук въздухът е разреден.

— Тоя въздух, дето аз го дишам, хич не е лош.

Ръгвам го леко в ребрата.

— Не си проси боя — подхвърля той и също ме побутва.

Зад мен има пропаст с остри зъбери, зад него има тревиста тераса. Бутвам го, макар и немного силно, после го хващам за якето, за

да не падне.

Той се дръпва рязко, за да се измъкне, и ме бута силно с длан. Сграбчвам го за ръкава и изругавам, в последния момент успявам да се задържа. Гейбриъл се хили като идиот, бута ме отново, по-силно, аз го пускам, блъсвам го в раменете и той политва назад, протяга ръце да се хване за мен, вече не се усмихва, изглежда уплашен. Сграбчвам го, само че изгубвам равновесие и двамата политаме. Придърпвам го към мен и във въздуха се извъртам, така че да падна по гръб и той да е отгоре.

— Ох!

Лежа на тревата, в нея има плоски, гладки камъни, яко съм се натъртил.

Гейбриъл се претъркулва настрани и се размива.

Изругавам.

— Май съм си счупил ребро.

— Мън-мън-мън! Вие, англичаните, само се оплаквате.

— Не се оплаквам, а съобщавам. Това, че мога да се възстановявам бързо, не означава, че не ме боли!

— Не ми се струваше толкова изнежен.

— Аз? Изнежен?

— Аха. — Той е коленичил до мен и ме смушква с пръст. — Виж какъв си мекичък!

Реброто ми вече е възстановено, хващам ръката на Гейбриъл, извивам я зад гърба му, хвърлям го на земята и го яхвам. Удрям го в гърдите.

— Не съм изнежен. Нито пък съм мекичък.

— Мекичък си, но това не е лошо. Заради това те харесвам.

Изругавам отново и се надигам. Подавам му ръка, той я поема и го дръпвам да стане.

Спускаме се отново в гората, пресичаме един поток и започваме да се катерим по стръмен склон, толкова стръмен, че лазим на четири крака. Въпреки наклона дърветата са високи, макар че долу в основата си са извити като стик за хоккей. Стигаме до камениста поляна пред широк отвор на пещера. Пещерата е дълбока само четири-пет метра и също толкова широка, но е суха, предполагам, че ще мога да спя в нея, без да ми стане лошо.

Вътре мирише на гора: на гнило и на живот.

— Мислех си — обажда се Гейбриъл, — ако нещата се объркат, може да се чакаме тук.

— Какво може да се обърка?

— Не знам. Ловците те преследват, Меркюри е опасна и непредсказуема. — Той се подвоумява, после добавя: — Ти също си опасен и непредсказуем.

Прав е, разбира се.

Той изважда една кутия от малката си раница и казва:

— Ще оставя нещата си тук.

В кутията държи най-големите си скъпоценности, любовните писма, които баща му е пращал на майка му, в тях има нещо, което Гейбриъл ще даде на Меркюри, ако тя успее да му върне истинското тяло. Не знам какво точно е това нещо. Няма да го питам. Ако иска, той ще ми каже. Гейбриъл оставя кутията в ъгъла на пещерата и след това изважда още нещо от раницата. Подава ми го.

— За теб е. Реших, че ще ти хареса.

Не съм сигурен как да реагирам, дали да благодаря.

— Вземи — продължава той. — Подарък е.

Гласът му глъхне, ръцете му треперят, личи си, че той се надява подаръкът да ми хареса. Заради него и аз се надявам да ми хареса.

Пакетът е дълъг и плосък. Тежи колкото книга, но съм сигурен, че не е книга, няма начин това да ми хареса. Хартията е дебела и лъскава, бледозелена, с някакъв надпис, поомачкала се е от седенето в раницата.

Клякам и внимателно разтварям единия край. Вътре има още един слой хартия, този път бяла, плтно нагъната, чисто нова. Подхващам нещото вътре и го издърпвам. Пускам опаковката и тя полита към земята. Всичко е изпипано с мисъл, с грижа. Подаръкът тежи в ръката ми, нещо здраво и солидно е.

— Кога за последно си получавал подарък? — пита уж на шега той, гласът му е притеснен.

Не помня. Било е отдавна.

Слагам го на покритата с иглички земя, яркбяло върху зелено-кафяво.

Внимателно разтварям хартията.

Бавно, бавно.

Нежно.

Остава последният пласт.

— След толкова старание гледай да ти хареса.

Ще ми хареса, сигурен съм. Не бързам, радвам се на хартията, на почти отворения подарък.

Повдигам внимателно хартията. Вътре има нож, чернее на фона на бялата хартия. Дръжката е покрита с мека тъмна кожа. Острието е пъхнато в дебела кожена ножница. Има халка за закачане на колан. Дръжката ляга добре в ръката ми, не е нито прекалено голяма, нито прекалено малка. Ножът не е нито твърде тежък, нито твърде лек. Острието се плъзва гладко навън. Ловджийски нож с леко изрязан връх. Металът улавя слабата светлина и хвърля отблясъци сред дърветата.

Вдигам глава към Гейбриъл. Той се мъчи да се усмихне.

— Харесва ми.

Така и не му се извиних за окото.

Издялках дървения нож. Ще се радвам Гейбриъл да го види, но знам, че това е твърде малко вероятно, даже напълно невероятно. Ставам и поглеждам назад към къщата на Меркюри, иде ми да се разкрещя, всичко е толкова несправедливо. Няма да имам друг толкова близък приятел като Гейбриъл, а те ми го отнеха, отнемат ми всичко. Иде ми да се върна и да избия Киаран и останалите. Знам обаче, че ако го направя, Ловците отново ще тръгнат след мен и може да ме заловят, и тогава няма да има кой да помогне на Аналис. Заради нея трябва да бъда по-предпазлив.

Отправлям се към пещерата.

Тъмно е, вече съм съвсем близо, приближавам се към пещерата от високо. Изведнъж зървам проблясък. Малък огън.

Възможно ли е?

Спирам. Поемам отново. Бавно. Безшумно. Крия се сред дърветата.

Огънят е на прага на пещерата. Заграден е с камъни, на един от тях е оставена кафеварка.

Кой го е запалил? Възможно ли е да е Гейбриъл? Или са катерачи? Не може да са Ловци, нали? Те не биха запалили огън, нито щяха да тръгнат да варят кафе. Не долавям жужене, наблизко няма мобилни телефони. Няма Безцветни. Сигурно не са и Ловци.

Възможно ли е да е Гейбриъл?

Той обича кафе.

Нещо помръдва в пещерата. Появява се тъмен силует.

Гейбриъл ли е?

Не, този мъж е по-нисък, по-набит.

Не може да е Ловец, нали? Няма жужене, а и Ловците ходят навсякъде по двойки...

Мамка му! Кой е това?

Мъжът излиза и застава пред огъня. Поглежда към мен. Тъмно е. Аз съм навътре сред дърветата. Сигурен съм, че не може да ме види.

— Гръм и мълния! — обажда се той.

Акцентът му е австралийски.

Сигурно не е сам, може би говори на някого в пещерата.

Той обаче се насочва към мен... Върви бавно, но право към мен.

Затаявам дъх, не мърдам.

Пристъпва към мен. Още една крачка. Взира се в тъмното, все едно ме вижда. Разстоянието между нас е четири-пет метра, силуетът му се очертава ясно на светлината на огъня. Не виждам лицето му, но съм сигурен, че това не е Гейбриъл.

— Гръм и мълния! — повтаря той. — Мислех те за мъртъв!

Със сигурност говори на мен. Явно умее да вижда в тъмното. Не помръдвам.

Той притеснено добавя:

— Не си мъртъв, нали?

НЕСБИТ

Изваждам ножа, пристъпвам към мъжа, хващам го за якето и като използвам инерцията, го повалям на земята, клякам до него и опирам острието в гърлото му.

— Стига, братле, стига — измърморва той, не звучи уплашен, а по-скоро ядосан.

— Млъкни! — срязвам го аз.

Ножът опира в шията му, само че съм го обърнал откъм тъпата страна, тъй че да не го пореже. Оглеждам се да проверя дали е сам. Мисля, че е сам, но може и да има друг. Не виждам нищо, освен тъмните дървета, огъня и кафеварката.

— Какво правиш тук?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че обичам природата?

— А аз мога ли да ти отрежа лъжливия език?

— Уф, братле. Пошегувах се, лаф да става.

Притискам ножа към шията му, процеждат се няколко капки кръв.

— Мога да ти отрежа езика и оттук.

— Аз съм Несбит, казвам се Несбит. А ти са Натан, нали?

Колебая се дали да потвърдя, или не, подозирам, че няма никакво значение, затова го питам:

— Какво правиш тук, Несбит?

— Шефката ме изпрати.

— Защо?

— Да свърша една работа.

— И тя е?

— Тайна.

— Тайната ти работа явно ще остане несвършена, тъй като сега ще ти отрежа езика и ще те изкормя...

Изведнъж той се надига, блъсва ръката ми и ме сграбчва. По-едър е от мен, много по-тежък и силен, но аз се отскубвам от хватката му, претъркулвам се настрани и се изправям. Несбит също е на крака, по-бърз е, отколкото изглежда.

— Бърз си — отбелязва той.

— И ти щеше да си бърз, ако беше във форма.

Намръщва се.

— Не съм чак толкова зле за възрастта си. — Потупва се по корема. — А и ти си доста добър за мъртвец.

Изправям рамене, мъча се да си придам спокоен вид.

— Кой ти каза, че съм мъртъв?

Усмива се.

— Никой не ми го е казал, видях те.

— Видял си ме? Мъртъв? Да не си получил видение?

— Видение друг път! Май наистина не си спомняш. Нищо чудно, не беше на себе си. Но ме видя, макар че ме нарече Роуз...

— Какво? Видял си ме, когато бях ранен? Бил си в гората?

— О, да. Вървах след теб още от гарата. Извадих късмет. Бях тръгнал за... Както и да е, това няма значение. — Той се усмивва и ми намигва. — Забелязах те, забелязах и Ловджийката. Тя още не те беше видяла, но щеше да те засече, ако не й бях отвлякъл вниманието, за да

ти дам време да се измъкнеш. Ти оставяше следа, все едно е минало стадо слонове. И дете можеше да те проследи. Голям зор беше да разчистя след теб. Разкарах Ловджийката и те последвах. Гледах да не те изпускам от очи, но веднъж легнах да подремна и ти изчезна. Намерих те в един магазин в близкото село. Мъчеше се да прочетеш вестника, за да разбереш кой ден сме. Кошмарна гледка, братле. Имаше още два дни до рождения ти ден. Наистина ли не помниш нищо?

Поклащам глава.

— Върнах те в гората, внимавах някой да не те проследи, макар да бях сигурен, че след отбиването ти в магазина веднага ще те надушат. Честно казано, бях те отписал, раната сигурно е била от ловджийски куршум, а?

Кимам.

— Е, както и да е, след това отидох пак да замажа следите ти и когато се върнах, ти явно беше направил опит да се оперираш сам, навсякъде около теб беше омазано с кръв и жълта гадост. Видя ми се... мъртъв. Кожата ти беше сива, сива и студена, братле, очите ти бяха полузатворени като на мъртвец.

— У теб ли е кинжалът? Кинжалът, който носех тогава?

Несбит замислено отмества поглед.

— Не.

— Но си го взел от мен, нали?

— Не, взех го от земята, лежеше до теб, а аз те мислех за мъртъв, защото приличаше на мъртъв и очите ти бяха полузатворени и угаснали.

— Искам си кинжала.

— Не се и съмнявам. Но вече не е у мен. Съжалявам, братле.

— У шефката ти ли е?

Той вдига рамене и се усмихва.

Роуз загина заради този кинжал, Гейбриъл също сигурно е мъртъв пак заради него, а този тук ми вдига рамене и се подсмива. Скачам и го изритвам в гърдите, Несбит е як, но ударът ми го изненадва, стоварвам се върху него и забивам върха на ножа в гърлото му. По шията му се стича браздулица кръв.

— У шефката ти ли е?

— Да.

— Коя е тя?

— Прибери ножа и ще ти кажа.

Забивам ножа по-силно.

— Говори!

Шурва кръв. Несбит се възстановява, но не достатъчно бързо.

— Добре, убеди ме, братле. Шефката ми е Виктория ван Дал.

Струва ми се, че и без това искаше да ми го каже, сигурно се е надявал името да ме смае.

— Виктория ван Дал? — За първи път я чувам. Сигурно е някоя Черна вещица, щом като приятелят ѝ ми е помогнал да се измъкна от Ловците. Свляям ножа и го обърсвам в якето на Несбит. — Знам я. Тя е Бяла, нали?

— Бяла? Виктория? Стегни се, братле. Нещо яко си се объркал. Тя е Черна от главата до петите. Почитателка на баща ти. Всички ги е страх от нея.

— Да се върнем на първия въпрос. Защо те е изпратила тук?

Той се двоуми.

— Все още мога да ти отрежа езика.

— Да ме прощаваш, ама не ми приличаш на човек, дето си пада по рязането на чужди езици.

— Признавам си, че досега не съм го правил, но пък съм отворен към новото, обичам да експериментирам и хич не ми дреме, че може да останеш без език.

Шегувам се, разбира се, но Несбит приема думите ми на сериозно.

— Дойдох да взема нещо. Едни писма.

Изправям се и той понечва също да стане, но аз го сритвам да не мърда.

— Сигурно са у теб — продължава той. Разперва широко ръце и добавя: — Спокойно, не те обвинявам, че си ги откраднал. Но ще те помоля да ми ги дадеш, за да ги занеса на Ван.

— Ако са у мен, от къде на къде да ти ги давам?

— Ами защото Ван ще се разсърди страшно, ако не го направиш. И ще ми го изкара през носа, братле. Сигурен съм, че не би искал да се стига дотам, макар че не го показваш. — Отпуска се на земята и ме поглежда. — А и освен това и на приятеля ти лошо му се пише.

— Кой приятел?

Стъпвам върху гърдите му и се отпускам с цялата си тежест.

— Е, поне предполагам, че ти е приятел — отвърща Несбит. — Симпатягата с дългата коса. Французин. С момичешко име.

Взирам се в него, но не виждам нищо. Вие ми се свят от страх и вълнение, не смея да повярвам.

— Габриеле — подхвърля той.

— Жив ли е?

Несбит се усмихва и кима.

— Пусни ме да се изправа и ще ти разкажа.

Имам чувството, че Несбит се забавлява. Че за него това е само някаква игра.

КИРАН И ПАРТНЬОРЪТ МУ

Седим край огъня, Несбит е сложил да направи кафе и изважда храната си: хляб, сирене, домати, чипс, ябълка, шоколад. Не отделям очи от нея, облизвам устни. Мога да изгълтам всичко за няколко секунди, но не съм сигурен дали мога да му имам доверие и затова не посягам.

— Изглеждаш умрял от глад, братле. Яж!

Не отговарям, не помръдвам.

Той взема франзелата, отчупва крайчеца, отхапва, сдъвква и поглъща. После ми подава останалото.

— Поизсъхнала е, но друга няма.

Старая се да ям бавно. Несбит пие кафе и ме гледа.

— Защо постоянно ме зяпаш? — питам.

— Защото си знаменитост, малък. Син на Маркус, наполовина Бял, наполовина Черен, единственият по рода си... А и честно казано, очите ти са страшни.

Изругавам, когато споменава Маркус, изругавам отново, когато ме нарича „единственият по рода си“, изругавам и за очите.

— Е, не се обиждай! Попита ме и аз ти отговорих. Но очите ти наистина стават страшни, братле, когато правиш така.

Какво правя? Само го гледам. Нищо друго. Изругавам отново.

— Не ми се вярва да съм първият, който ти го казва.

Аналис казваше, че харесва очите ми, били очарователни, но пък нея сигурно съм я гледал по друг начин.

На светлината на огъня виждам, че и неговите очи са необичайни, морскосини със зеленикави искрици, които се движат

устремено, все едно са пометени от въртоп. Напомнят на очите на Елън. Тя е нечистокръвна, наполовина Безцветна, наполовина Бяла, сигурно и Несбит е такъв.

— И ти си нечистокръвен — казвам аз.

— Да, с гордост мога да кажа, че съм наполовина Черен.

— Но не се гордееш, че си наполовина Безцветен?

Той вдига рамене.

— Аз съм такъв, какъвто съм.

— И се гордееш, че работиш за Виктория ван Дал?

— Всъщност наричам Ван „шефката“ шеговито. По-скоро сме съдружници.

— Нима? И що за птица е тя?

— Тя е особена, невероятно способна и също така невероятно красива. Хубава коса, хубави очи, хубава кожа. Красавица отвсякъде. Не че съм я виждал отвсякъде, но се сецаш за какво говоря, братле. Отношенията ни са чисто професионални. А и обикновено тя се облича така, че цялата е покрита от главата до петите. Все едно е от едно време. Когато хората са се издокарвали и са обръщали внимание на външния си вид.

Оглеждам дрехите си.

— Да, май хич не ти е ясно за какво говоря — кима Несбит.

— Но тя е крадец.

— Крадец?

— Изпратила те е да откраднеш писмата на Гейбриъл и е взела моя кинжал.

— Да вземеш нещо от мъртвец, не е кражба.

— А какво е?

Несбит като че ли се замисля, накрая вдига рамене и отговаря:

— В твоя случай беше почистване на природата, малък. — Ухилва се. — Прибиране на боклука.

— Но вземането на писмата си е кражба, те не ви принадлежат.

— Първо, аз не съм ги взел, защото тях ги няма. Макар да подозирам, че са у теб.

Гледам го безизразно.

— Освен това не е кражба — продължава той, — защото Гейбриъл каза на Ван къде са.

— Да бе! Да не искаш да кажеш, че ѝ ги е дал?

— Искан да се отблагодари на Ван за помощта ѝ.

Несбит ме гледа невинно, чака да попитам как точно е помогнала тя на Гейбриъл. И аз се подчинявам.

— И какво е направила тя?

— Гейбриъл беше доста зле, когато го намерихме. Беше ранен. Ловджийски куршуми, два. Знаеш какво е. Раните не бяха тежки, куршумите бяха излезли, но все пак магията действаше. Той беше в безсъзнание цяла седмица. Ван се грижеше за него. Тя е добра с отварите, много добра, най-добрата. И го спаси. Точно както аз спасих теб в...

— Ти си ме изоставил да умра!

— Но прикрих следите ти.

Поклащам глава.

— За да не те хванат, не за друго.

— Братле! Как изобщо ти мина през ума!

Пак поклащам глава.

— Къде намерихте Гейбриъл?

— На една улица в Женева. Едва се държеше на краката си. Наоколо беше пълно с полицаи и Ловци. Страшна каша! Ван профуча през тях като демон, грабна Гейбриъл и изчезнахме в нощта.

— И сега Гейбриъл е добре?

— Нищо му няма.

— В такъв случай защо не е дошъл сам да прибере писмата?

— О! Ами тук идва проблемът с доверието, нали така? Може да избяга, без да ни донесе обещаното.

— Сигурен съм, че човек може да има вяра, че Гейбриъл ще покаже благодарността си, ако, както твърдиш ти, Ван е спасила живота му.

Несбит отново се усмихва и вдига рамене.

— Е, да, така е, братле. И аз съм за мира, любовта и така нататък. Само че Черните магьосници невинаги постъпват така, както трябва. Особено симпатичните Черни магьосници от Франция, поне така сочи моят опит.

— И къде е сега Гейбриъл?

— При Ван, недалече от Женева. На няколко часа път с кола.

— Тогава да вървим при тях. Писмата са у мен. Ще ги дам на Гейбриъл и той ще реши какво да прави.

Впивам очи в Несбит.

Той потреперва демонстративно, после се размива.

— Не звучи зле. Сега ли тръгваме, или утре?

Замислям се. Отдавна не съм спал като хората, не е зле да си почина, преди да тръгнем. Само че не искам да спя край Несбит. Все още не му вярвам. Не вярвам и на животното в мен.

— Утре. Имам да свърша една работа. Ще се върна на сутринта.

Макар че всъщност е по-добре да си почина и да помисля хубаво.

Преди да тръгна, го питам:

— Каква е дарбата ти, Несбит?

Той е нечистокръвен, но ми се струва, че има дарба.

— Виждам в тъмното. Като посред бял ден.

— Полезно.

— А ти? — пита Несбит. — Искаше да стигнеш при Меркюри преди рождения си ден. Предполагам, че тя ти е дала трите дара. Намери ли вече дарбата си?

— Там, където съм израснал, се смята за изключително грубо да питаш някой магьосник за дарбата му.

— А тогава ти защо ме попита? Забравяш добрите си обноски, а, малък?

Изругавам, пращам го да върви на майната си.

— Белите имат странни представи за учтивост. А ти приличаш на тях. Наполовина Бял, отгледан си при тях...

Несбит удря на сляпо, опитва се да разбере как може да ме предизвика. Всяка негова дума е сръчкване, критика или шега.

— Е — настоява той, — намерил ли си дарбата си?

Не отговарям. Уморен съм. Обръщам се и се отдалечавам. Знам, че не съм като Белите, които познавам, нито като добрите, нито като лошите. Несбит също не прилича на никого, когото познавам.

Нощем е студено. Краят на юли е и през деня е горещо, но все пак сме високо в планината и в долчинките по северните склонове все още има преспи сняг. Докато се отдалечавам от Несбит, се мъча да преценя каква част от думите му са истина.

От разказа му става ясно, че Гейбриъл е бил прострелян от Ловците, докато се опитваше да ги отклони от мен. Рискува живота си, за да ме спаси. След това Ван Дал и Несбит са му помогнали, но не е ясно защо са го направили. Едва ли е било само заради връзка стари

писма. Двата явно са пристигнали в Женева едновременно с Ловците. Дали не са търсели мен? Възможно ли е да работят за Ловците? Гейбриъл ми беше казал, че Ловците използват нечистокръвни за информатори. Как да бъда сигурен, че Ван Дал съществува, а Несбит не е изпратен от Ловците? Не, в това няма никаква логика. Ако Ловците знаеха за пещерата, щяха направо да се появят тук.

Ако Ван Дал наистина съществува, какво ли иска? Мен? Кутията с писмата на Гейбриъл? Явно в тях има нещо важно, преди смятах, че става дума за рецепта за отвара или инструкции за някаква магия. Гейбриъл възнамеряваше да ги даде на Меркюри, ако тя успее да му помогне да си възвърне тялото на магьосник. Меркюри обаче като че ли не бързаше. Ако писмата бяха толкова важни, щеше да се стреми по-бързо да сложи ръка на тях, нали?

Но най-големият въпрос е дали Гейбриъл наистина е жив. Дори и той да им е казал за пещерата, кой знае какво може да са направили с него след това.

Няма как да знам кое е истина. Цял живот са ми повтаряли, че не бива да имам вяра на Черните, но засега те не ми се виждат по-различни от останалите. Единствената възможност е да тръгна с Несбит и да се надявам, че той ще ме заведе при Гейбриъл.

Една от добрите новини е (аз нали все търся хубавите неща), че Феърборн е у Дал, поне според Несбит. Положихме много усилия да се сдобием с кинжала и сега си го искам. Ако някога ми се отвори възможност, ще го върна на баща ми.

Намирам едно закътано местенце на стръмния склон и се свивам под голяма ела. Поемам си дълбоко дъх и бавно издишам. Трябва да си почина, да поспя. Утре ще съм при Гейбриъл.

Изведнъж се събуждам. Все още е тъмно. Не знам колко време съм спал. Няколко часа сигурно. Ослушвам се внимателно, оглеждам се да зърна някакво движение сред тъмните сенки на дърветата.

Нищо.

Лягам отново и затварям очи, само че вече съм се разсънил. Не ми се спи. Искам да отида при Гейбриъл.

Облечен съм, освен това винаги спя с едната ръка промушена през презрамката на раницата, така че да мога да побегна в мига, в

Ловците са толкова бързи и безшумни, никой обикновен човек не може да върви така. Тръгвам след него. Скъсявам разстоянието и установявам, че всъщност пред мен има двама души. Скачам от една скала, спускам се по дупе по склона и бързо се изправям, сега съм под тях, виждам как единият силует се нахвърля на другия. Втурвам се към тях. Двамата се бият на едно тясно равно място.

Не са двама Ловци. Единият е Несбит. Ловецът го преследваше, но сега Несбит го е стиснал за гушата. Лицето на Ловеца става мораво. Пристъпвам към тях и Несбит вдига глава, без да пуска жертвата си.

— Стресна ме, малък. В първия миг си помислих, че си другият. Мислех да се опитам да поразпитам този.

Ловецът, когото Несбит държи, е партньорът на Киаран.

— Няма да ти каже нищо, а и ни чакат по-големи неприятности — отвърщам аз. — Другият е невидим.

После добавям:

— И бърз.

— Страхотно...

Несбит пристяга хватката си, Ловецът размахва ръце и крака, но накрая явно си дава сметка, че е загубил, и се предава. Тялото му провисва, потръпва още един-два пъти и застива. Несбит го пуска на земята.

— Познавам другия — казвам. — Мен търси.

А аз искам да го видя мъртъв, вярвам, че мога да го победя, въпреки че е невидим. Чудя се дали животното в мен ще ми помогне. Сигурен съм, че то може да се справи с Киаран.

Вдигам глава и поглеждам нагоре. Доста сме се отдалечили.

— Най-добре се скатай — добавям. — Аз ще се оправя с него.

— Сигурен ли си?

Продължавам да се оглеждам, всичко е тихо и спокойно.

— Не се пречкай наоколо през следващите няколко часа.

— Този тук нямаше пистолет. Носеше само нож — отбелязва Несбит. — Явно не са се подготвили.

— Още ли си тук?

Той се усмихва, пожелава ми успех и се спуска надолу. Върви бързо, но сигурно ще се върне да види кой от нас е оцелял.

Аз се отпращам обратно нагоре, мъча се да не вдигам шум, но вървя бързо, наострил уши. Свивам се на голата скала над пещерата и

оставям ножа на земята пред себе си. Киаран лесно може да ме види, но аз точно това искам, да го примамя при мен. Гората е замряла, както винаги. Слънцето вече се показва, през клоните на дърветата се процеждат първите лъчи. Един лъч вляво от мен изчезва за миг и после пак се появява, все едно през него е минало невидимо тяло, животинският адреналин нахлува във вените ми, готов съм да отстъпя пред животното в мен. Срутват се камъчета и аз се обръщам. Още един лъч угасва и пак се появява, животинският адреналин бушува в кръвта ми, облизвам устни и се изправям на лапите си.

бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бз

Адреналинът рука из цялото ми тяло.

бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бз

бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бз

бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз

збзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз

бзбзбзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бз

бзбзбзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бз

бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бз

бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бз

бзбз бзбз бзбз бзбз бзбз бзб

збзбз бзбз бзбз бзбз бзб

бзбз бзбз бзбз бзбз бзб

збзбз бзбз бзбз бзбз б

збзбз бзбз бзбз бзбз

збзбз бзбз бзбз бзбз б

збзбз бзбз бзбз бзбз б

бзбз бзбз бзбз

бзбз бзбз бзбз

бзбз бзбз бзбз

бзбз бзбз бзбз

ПОСЛЕДЕН ПОГЛЕД

— Натан? Ти ли си? — извиква Несбит отдалече.

Спира.

Не помръдвам. Киаран също не мърда.

— Леле...

Несбит се обръща, превива се надве. Към земята се процежда водниста слюнка. Той се изправя, поема си дъх и се обръща към мен, впива очи в мен, в лицето ми, не поглежда тялото на Киаран, което лежи пред пещерата.

— Добре ли си? — пита Несбит и поема към мен.

Не ми се отговаря, седя неподвижно на земята. Не помня какво стана, след като се преобразих. Събудих се до тялото на Киаран, ножът му беше забит в лявото ми бедро. Извадих го и се възстанових. Намерих дрехите си на скалата, където чаках Киаран, все едно изведнъж съм се изпарил и те са паднали от мен, когато съм се превърнал в... в каквото там съм се превърнал. Пръстенът на баща ми беше до тях. Сега е на пръста ми, въртя го бавно. Опитвам се да си припомня нещо, частица от станалото, но всичко ми се губи.

— Колко време е минало? — питам.

— Не знам. Някъде към два часа.

Схватката започна двайсетина минути след като се разделихме с Несбит и трябва да е приключила най-много след две-три. Щом се събудих, отидох да се измия и оттогава чакам тук около час. Значи, съм спал не повече от десетина минути, нищо работа. Но нямам никакъв спомен какво е станало, преди да се събудя с ножа на Киаран в бедрото и с вкус на кръв в устата. За да отмия кръвта от тялото ми, се наложи да легна в потока. Целият бях в кръв, имаше кръв по лицето, врата, гърдите ми.

Несбит отпива от манерката си, поглежда ме, после отмества поглед към Киаран.

— Явно си наследил дарбата на баща ти, малък.

Не отговарям.

Той вдига ръка към устата си, приближава се към Киаран и го оглежда.

— Първо си му счупил врата или първо си му прегризал гърлото?

— Млъкни!

— Вътрешностите му са разпилени по земята, което означава, че имаш големи нокти и зъби, и...

— Млъкни!

— Реших, че ако поговорим за това, ще ти олекне.

— Сгрешил си.

— Искаш ли да пийнеш? — Подава ми манерката. — Да отмиеш вкуса в устата си.

Изругавам.

— Човек трябва да мисли практично, най-добре беше да ги убием.

— Престани. Трябва да тръгваме.

— Да, колкото по-скоро, толкова по-добре. Но няма смисъл да се паникьосваме.

— Не се паникьосвам.

И все пак нямам търпение да се махна от тук.

— Тия двамата явно не са успели да предупредят останалите, иначе досега тук да е пълно с Ловци.

— Защо мислиш, че не е пълно с Ловци?

Несбит се усмихва.

— Защото сме живи. А и освен това, братле, пообикалях доста, преди да се върна. — Отпива още една глътка от манерката. — Освен нас и двата трупа, наоколо няма никого. Странното е, че тия нямаха оръжия. Обикновено Ловците са въоръжени до зъби. Дошли са от къщата на Меркюри, нали? Гейбриъл спомена за нея и преди няколко дни минах да ѝ хвърля един поглед от безопасно разстояние. Доста голямо разстояние. По-точно, с бинокъл от другия край на долината. Да си ходил скоро там?

— Преди два дни.

— Значи, са намерили следите ти. Хм, при първата ни среща реших, че си немарлив, защото си ранен, а не защото не знаеш как да заличаваш следите си.

Изругавам отново. Да, наистина не внимавах особено, но нали се канех да се махна от тук. А може и да съм го направил нарочно. С надеждата, че Киаран ще ме последва. Не съм сигурен кое е истината.

— Сигурно са били излезли да се поразходят, и през ум не им е минало, че може да си толкова тъп, че да се върнеш там. Обикаляли са, берели са боровинки или нещо такова и случайно са попаднали на следите ти. Трябва да са били твоите, тъй като аз не оставям следи и не съм толкова глупав, че да се приближа до къщата. Не са се върнали за оръжията си, за да не те изтърват. Извадихме късмет. Но скоро ще забележат липсата им. Най-добре веднага да си обираме крушите. Ще

трябва да ги оставим така. Ако ги намерят Безцветни, хич няма да е добре, но предполагам, че Ловците бързо ще почистят.

— Да вървим — подканвам го аз и намятам раницата на гърба.

Тялото на Киаран лежи на скалата. Лявото му око е полупритворено, цялата лява половина на тялото е на кайма, над кръвта се реят мушици. Несбит претърсва дрехите на Ловците, взема ножовете, оставя телефоните, прибира плячката в раницата, след това я слага на гърба си и тръгва.

Поемам след него, но нещо ме кара да се обърна да погледна за последен път. По лицето на Киаран са се събрали още мухи, тъй че отдалече изглежда все едно има черна превръзка на окото. От шията му не е останало нищо, под главата се белее гръбначният стълб, гърдите му са непокътнати. Не съм изял сърцето му, в това съм сигурен, но коремът е разкъсан и червата висят навън. Чудя се кое животно убива по този начин.

ВТОРА ЧАСТ

ДАРОВЕ

ВАН ДАЛ

Вървим бързо. На вид Несбит трябва да е към трийсетте. Във форма е, очевидно е и добър боец, но все пак се налага да намаля темпото заради него и да спирам да почиваме. Аз мога да тичам цял ден, цяла нощ и през следващия ден, макар да не съм спал. Мога да спя, докато тичам.

Несбит не казва къде отиваме, щом планината и гората остават зад гърба ни, тръгваме по една пътека между полята към лежащо под нас градче. Вижда се железопътна линия, питам дали ще пътуваме с влак.

— Обществен транспорт? — възкликва той. — За нас? Не, братле, ще намерим кола.

— Някаква кола или твоята кола?

Несбит не отговаря, но след малко зърва лъскав сив автомобил и доволно подскача.

— Харесвам новото ауди. А тези електронни системи — той изважда една малка плоска кутийка от джоба си и я размахва пред мен ухилен — се разбиват много по-лесно от старите.

Приближава се към шофьорското място и натиска единия бутон на джаджата. Вратата се отключва. Влизаме и Несбит потрива ръце.

— Кожен салон, климатик, навигация. Страхотно!

— Но не е твоя.

Той се размива.

— Собствеността е кражба, братле. Нали така казват Безцветните?

— Не съм чувал.

Вземам джаджата. Не съм специалист по колите, но на нея си пише, че е за беемве, не за ауди.

— Ван ѝ направи магия и сега отключва всяка кола. — Несбит потегля рязко, гумите изсвистяват. Слагам си колана и го затягам. — След два часа ще сме там. Къщата е разкошна, чакай само да я видиш.

— Тя е на Ван Дал, така ли?

— Не точно. Толкова много къщи стоят празни, защо да не ги използваме? Ние усвояваме неизползваните ресурси. Като оставените на улицата коли например.

— И сигурно никога не питате дали може да ги усвоите, или не. Несбит се усмихва.

— Прав си, малък. Макар че, ако Ван попита, хората веднага ще се съгласят. Тя си има специална отвара за това. Има отвари за почти всичко.

Несбит е прав, къщата е разкошна, модерна, голяма, напомня ми на имение на някой мафиот. Заобиколена е от триметрова тухлена ограда, портата е желязна и на вид може да издържи и на нападение с гранатомет, отваря се електронно, вероятно от човека, който наблюдава през сложените отстрани камери. Ван Дал явно е намерила начин да проникне в охранителната система. Не мога да си представя как магически отвари могат да влияят на електрониката, но сигурно начинът е същият като този, по който Ван Дал отключва колите.

Оставихме аудито на няколко километра от къщата и продължихме пеша.

— Ще го намерят — казва Несбит. — С празен резервоар, но иначе цяло-целеничко.

— Да не би да те загриза съвестта? — питам саркастично.

— Ами, някои коли имат проследяващи системи. Затова е по-добре човек да ги използва и после да ги изостави.

Заставаме пред камерите на портата. Несбит натиска звънеца и свежда глава към микрофона.

— Привет! Аз съм. Това е Натан. Мислех го за умрял, но — той вдига рамене — оказва се, че не е.

Хвърлям му кръвнишки поглед.

— Той е добро момче. — Несбит поглежда към камерата и с театрален шепот добавя: — Писмата са у него.

Не получава отговор, дори не се чува пращане от говорителя.

Слънцето напича силно, асфалтът под краката ни е нагрят като в пещ. Желязната порта трепти от маранята, след миг помръдва, плъзва

се безшумно настрани и ние поемаме по дълга права алея. Обръщам глава. Вратата се затваря. От вътрешната страна на оградата по земята минава навита на кълбо бодлива тел. Не само непревземаема крепост, но и затвор. Пред нас, скрита сред високи борове, се вижда ниска постройка от камък и стъкло.

От нея излиза един мъж и ни гледа как се приближаваме. Издокаран е в светлосин костюм. Най-светло синьо, почти бяло. Крачолите на панталоните са широки, има и жилетка, също светлосиня. Отблизо виждам, че ризата е бяла, вратовръзката е светлорозова, кърпичка в същия цвят се подава от джобчето на гърдите. Мъжът ни обръща гръб и влиза вътре. Той е висок, по-висок от мен, слаб. Косата му ми напомня за Соул О'Браян, руса, почти бяла, лъскава, късо подстригана. Бях решил, кой знае защо, че тук ще бъдат само Ван Дал и Гейбриъл, а ето че има поне още един човек.

— Кой е това? Кой друг е тук? — питам Несбит.

Той ме поглежда и изведнъж започва да подскача пред мен, размахва ръце и пее:

— Тук сме само ние, пиленцата, няма никой друг...^[1]

Кудкудяка, размахва ръце, залива се от смях.

Влизаме в широко, прохладно антре и от там минаваме във всекидневна, едната стена е цялата в прозорци, които гледат към дълга просторна моравя и Женевското езеро. Стаята е огромна, като за купон или, по-скоро, за бал, но има дивани и ниски масички, подредени в три къта.

Мъжът стои с гръб към мен. Взема сребърна запалка от една маса и се извъръща да запали цигарата си, виждам го в профил. Кожата му е чиста, бяла и изненадващо нежна. Той дръпва от цигарата и в този миг си давам сметка, че не е мъж. Това е Ван Дал.

Тя се обръща към нас, наистина е адски красива. Прилича едновременно на мъж и на жена, изглежда на не повече от дваайсет.

— Е? — подхвърля Ван Дал към Несбит.

Гласът ѝ не отговаря на външния ѝ вид, но пък е в унисон с цигарите. Звучи, все едно тя пуши по три кутии на ден.

— Какво „е“? Здравсти, Ван. Радвам се да те видя. Това е Натан.

Ван вдишва дълбоко дима и после бавно издишва тънка струя пушек. Приближава се към мен.

— Много се радвам. Наистина.

Очите ѝ са бледосини също като костюма. Досега съм виждал очите само на двама Черни, на Меркюри и на баща ми. Те са напълно различни и нямат нищо общо с очите на Белите, в които плуват и се въртят сребърни частици. В очите на Ван Дал се мяркат сапфири, подмятат се насам-натам, нарастват и изчезват, а когато се ударят един в друг, изхвъркват искри, от които се появяват нови сапфири. Не съм виждал по-красиви очи от нейните.

— У теб ли са писмата на Гейбриъл? — пита тя.

Сега забелязвам, че пушекът от цигарата ѝ не е сив, а много бледорозов, като вратовръзката ѝ. Той се извива бавно като жив покрай бузата на Ван, след това се отделя и се разтваря във въздуха, като потъмнява очите ѝ.

Давам си сметка, че съм отворил уста, но не съм сигурен какво точно отговарям.

Ван е впила очи в мен, изведнъж те проблясват и тя казва:

— Несбит, ти трябваше да ги донесеш.

Тя се обръща към него.

Насилвам се да направя крачка назад. Едва успявам да откъсна поглед от нея.

— Това и направих — отвърща Несбит. — Можех да ги взема от Натан, но за целта трябваше да прибегна до насилие, а аз реших, че е най-добре да не се стига до това. Момчето е добър боец, макар и по нетрадиционен начин, проявява животинската си същност. Така или иначе, писмата са у него, той е тук и няма търпение да види приятелчето си Габи.

— Такааа... — провлачва тя.

Отново се приближава към мен, застава още по-близо отпреди, усещам дъха ѝ в лицето си. Не мирише на цигари, ухае на ягоди.

— Така... — повтарям аз.

Ароматът на ягоди е слаб, вдишвам по-дълбоко, за да го усетя по-ясно. Не съм виждал по-зашеметяваща жена от нея. Вдъхвам отново и казвам:

— Моят приятел Гейбриъл... Несбит ми каза, че сте спасили живота му. Благодаря. Бих искал да го видя.

— Не се и съмнявам — отвърща Ван. — Сигурна съм също така, че и той иска да те види. А всички ние бихме искали да видим писмата.

Писмата са в кутията, в която Гейбриъл ги държеше, не съм я отварял, като се изключи онзи път в апартамента, когато ги намерих. Но сега нещо ме кара да извадя кутията от раницата. Навеждам се да бръкна вътре и вдишвам друг въздух, който не ухае на ягоди. Изправям се, в ръката си държа раницата, не писмата.

Ван ми се усмихва, краката ми се подкосяват. Анализ е красива, ала във Ван Дал има нещо опияняващо. Тя е в буквалния смисъл на думата зашеметяваща. Не бива да я допускам до себе си.

— Трябва ми чист въздух — казвам, приближавам се към прозорците и отварям вратата. — По-добре да поговорим навън.

Тук въздухът е чист. Но пък е адска жега.

Ван излиза след мен и ми посочва местата за сядане на сянка на верандата. Отправям се към дивана, изчаквам тя да седне първа, за да се настаня по-далече от нея.

— Помоли Гейбриъл да дойде при нас и донеси лимонада и чай за четирима — нарежда тя на Несбит. След това посочва дивана. — Заповядай, седни. Гейбриъл ей сега ще дойде.

Седим мълчаливо известно време, Ван пуши. После аз се обаждам:

— Несбит ми каза, че Гейбриъл е бил ранен, но се е оправил. Вярно ли е?

— Беше прострелян на две места, куршумите на Ловците са голяма гадост, както знаеш, но Гейбриъл вече е добре. — Тя изтръсква пепелта от цигарата си, дръпва отново и добавя: — Още обаче не се е оправил напълно, не е върнал истинското си тяло. Той много държи на теб, Натан, а боя се, че Несбит, моят глупав помощник...

— Съдружник — поправа я Несбит, който излиза на верандата с кана с лимонада и я поставя между нас. После добавя: — Гейб беше в кухнята, казах му, че си тук.

— Несбит, моят глупав помощник — продължава Ван Дал, — му каза, че ти си мъртъв. Както споменах, Гейбриъл държи много на теб и...

Улавям движение вдясно от мен, обръщам се, Гейбриъл прекрачва прага и се ококорва. Личи си, че не може да повярва на очите си. Изглежда отслабнал и изнемощял, прошепва нещо.

Ставам, ала съм като онемял. Думите не ми достигат. Искам да му кажа, че дължа живота си на него, ала той го знае.

Пристъпвам към него, Гейбриъл се хвърля към мен, прегръща ме здраво и аз го притискам силно. Той пак измърморва нещо, същото както преди, струва ми се, само че думите са на френски и не знам какво означават.

Гейбриъл отдръпва леко глава и ме поглежда в очите. Не се усмихва, лицето му е сиво и изпито. Очите му са същите, кафяви очи на Безцветен, но в бялото се виждат червени венички.

Не знам какво да кажа, затова избълвам на един дъх:

— Чаках те в пещерата. Дойдох в Женева заради теб. Надявах се, че си жив. Ако не беше ти, щях да съм мъртъв.

При други обстоятелства той щеше да отвърне с някоя саркастична забележка, но сега отново ме прегръща и прошепва нещо на френски.

Стоим прегърнати. Усещам колко е отслабнал, ребрата му се броят. Няма да го пусна, докато той не се отдръпне.

— Мислех те за мъртъв — прошепва той. Явно това беше казал и на френски. — Несбит твърдеше, че е видял трупа ти.

— Несбит е глупак — обажда се Ван.

Несбит излиза с поднос със сервиз за чай.

— Не ме обиждай! Ако и ти го беше видяла тогава...

Той оставя подноса и подрежда порцеланов чайник, каничка с мляко, чашки, захарница, като мърмори, че съм бил блед, студен, с полузатворени очи. След това сяда и вдига чайника.

— Аз ли съм домакинята?

През следващия половин час си споделяме преживелиците. Ван ме подканя с думите:

— Разкажи ни какво стана, след като се раздели с Гейбриъл, Натан.

Вдигам рамене. Чудя се какво да й отговоря, не съм сигурен какво знае.

— Ще ти помогна с началото. Ти, или по-скоро Роуз е откраднала един кинжал от къща в Женева. Не какъв да е кинжал, а Феърборн. И не от каква да е къща, а от база на Ловците, и не от кой да е Ловец, а от Клей, техният предводител. Роуз явно е била талантлива вещица. Само че планът ви не е бил много добър и тя е платила за това с живота си. Ти също си бил прострелян. — Ван дръпва от цигарата и издишва

дълга струйка дим към мен. Усещам ягодовия аромат. — Разкажи ни какво стана след това, Натан.

Поглеждам Гейбриъл, той ми кимва.

— Бях ранен, не можех да бягам. Гейбриъл ме спаси, привлече вниманието на Ловците към себе си. — Опитвам се да насоча разговора отново към нея. — А вие сте спасили Гейбриъл. Как попаднахте в Женева точно тогава? Мислех, че всички Черни са избягали. Градът беше пълен с Ловци.

— Първо довърши своята история — отвърща тя, при всяка дума от устата ѝ излиза дим. — Бил си ранен, но Феърборн е бил у теб. Избягал си от Женева в гората...

— Защо изобщо си отишъл в гората? — обажда се Гейбриъл. — Защо не се върна в къщата на Меркюри през прохода в апартамента?

— Бях замаян от отровата в куршума. Изгубих се. Доста време ми трябваше, за да намеря апартамента, и когато стигнах там, забелязах Ловци. Затова тръгнах пеша, мислех, че разполагам с достатъчно време да се върна при Меркюри преди рождения ми ден. Откраднах малко храна, дрехи и пари. Благодарение на храната се почувствах по-добре, но след това бързо изгубих сили, не можех да продължа. Срязвах раната, за да изтече отровата, и явно съм припаднал. Не умрях — очевидно — но бях на косъм. Тогава ме е видял Несбит. След това се свързах и отново се отправих към къщата на Меркюри.

Ван дръпва силно от цигарата.

— И разбира се, въпросът, който си задават всички, е дали си успял да стигнеш навреме.

— Да, успях. Но Меркюри не ми даде трите дара.

— А! Защото не си ѝ занесъл Феърборн ли?

— Защото нямаше време, трябваше да се отбранява срещу Ловците.

И тримата ме гледат очаквателно.

— Баща ми извърши церемонията за посвещаването — казвам.

Ван премигва.

— Това е било голямо събитие за теб, предполагам.

— Да.

Забелязвам как тя оглежда пръстена на ръката ми.

— Познаваш ли го? — питам я. — Маркус?

— Среждали сме се няколко пъти. Преди години. Той вече не идва на сбирките на Черните. Отдавна престана да ги посещава.

— Знаеш ли къде живее?

Тя поклаща глава.

— Никой не знае.

Замълчаваме за няколко секунди, после Ван добавя:

— А дарбата ти е същата като на баща ти, ако се съди по шегата на Несбит. Рядко срещана дарба.

Тя ме оглежда, опитвам се да си придам безизразен вид. Не желая да мисля за животното сега. Не съм го усещал, откакто убих Киаран.

— А след това какво стана? — пита Гейбриъл.

— Баща ми си тръгна. В долината беше пълно с Ловци. Меркюри беше бясна. Каза, че ще задържи Аналис и ще я освободи само ако ѝ занеса сърцето или главата на Маркус. След това Ловците ни нападнаха и аз избягах. След около седмица успях да се измъкна от преследвачите. Върнах се в пещерата да те чакам.

— Дълго си чакал.

Поклащам глава, как да си призная, че се канех да се откажа?

— Да, всички сме извадили късмет, че Натан е толкова търпелив — обажда се Ван.

Устните на Гейбриъл потръпват, като че ли се усмихва.

— Да, Натан наистина е страшно търпелив.

— И това ни връща към настоящия момент — продължава Ван.
— Несбит те е намерил в пещерата, когато е отишъл да вземе писмата. Като стана дума за тях, би ли ми ги дал?

— Ти какво ще кажеш? — питам Гейбриъл.

— Обещах, че ще ги дам на Ван.

— Искаш ли да изпълниш обещанието си?

— Тя спаси живота ми.

Поглеждам Ван. Тя се усмихва триумфално.

— Добре, Гейбриъл — кимам тежко, — писмата са си твои и аз ще ти ги върна, но Ван трябва да ми върне Феърборн, защото той е мой.

Усмивката ѝ не трепва.

— Твой? Откраднал си го от Клей. Всъщност Роуз го е откраднала.

— Но Ловците са го откраднали от Масимо, моят прапрадядо. Кинжалът принадлежи на семейството ми.

Тя отпива от чая и се обръща към Несбит.

— Според теб да му дадем ли Феърборн? Все пак ти го донесе.

Несбит се озъбва като куче и поклаща глава.

— Не мога да не се съглася с Несбит. Бил си доста нехаен с кинжала предишния път, Натан. Щом като Несбит е успял да ти го вземе... Феърборн трябва да бъде пазен на сигурно място. Той е опасен и могъщ. Засега е по-добре аз да се погрижа за него.

— Но той е мой!

— Скъпо момче — Ван ме поглежда, сините ѝ очи искрят, — напълно съм съгласна с теб. Въпреки това — не се обиждай — не смятам да ти го дам. Засега. Кинжалът е отвратително оръжие, в него има зла магия. Уверявам те, че ще го държа на сигурно място. — Тя посяга към чайника. — Някой да иска още чай?

Никой не отговаря. Ван си налива и добавя:

— Натан, писмата са на Гейбриъл. Върни му ги, моля те.

Поглеждам Гейбриъл и той кима.

АМУЛЕТЪТ

Гейбриъл отваря кутията, прелиства писмата и изважда едно от средата. Отгоре има петно от сажди, където го бях хванал, докато разглеждах писмата, след като намерих кутията в комина в апартамента в Женева.

Гейбриъл оставя писмото на масата пред Ван и казва:

— Амулетът е твой. Благодаря ти. Ако не беше ти, щях да съм мъртъв.

Отваря писмото и всички се навеждаме да погледнем.

— Благодаря, Гейбриъл — отговаря Ван. — Прекрасен е.

Навеждам се още повече. Не бих го нарекъл „прекрасен“. Парче пожълтял пергамент с избелели завъртулки от черно мастило, за първи път виждам такива букви, сигурно е някаква древна писменост. Надписът върви в няколко кръга. Само че не са пълни кръгове, а полукръгове, тъй като пергаментът е скъсан наполовина.

— Какво знаеш от майка ти за него? — пита Ван.

— Почти нищо. Тя смяташе, че може да се окаже ценен, тъй като е много стар. Разказвала ми е, че нейната баба го е намерила в някаква

къща в Берлин. Предполагам, че под „намерила“ имаше предвид „откраднала“. Но мама не знаеше нищо повече.

— Не знаеше ли къде е другата половина?

— Не, само тази беше в нас.

— И Меркюри никога не го е виждала? Не си й обяснявал какво представлява?

Гейбриъл вдига рамене.

— Не й казах, че е скъсан наполовина. Мислех, че ако узнае за това, няма да го иска. Обясних й само, че имам амулет от майка ми, който е стар и ценен. Тя не ме разпитва, има толкова много амулети.

— Да, пълно е с амулети, това е вярно, повечето от тях обаче са твърде слаби. Извадила съм късмет, че не си го описал пред Меркюри. Даже според мен и ти си извадил късмет. Меркюри щеше да се досети какво представлява той и щеше да те убие, за да се сдобие с тази половинка.

Ван сгъва писмото с амулета внимателно и го прибира в джоба на самото.

— Защо? — пита Гейбриъл. — Знаеш ли у кого е другата половина?

Ван се обръща към Несбит.

— Заслужава си да отворим шампанско. Сигурна съм, че има подобрена колекция в избата. — Тя се усмихва на Гейбриъл. — Момчета, вие чай ли ще пиете?

С Гейбриъл сме сами в стаята му. И двамата пихме шампанско. Не знам защо пих и какво точно празнувахме, а и не ми хареса особено. За първи път опитвам шампанско, всъщност досега не бях близвал алкохол. Гейбриъл и Ван обсъждаха шампанското, все едно си говореха за някаква хубава книга.

Докато вървахме към стаята на Гейбриъл, имах чувството, че коридорът се клати. Отбелязах го на глас и Гейбриъл започна да ми се подиграва, че не мога да „нося“, и изтича напред. После се спря и се извърна да ме гледа как се клатушкам към него. Стана ми хубаво, че се усмихва, за миг сякаш пак си беше предишният. Сега сме сами, седим на леглото му и аз най-сетне го карам да ми разкаже какво е преживял.

— След като се разделихме, побягнах. В общи линии това е, няма друго. Аз бягах, Ловците ме гонеха. От време на време изкрещявах да побързаш, все едно беше с мен. Заблудих ги, смятаха, че сме заедно.

Извадих късмет. Най-доброто прикритие бяха хората, Безцветните. Гледах да съм на оживени места, цареше ужасна суматоха, навсякъде беше пълно с народ, а Ловците не понасят блъсканица, полиция, шум, паника, стрелба. Надявах се да ме помислят за някой обикновен Безцветен, но в същото време трябваше да привличам вниманието им към мен. На два пъти ме раниха, докато тичах. Раните не бяха сериозни, но отровата от куршумите на Ловците ми подейства и тъй като не мога да се възстановявам, знаех, че няма да издържа дълго. Единствената ми мисъл беше, че не бива да спирам. Помня, че изведнъж една кола се появи пред мен, това трябва да са били Ван и Несбит. След това всичко ми се губи, докато не се събудих тук няколко дни по-късно. Не бях добре, но после, като се пооправих, Ван ми даде някаква отвара и аз ѝ разказах всичко. За мен, за семейството ми, за писмата и за амулета... и за теб. Извинявай, Натан. Знам, че това са си лични твои работи, но...

— Няма нищо. Не ми пука за това. Радвам се, че си жив. Това е важното. Мислех те за мъртъв. Не исках да го повярвам, но ми се виждаше единственото логично обяснение, знаех, че ако можеше, щеше да дойдеш в пещерата.

— Ако не беше Ван, наистина щях да съм мъртъв.

— А тя какво прави в Женева? Защо е рискувала живота си за този амулет? Даже то не е цял амулет, а половинка.

— Не знам. Каза ми, че наскоро била научила, че може да е у мен. Лесно разбрала, че съм в Женева и работя за Меркюри. В първия момент се изплашила, че Меркюри е сложила ръка на амулета, но след като Несбит каза, че си мъртъв, тя като че ли се тревожеше повече, че амулетът може да е попаднал в ръцете на Ловците.

— Защо? Какво прави той?

— Нищо. Това е само половината. По принцип амулетите, когато са цели и здрави, лекуват и закрилят. Тя положи доста усилия да се добере до този и предполагам, че ще се опита да намери и другата половина. Сигурно като ги събере, амулетът ще възстанови силата си.

— И не знаеш нищо повече за него?

— Аха. За мен това беше някаква дреболия, спомен от майка ми. Повече ценях писмата.

Седим един до друг на леглото, той се отдръпва и се обляга на стената.

— Нека Ван го вземе. Тези неща не ме интересуват.

— Кои неща?

— Вълшебни предмети, амулети, кинжали...

— Да, знам, че не те интересуват.

Той отпуска глава към стената и впива очи в мен.

— Радвам се да те видя, Натан. Радвам се, че си жив. Много се радвам. — Изглежда уморен, кожата му сивее, под очите има тъмни кръгове. — Кой би си представил, че ще сме тук, живи? В тази прекрасна къща. Замаяни от шампанското.

Забележката му за вълшебните предмети ме кара да се чудя дали не е грешка да си искам Феърборн. Мислех, че ако си го върна, ще мога да докажа на баща ми, че няма да го убия. А може би кинжалът въобще не ми е нужен за това.

— За какво се замисли?

— За какво ли не. За Феърборн. За баща ми.

— Какво представлява той?

— Баща ми ли? Не знам. Не го познавам. Много по-издокаран е, отколкото предполагах, по-изтупан. Беше облечен с костюм. По нищо не си личи, че е убил стотици хора.

— Попитах какво представлява, не как изглежда.

— Какво очакваш да чуеш? Че е невероятен? Могъщ? Да, такъв е. И то повече, отколкото предполагах. Спря времето, снежинките висяха във въздуха, а ние продължавахме да си говорим, все едно нищо не е станало. Ловджийският куршум все още беше в раната. Той го извади. След това ми даде три дара: пръстен, куршума и живота ми. — Вдигнах пръстена да го покажа на Гейбриъл. — След това сряза дланта си и ми даде да отпия от кръвта му. Мисля си, че се е готвил за този момент още от раждането ми. Чакал ме е да се върна при Меркюри, знаел е, че натам ще се насоча. И тогава спря времето заради мен, спаси ме, извърши церемонията по посвещаването, а после... после си замина! Изостави ме отново! При Меркюри и Ловците.

Гейбриъл мълчи.

— Мислех, че ако някога се видим, ще му обясня всичко, ще му покажа, че няма да го убия. И се опитах да му го кажа, но той като че ли не ме слушаше. Можеше да ме убие, но вместо това ме спаси. Това

беше най-невероятното и страхотно нещо в живота ми, а после... после изчезна.

— Той ти е баща, но освен това вярва, че ще го убиеш.

— Каза, че не вярва много на видения, но е предпазлив, или някаква друга подобна глупост. Ясно е, че не ми вярва. Не ми повярва, че съм изгубил Феърборн. Така че предметите все пак са важни, Гейбриъл, тъй като щом не му занесох кинжала, той ме изостави отново. А най-глупавото е, че го мразя заради това. Не заради хората, които е убил, не заради това, че е изял сърцата им, а защото ме е изоставил, когато съм бил малък, и сега ме изостави отново.

— Не го мразиш, просто си му ядосан. — Гейбриъл се засмива. — Което означава, че за теб той не се различава много от другите, тъй като ти си ядосан на повечето хора.

Изругавам и после казвам:

— Радвам се, че си жив, Гейбриъл. Така ще има още някой, на когото да се ядосвам.

Главата все още ми се върти и аз полягам.

— Трябва да поспя. Ти също.

Не заспивам, разбира се, тъй като сме в къщата, но оставам с него, доколкото мога да издържа, което не е дълго, защото вече се е стъмнило, а аз не мога да стоя вътре през нощта. Трябва да изляза.

Оглеждам двора. Той е голям, тук-там има дървета, спуска се чак до езерото, а от другите три страни е заобиколен от висока ограда с бодлива тел. Езерото обаче няма как да бъде заградено, на брега има каменист тесен плаж с дървен кей, но няма лодки. Красиво е. Сега се виждат само очертанията на планините отсреща. Топъл ветрец разпръсва облаците и се появява луната. Идеално е за плуване.

Водата е студена. Спокойна. Луната се отразява в нея. Навлизам навътре и се обръщам по гръб, гледам небето.

Нещо докосва крака ми и животинският адреналин веднага руква, разнася се из цялото тяло. Мъча се да се сдържа, да се успокоя, вдишвам дълбоко, повтарям си, че е било риба или някакъв боклук. Вдишвам и издишвам дълбоко, адреналинът се стопява, изчезва безследно.

Луната грее ярко, чудя се дали мога да накарам адреналина да се появи отново. Представям си разни опасности във водата, спотаени на дъното чудовища, крият се в тъмното, плуват към мен, дълга, дебела

змиорка, може да ме погълне наведнъж. Гмуркам се и се оглеждам, долу е студено, тъмно, представям си как змиорката изскача към мен...

Нищо. Не се появява никаква змиорка, ала и адреналина го няма. Изплувам на повърхността, оглеждам се, едва ли не се надявам наистина да изскочи някакво чудовище, но то така и не се появява и след около минута бавно се връщам на брега.

Гейбриъл седи на тревата. Обличам се и отивам при него.

— Ще остана да спя при теб — казва той.

Събирам дърва, паля огън и сядам, добавям клечки и клони, после отивам да донеса още. Чудя се дали Гейбриъл ще ме попита защо не лягам, но той мълчи. Заспива малко преди зазоряване. Сега и аз вече мога да затворя очи. Никога не съм се преобразявал в животно през деня, освен ако не ме нападнат Ловци, а това тук едва ли ще се случи. Но през нощта... кой знае?

Събуждаме се след няколко часа, Гейбриъл изглежда по-добре, не е толкова блед, усмихва се.

Трябва да поговоря с него за Аналис, но го отлагам.

— Поспа ли? — пита той.

— Колкото теб. Достатъчно.

— Добре. — Той става и се протяга. — Сега ни трябва една хубава закуска. Кафе, кроасани, кифлички, яйца... Да, ядат ми се яйца.

Прекарваме целия ден в ядене. И двамата сме отслабнали, но днес погълнахме толкова много храна, че сигурно веднага възстановихме изгубените килограми. Следобеда плуваме и се печем на слънце. Поредният ден с ясно небе и адска жега.

— За много неща говорихме, освен за онова, за което сме на различно мнение — казва Гейбриъл.

— Не искам да се караме, след като току-що сме се събрали.

И все пак си давам сметка, че трябва да поговорим за Аналис. Длъжен съм да я спася. Звучи нелепо, героично и глупаво, но трябва да го направя. Не мога да я оставя в плен на Меркюри.

— Трябва да й помогна — казвам.

— Не, не трябва.

— Длъжен съм, Гейбриъл. Аналис е при Меркюри заради мен. Аз съм виновен, че сега е в кома.

— Не е кома и ти не си й длъжен.

— Искам да ѝ помогна, Гейбриъл. Трябва да я освободя. Аналис ми е приятелка. Харесвам я... и то много. Разбирам, че не ѝ вярваш, но знам, че тя никога няма да ме предаде. И никога не ме е предавала.

Той ме поглежда.

— А Ловците откъде са разбрали за апартамента на Меркюри в Женева?

— Какво?

— Не си прави оглушки. Как са стигнали до него? Каза, че са били там, спотайвали се. Не съм ги завел аз. Изобщо не съм припарвал в онзи район. Откъде са разбрали за апартамента?

— Маркус спомена, че Ловците могат да намират проходите. Сигурно някак са го засекли.

Гейбриъл се надига.

— Не, Натан, едва ли е толкова просто. Не мисля, че могат да засичат проходите от разстояние. Ако беше така, щяха да намерят прохода и към дома на Меркюри.

— Може и да са го намерили. А и освен това Меркюри е имала достатъчно време да го унищожи. Не е имало как да го намерят.

— Измисляш си оправдания и обяснения, само и само да не признаеш очевидното, че Аналис е съобщила на Ловците за апартамента.

— Ти ми беше казал да не излизам от апартамента, но аз не те послушах. Може някой да ме е видял, някой нечистокръвен, някой информатор. И той да е известил Ловците, и затова те да са били там, когато се върнах.

Гейбриъл мълчи, ляга отново.

— Не можеш да отречеш, че това е възможно — добавям.

Той не ме поглежда, за мен това е признание, че съм прав.

— Гейбриъл, вярвам ѝ. Тя се опита да ни помогне. Каза ни колко Ловци охраняват базата, какви заклинания използват...

— Искала е да спечели доверието ти, да те убеди в искреността си. Натан, шпионите не носят плакати с надпис „Аз съм шпионин“. Напротив, те всячески се мъчат да те убедят, че са на твоя страна.

Спомням си как Аналис седеше до мен на покрива на къщата на Меркюри и се тресеше от страх. Сигурен съм, че не ме е предала.

— Трябва да се опитам да ѝ помогна, Гейбриъл. Ти би го направил заради мен, а аз трябва да го направя за нея.

Той мълчи.

— Харесвам я много, Гейбриъл. Знаеш го.

Той скрива лице. Продължава да мълчи, гърдите му се надигат тежко.

— Искам да те помоля за една услуга.

Чакам.

Нищо.

— Ще ми помогнеш ли да намерим Меркюри? — И двамата знаем, че Аналис е при нея. — Нуждая се от помощта ти, Гейбриъл.

Той не отговаря. Не сваля ръката си от лицето.

Нищо повече не мога да направя, спускам се към брега на езерото.

След малко той идва при мен, гледаме спокойните води, планините отсреща и ясното синьо небе над тях.

— Ван ми каза, че си мъртъв — подема Гейбриъл. — Несбит те бил видял. Той беше донесъл Феърборн, а аз бях сигурен, че ако ти беше жив, нямаше да му го дадеш. Бях убеден, че си мъртъв. Нямаше и капчица съмнение в това. — Поглежда ме, аз обаче зяпам езерото. — Разплаках се. Плаках много, Натан. Искях да отида да те намеря, да те прегърна и никога повече да не те пусна. Нямаше да се отделя от теб, щях да умра от глад, но поне щях да умра с теб. Нищо друго не ми оставаше.

— Гейбриъл... — Не знам какво да кажа. Не искам да умре от глад, изобщо не искам да умира. — Ти си ми приятел, Гейбриъл. Най-добрият, единственият ми приятел. Но...

Той се обръща с лице към мен.

— Винаги ще бъда до теб, където и да отидеш. Не искам да съм другаде. Не бих понесъл да не съм до теб. Ако отидеш при Меркюри, и аз ще дойда. Ако искаш да ти помогна да освободиш Аналис, ще ти помогна.

Обръщам се към него, виждам колко е ядосан.

— Благодаря ти.

За първи път му благодаря за нещо, но знам, че не това иска той, не благодарности чака от мен, а друго...

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

— Имам предложение — каза Ван в началото на изисканата вечеря, вече сме почти на десерта, а още не сме чули какво е то.

Ван е начело на масата, аз съм вляво от нея, Гейбриъл е срещу мен. Цял ден бяхме заедно, ядохме, плувахме, пекохме се на слънце, от време на време се карахме. Гейбриъл твърди, че сме на почивка, ето това било почивката на Безцветните. За Аналис повече не отворихме дума. Карахме се кой е по-бърз (аз винаги го изпреварвам, но въпреки това Гейбриъл смята, че той е победителят в надбягванията, тъй като е измислил някаква сложна система за допълнителни точки, които му се полагали, задето е в тялото на Безцветен), кой може да се гмурне по-дълбоко (аз го бия с петдесет метра, но по неговата система пак оставам на второ място), кой се катери по-бързо (в градината има стена за катерене — задължително оборудване в домовете на мафиотите според мен — и това съревнование Гейбриъл го печели и без допълнителните точки, когато и те се пресметнат, излиза, че аз пълзя като охлюв). Изядохме огромно количество храна и спорихме дали кроасаните са по-вкусни натопени в кафе, или в горещ шоколад, дали е по-добре филийката да е намазана с фъстъчено масло, или с шоколад, дали чипсът става по-хубав с майонеза, или с кетчуп, и така нататък. Давам си сметка колко ми е липсвал. Приятно е да си на почивка с него, но вече е време да сложим край на игрите.

Вечерята е официална, с кристални и порцеланови сервизи, всевъзможни прибори и свещи, аз обаче съм със старите ми дрехи. Ван е с кремав костюм, Гейбриъл също се е преоблякъл, намерил е нови дрехи в къщата. Двамата изглеждат страхотно. Несбит не е толкова издокаран, облечен е със същите черни дрехи, в които го видях за първи път. Той е приготвил храната и пак той сервира, справя се чудесно. Всъщност, като се замисля, той се справя с какво ли не: с готвене, поднасяне на чай, заличаване на следи, удушаване на Ловци. Ван е намерила най-добрия помощник на света.

Имаше супа, след това агнешко, десерт няма.

— Достатъчно сладки сме — казва Ван.

Аз се засмивам. Тя се обръща към мен.

— Не се шегувам. Несбит ми каза, че си го заплашил да му отрежеш езика, но в крайна сметка си се въздържал. Баща ти не би го направил.

Навярно това е комплимент.

Ван наблюдава как Несбит се отдалечава с купчина чинии.

— Така или иначе, радвам се, че не си допуснал тази грешка. — Тя замълчава за миг нерешително, поглежда вратата и добавя: — С Несбит сме стари приятели и макар че животът ми ще е много по-спокоен, ако Несбит онемее, трябва да призная, че той е много по-полезен, ако може да говори.

Трудно ми е да разгадая какви точно са отношенията им. Ван твърди, че са стари приятели, а тя изглежда само няколко години по-голяма от мен, макар да се държи, все едно е по-стара от Несбит. Приличат на господар и слуга, които са заедно от десетилетия.

— Несбит спомена, че ти си майстор на отварите — подхвърлям.

— Ласкае ме. Истина е, че имам слабост към отварите. Не бих използвала груб инструмент като нож, за да отрежа езика на някого. Отварите лесно се приспособяват и са по-точни от скалпел. Например достатъчно е да капна една капка от отвара върху езика ти и ти сам ще го изядеш.

— Не съм чувал за такава отвара. Баба забъркваше какви ли не.

— Сигурно говориш за баба ти по майчина линия — отбелязва Ван и без да изчака отговор, продължава: — Повечето Бели не знаят почти нищо за мощта на Черните отвари. Отварите имат хиляди приложения и силни страни. По моето скромно мнение те са най-мощното оръжие.

— А ти използвала ли си това оръжие? Накарала ли си някого да изяде езика си?

Ван едва-едва вдига рамене.

— Нямам много врагове, с повечето от тях вече съм се справила по един или друг начин.

Несбит се връща, за да доразчисти масата, събира чинии и купи и се обажда:

— Кажим за отварата за тези, които не ти се отплащат. — Той се усмихва на мен и на Гейбриъл. — Аз работвам хляба си, момчета, и вие трябва да последвате примера ми.

— Тези разговори не са за маса — отговаря Ван. — Само ще отбележа, че отварата е изключително ефикасна.

— Гейбриъл ти се отплати за помощта, нали? — питам аз.

— Да. Като цяло смятам, че сме начисто. Гейбриъл е жив и здрав, а половинката амулет, който ми обеща, вече е у мен. Гейбриъл е

идеалният пациент и гост, благодарен и готов да ми помогне. А ти, Натан, също си имаш своите положителни страни и освен това си очарователен.

— Така ли? — Не мога да повярвам, че Ван намира нещо хубаво в мен. Поглеждам Гейбриъл, който се е ухилил широко, навярно заради забележката, че съм очарователен. — Утре си тръгваме.

— Това, разбира се, сами ще си решите.

— Решили сме го вече.

— Мога ли да попитам какви са намеренията ви?

— Можеш да питаш колкото си искаш.

— Предполагам, че възнамеряваш да откриеш Меркюри и да помогнеш на приятелката си Аналис. Достоен подвиг за младеж, заслепен от любов.

Усмихва ми се, после се усмихва на Гейбриъл.

— Не съм заслепен от любов.

— Да, разбира се, не си — кима Ван. — И все пак подвигът е достоен.

Несбит донася кафето, поставя каната в средата на масата. Ван продължава:

— Струва ми се нечестно, че аз знам вашите намерения, а вие не знаете моите. А аз не желая да бъда нечестна. — Дава знак на Несбит да налее кафето. — И аз съм намислила нещо като подвиг.

— Да намериш другата половина от амулета ли? — питам.

Ван поклаща леко глава.

— Надявам се, че в някакъв момент ще стигна до това, но сега имам по-важна задача.

— И каква е тя?

— Много неща се случиха, откакто се измъкна от света на Белите вещици и магьосници, Натан. Старата предводителка на Съвета, Глория Гудейл, беше свалена от поста си. Соул О'Браян използва твоето бягство от сградата на Съвета, за да я измести. За първи път от там се измъква затворник, и то не кой да е, а синът на Маркус. Бягството ти се смята за неппростимо прегрешение.

— Но за мен отговаряше именно Соул. Или поне така си мисля.

— Няма значение кой е отговарял за теб. Пазачите не са успели да те увардят, а магическата защита на сградата не те е спряла. Сградата, пазачите, заклинанията — всичко това е отговорност на

предводителя на Съвета. Глория пое вината и Соул се е погрижил да я сполети съответното наказание.

— От самото начало се чудя дали някой нарочно не улесни бягството ми. Не беше особено трудно.

— Моите източници твърдят, че Соул ти е позволил да се измъкнеш. Макар че не е станало точно според неговия замисъл. Първо е трябвало да ти отрежат кутрето и да го използват за направата на вечерска бутилка. Искали са да те накарат да убиеш баща си и след това са щели да се разправят и с теб. Но както виждам, кутрето ти е още на мястото си. — Тя посочва с цигарата ръката ми. — Въпреки това бягството ти е помогнало на Соул. Той е свалил Глория и е поел властта над Съвета.

— Значи, сега начело на Съвета е мъж и пак мъж е начело на Ловците, така ли? Това се случва сигурно за първи път. Не ми се вярва да се приеме добре от вещиците.

— Да, така е. По принцип жените са с по-силни дарби от мъжете. В това отношение ти и Гейбриъл сте изключение. — Несбит се прокашля, за да привлече внимание към себе си, но Ван не му обръща внимание. — Но всъщност в момента двата поста не се заемат от мъже. Клей също е пострадал от твоите действия. Много Бели са загинали да защитават Феърборн, а кинжалът е бил откраднат от Клей, без косъм да падне от главата му. Надигнали са се гласове Клей да бъде свален... и той се е оттеглил.

— И кой отговаря сега за Ловците?

Подозирам, че вече знам отговора.

— Човекът, който е бил тежко ранен вечерта след кражбата на Феърборн. Тя е млада и немного опитна, но е умна и със силна дарба. И е ужасяващо обезобразена, ако може да се вярва на слуховете. Сестра ти Джесика.

Припомням си кинжала в ръката си, мощта му и желанието му да се забие в лицето на Джесика.

— Тя беше гадже на Клей. Сигурно вече са се разделили, след като връзката им изигра ролята си. Джесика обича работата си повече, отколкото обича Клей.

— Джесика е вярна на Соул и се е захванала да разшири мрежата на Ловците в цяла Европа. Соул се мъчи да овладее Съвета на Белите в Европа. Като че ли засега успява да ги привлече на своя страна. Иска

да му докладват за всичко и да прогонят Черните от тук, както Белите са ги прогнали от Великобритания. — Ван поклаща глава. — Аз съм Черна и не храня и капчица любов към Белите, но тук, в Европа, имаме вековна традиция на търпимост. Те си стоят в своите райони, ние си стоим в нашите. И така се спогаждаме.

Тя изважда тънката сребърна табакера от джоба на сакото, измъква цигара и продължава:

— Това не интересува Соул. Той жадува за власт. — Ван запалва цигарата, вдишва дълбоко и издишва облак зелен дим над главите ни. — Соул възнамерява да избие всички Черни в Европа. И е готов да види сметката на всеки, бил той Бял или Черен, който застане на пътя му. Той не е истински магьосник.

— И ти искаш да го спреш?

— Да. За да възстановим хармонията и равновесието, трябва да попречим на Соул да овладее Съвета в Европа и да спрем Ловците, които работят за него.

— И кой участва в това?

— Опитвам се да изградя общ съюз на всички вещици и магьосници.

— Всички? Не само Черни, а и Бели също така?

— Да, всички, които искат да запазят традиционните ценности.

— Традиционните ценности да се мразят и избиват на воля?

— Традиционните ценности да не се бъркат в чуждите работи, да се уважават и да бъдат толерантни. Ние уважаваме отделната личност, независимо дали човекът е Бял, или Черен. И набираме хора, които ни подкрепят.

— И ти искаш да се включа, така ли? Аз не съм нито Бял, нито Черен.

— Ти си и двете. — Тя поглежда Несбит. — Към нас се присъединяват и нечистокръвни.

— Да видим дали съм те разбрал правилно: присъединяваш се към шайка Бели, за да се противопоставите на Ловците, които разширяват дейността си в Европа. И искаш и аз да се включа и да се бия рамо до рамо с Белите?

— Точно така.

— Ха! Това ли е твоето равновесие? Аз мразя Белите, те също ме мразят. Ето на това му викам равновесие.

— Не мразиш всички Бели. Брат ти Аран и сестра ти Дебора...

— И те ли участват?

— Да.

Не съм сигурен какво предизвиква в мен тази новина, но подозирам, че е вярна. И двамата биха подкрепили такава кауза.

— От тях двамата едва ли ще има голяма полза в битките — подхвърлям.

— Армиите не се състоят само от бойци. — Ван дръпва от цигарата. — Всеки допринася с нещо за каузата. Ти можеш да помогнеш с бойните си умения. Други, като Аран, лекуват ранените. Трети, като Дебора, доставят сведения.

Оглеждам я внимателно.

— И колко души сте събрали досега?

— Малко. Има избягали от Великобритания Бели. Тези, които смятат, че Соул е твърде краен, и са се осмелили да изрекат мнението си на глас. Те са изгубили всичко и искат да си го върнат. Към нас се присъединиха и неколцина Черни, които виждат, че не ни чака нищо добро, ако сега си мълчим. Броят ни е малък, но постоянно нараства.

— В такъв случай нямате нужда от мен.

— Малцина могат да се бият.

— Аха...

— А и ти, Натан, се нуждаеш от нас. Дори и да успееш да събудиш Аналис и да избягате от Меркюри, мислиш ли, че с това бедите ти ще свършат? Ще те преследват до края на света. Ти можеш да бягаш, но твоята любима Аналис, боя се, няма да издържи и две минути.

— Ще се скрием.

— Те ще ви намерят.

Права е, разбира се. Няма да има край.

Поглеждам Гейбриъл.

— Аз съм с теб, каквото и да избереш — казва той.

Поклащам глава.

— Това не е моята битка.

Ван се усмихва.

— Това е най-вече твоята битка.

Ставам и заобикалям масата. Не ми харесва тази работа. Нямам никакво желание да се бия с Ловци и да рискувам живота си заради

някаква кауза. А и не мога да си се представя как се сражавам рамо до рамо с Бели. Искам единствено да намеря Аналис и да си живеем кротко и спокойно край някоя река, без никой да ни безпокои.

Излизам от трапезарията, сядам на дивана във всекидневната и плъзвам поглед към езерото и планините отсреща.

НОЩЕН ДИМ

Явно и тук няма да ме оставят на мира. Не е минала и минута и пристига Ван, Гейбриъл идва и сядат на един фотьойл до мен, Несбит се подпира на касата на вратата.

— Соул е опасен за всички нас — подема Ван. — Каузата на Съюза...

— Не ме интересуват каузи — прекъсвам я. — Искам само да си върна Аналис.

— И как смяташ да го направиш? Меркюри е невероятно могъща, дарбата ѝ е изключителна. — Ван започва да крачи пред мен. — Да видим дали ще позная. Аналис спи мъртвешки сън, от който единствено Меркюри може да я събуди. Надяваш се Гейбриъл да използва своята дарба, за да се преобрази на Меркюри, и така да развали магията.

Признавам наум, че точно това си бях мислил и че то не звучи много добре.

— Виждам поне няколко пречки пред този план — отбелязва Ван.

— Не съм казал, че това е моят план.

— Имаш ли по-добър?

Дори и да имах, нямаше да ѝ кажа.

Тя продължава да крачи и да нарежда:

— Първо, Гейбриъл не може да използва дарбата си. Второ, не знаеш къде е Аналис. Трето, дори и да намериш Аналис и Гейбриъл да е в състояние да се преобрази на Меркюри, пак няма да знаеш как да развалиш магията. Четвърто, и да намериш решение на първите три проблема, ако разбере какво си замислил, Меркюри ще се опита да те убие и според мен е напълно вероятно да успее.

— Не отричам, че има пречки.

— Има, и още как. — Ван присяда на ръба на масичката пред мен. — Но пък аз мога да ти помогна да ги преодолееш.

— Ако се присъединя към Съюза?

— Да.

— Как?

— Как мога да ти помогна? Ами нека започнем с първия проблем: Гейбриъл. — Тя му се усмихва. — Не се обиждай, миличък.

Той свива рамене.

— Мога да помогна на Гейбриъл да възвърне дарбата си — заявява Ван.

— И други могат да го направят — обажда се той.

— Да, най-вече Меркюри, разбира се, както и още неколцина други, но те ще искат да получат нещо в замяна.

— Също като теб? — подхвърля Гейбриъл.

Ван се усмихва.

— Ще видиш, че с мен човек може да се разбере много по-лесно. Освен това съм тук и мога да ти помогна незабавно. Знам, че не гориш от желание да се втурнеш да спасяваш Аналис, Гейбриъл, но си в тялото на Безцветен почти година. Не можеш да използваш дарбата си почти толкова време, колкото си разполагал с нея. Трябва по-скоро да си върнеш истинското тяло.

Той ме поглежда.

— Не е кой знае какво да нямаш дарба. Има и по-лоши неща.

— Ще помогна на Гейбриъл да възвърне дарбата си, така че той да се преобрази в Меркюри, но въпреки това е възможно да не успее да събуди Аналис. Зависи какво заклинание е използвала тя. Но ако той се провали, мога да ви предложи друг вариант.

— Какъв?

— Да накарам Меркюри да го направи.

— Ха! Как?

— Не е по-трудно, отколкото да я накарам да изяде езика си. Има отвари и за това. Мога да я принудя да пожелае да събуди Аналис.

— Като й дадеш да отпие някаква отварата, така ли? „Хайде, Меркюри, сръбни си малко!“

— Не всички отвари се пият.

Може би ще използва дим или нещо друго. Но каквото и да е то, не мога да отрека, че е много по-вероятно тя да успее да накара Меркюри да събуди Аналис.

— И ще помогнеш на Гейбриъл да възвърне дарбата си пак с отвара?

— Да. — Ван ме поглежда, дръпва се леко и добавя: — Мога да помогна и на теб, Натан, ако желаш. Не е лесно да овладееш дарбата си, знам. Колкото е по-силна, толкова е по-своенравна.

— Уча се.

— Добре. Трябва да я овладееш напълно, за да можеш да се биеш на страната на Съюза срещу Ловците.

— Все още не съм дал съгласието си.

— Но ще го направиш, защото без помощта ми няма как да спасиш Аналис. А и с моята помощ пак няма да е лесно. Няма как да отидеш при Меркюри, все едно влизаш у дома си. Необходимо е внимателно да обмислим всяка стъпка, но все пак е възможно да успеем.

— Ако се присъединя към вас, си искам Феърборн.

— Имаш го.

Не очаквах да отстъпи толкова бързо, няма за какво друго да споря, би означавало да се въртим в кръг, затова ставам. Стъмва се, искам да бъда навън.

— Ще преспя и утре ще ти кажа решението си.

— Да, вече се стъмва. Вътре става неприятно. Но аз имам лек и за това. Несбит, донеси нощния дим.

Несбит отива в другия край на стаята и взема купа с някаква течност, която прилича на мляко. Драсва клечка кибрит, поднася я към нея и по мазната повърхност хуква зеленикав пламък.

— Вдишай дима и ще можеш да стоиш вътре. Веднага прояснява ума ти.

Тя се навежда и вдишва дълбоко.

Приближавам се към купата. Пушекът ухае на мляко, трева и гора. Усещам как главоболието ми започва да отслабва.

— Все пак предпочитам да спя навън — казвам.

— Не се и съмнявам. Аз също съм Черна вещица, Натан. Не го забравяй. И аз страдам, когато съм затворена вътре нощем, Несбит също го усеща, макар и не толкова силно. Но сме се научили да използваме нощния дим и те съветвам да свикнеш.

С Гейбриъл тръгваме след Несбит към стаята. Отварям прозореца и сядам на перваза, но Несбит се обажда:

— Не хитрувай, братле, за твое добро е. — Той оставя купата с нощен дим на перваза и затваря прозореца. — Вдишвай дълбоко, все едно си в планината.

Той излиза, аз подушвам предпазливо зеления дим.

— Натан — обажда се Гейбриъл, — не си ми казал нищо за дарбата си.

Вдишвам от зеления пушек. Знам, че Гейбриъл е единственият, с изключение на баща ми, който може да ме разбере, но сега не ми се мисли за това. Имам си предостатъчно грижи.

— Красноречивият ти отговор май означава, че не ти се говори за това — подхвърля той.

Лягам по корем на леглото с глава към купата и кимам към нея.

— Използвал ли си го досега?

— Не. Когато бях в тялото си на Черен магьосник, спях навън или дремех през деня и нощем обикалях. — Той се приближава и вдишва дълбоко изпаренията. — Сега няма никакъв ефект върху мен. Почти нищо не усещам.

— Какво мислиш за идеята на Ван? Този Съюз ще успее ли? Ще могат ли изобщо да победят Съвета и Ловците?

— Не съм сигурен. Има невероятно могъщи Черни вещици и магьосници, но по принцип съюзяването не им е силна страна. Даже е почти невъзможно. Ван е необичайно толерантна, така че тя може да работи с Белите, но не съм сигурен дали другите ще се съгласят.

Прокарвам ръка над пламъка и загребвам дима към лицето си. Миризмата е приятна, ухае на чисто, усещам как прочиства носа, гърлото, главата ми. Все едно съм навън на някоя ливада. Въпреки това подозренията ми не са напълно уталожени, все пак това е някаква отвара, кой знае какво още причинява.

Отварям прозореца и сядам на перваза.

— Ще спя навън.

Гейбриъл мята една кърпа върху купата. Пламъкът угасва с тиха въздишка.

— Според мен още е рано да се тревожим за Съюза — казва той. — Меркюри е по-голямата опасност. Тя не е глупава, Натан. И е много опасна.

— Ако обмислим всичко внимателно, имаме шанс. Ако рискът е прекалено голям, ще се оттеглим.

— Колкото и внимателно да обмислим всичко, пак може нещо да се обърка. Прочети който си искаш учебник по история.

— Както знаеш, не мога да чета.

Няма какво повече да добавя, затова скачам от прозореца и се отправям към езерото. Искam да поплувам, да се пробвам да събудя дарбата си, а след това да поспя. Няма какво толкова да обмислям предложението на Ван. Друга възможност няма. Само така мога да помогна на Гейбриъл да си възвърне дарбата и да спася Аналис. Трябва да приема.

дъжд

Плувам. Всичко наоколо сивее. Задушно е. Луната е напълно скрита зад облаците. Планините отсреща са тъмен силует на фона на тъмното небе. Водата изглежда черна. Черна като мастило.

Обръщам се по гръб и се вирам в небето. Май скоро ще завали. Подухва ветрец и в този миг едновременно се случват няколко неща. Попадам на студено течение, гарван изграква силно и върху мен се плисва вълна, влиза ми вода в очите и носа. Затварям очи. Ала вместо всичко да стане черно, зървам гората над пещерата, усещам Киаран край мен, не мога да го видя, той е невидим, но го подушвам, усещам го, усещам вкуса на кръвта в устата си. Остра болка прорязва крака ми, в него е забит нож. Щраквам с челюсти и Киаран се появява, в очите ми бликва черна течност, шурналата от гърлото му кръв изпълва ноздрите ми. Киаран надава вик като гракане на гарван и замира. Образът изчезва след не повече от няколко секунди, но не избледнява. Не е сън, а спомен.

Седя край огъня, който наклadox на брега, още не мога да се стопля. Започва да пръска дъждец, но аз оставам навън, мъча се да си спомня подробности. Виждам през очите на животното, усещам болката, долавям миризмата и вкуса на кръвта, чувам писъка на Киаран... Сякаш съм в тялото на животното, усещам това, което усеща то, но не мога да достигна до съзнанието му. Не аз вземам решенията. Аз съм просто пътник.

Дъждът се усилва, завалява като из ведро, измокря ме до кости, треперя. Огънят угасва, отправям се към къщата да се скрия под стряхата. Малко преди да стигна до нея, виждам как някой изскача на верандата. Поставя пет широки купи на масата и изтичва навън покрай

къщата. Не знам какво прави Несбит, тръгвам след него, пътъом надниквам в купите. Празни са, но са необичайни, направени са от камък и са с дебели, неравни стени.

Минавам отстрани на къщата и виждам, че Несбит е влязъл в кухнята. На перваза е сложил купа с нощен дим, от нея се издига зелен отблясък. Отварям тихо вратата и влизам в малкото антре. От там друга врата води към кухнята. Притворена е, но ако не вдигам шум, Несбит няма да разбере, че съм тук. Чувам гласове, Ван също е вътре.

— Изнесох купите.

— Добре. Това, което ще съберем тази нощ, трябва да ни стигне. Ще се видим на закуска.

— Мислех си... — обажда се Несбит.

— Нали знаеш, че мисленето не ти се удава?

— За малкия...

— Какво?

— Според мен е по-добре да му кажеш.

— Какво?

— С кого работиш...

— С кого работим — поправя го Ван.

— Накрая ще разбере и... едва ли ще му хареса.

— Не е нужно да му харесва. Не очаквам да му хареса. Не ме интересува дали му харесва. Важното е да се присъедини към нас. И ще го направи, защото няма друг избор. Няма смисъл да размътваме водата сега.

— Да, но...

— Какво? — прекъсва го ядосано Ван. — Мрънкаш като бабичка, Несбит!

— Той е нечистокръвен... Не знаеш какво е да си нечистокръвен, Ван. Аз обаче знам. Той още се чуди къде му е мястото, в момента не е част нито от Белите, нито от Черните. Но може да е част от Съюза. А за да стане това, той трябва да вярва в него, да има вяра и на теб.

— Да, май си прав, Несбит. Изненадващо проникновено разсъждение от твоя страна. Да те питам тогава какво правиш ти, за да спечелиш доверието на Натан и да станете приятели?

Несбит изсумтява.

— Ние вече сме приятели, макар че той още не си дава сметка за това.

Ван се засмива, за първи път чувам смеха ѝ, приятен е, истински, ведър. Гласът ѝ прозвучава по-меко.

— Несбит, единственото, което мога да направя, е да те уверя, че си давам сметка за този проблем и ще намеря начин да го преодоля, когато му дойде времето. Сега си имаме други задачи. Първо трябва да спасим момичето, а аз не съм сигурна как ще го направим.

Несбит също се засмива.

— Говори за двама.

Ван отваря вратата, подхвърля още нещо, което не успявам да чуя, после излиза.

Кой ли е бунтовникът, когото не бих приел? Очевидният отговор е: „всеки Бял“.

Дъждът отслабва, бързо спира. Поглеждам пода, в краката ми се е образувала локва. Несбит ще се досети, че съм бил тук, но нищо не мога да направя. Отправлям се обратно към езерото, вървя сред дърветата. Намирам голям кипарис с широка корона, под клоните му земята е суха. Спирам, после се скривам зад ствола.

В езерото има две лодки. Движат се бавно, на носа блестят светлинки. В едната има четирима души, в другата двама, взират се към брега, към мен, с бинокли.

Ловци!

Стойката на една от Ловджийките ми се струва позната. Висока, слаба, изправена.

Джесика.

Хуквам към къщата, влитам в кухнята. Купата с нощен дим на перваза е като фар. Хвърлям една кърпа отгоре ѝ да угася пламъка. Несбит понечва да възрази и аз обяснявам:

— Ловци! В езерото. Най-малко шестима.

Той се отправя към вратата.

— Събуди Габи и елате в стаята на Ван. Трябва да вземем някои неща от там. След пет минути потегляме.

— Ако са видели нощния дим, нямаме пет минути — извиквам след него.

— В такъв случай стискай палци да не са го видели.

След по-малко от минута с Гейбриъл влизаме в стаята на Ван. Тя внимателно прибира стъкленици във вече пълна платнена торба.

— Вчера Несбит ходи до Женева да купи някои неща — казва тя.
— Явно са го видели.

Отваря чекмеджето на нощното шкафче и изважда Феърборн. Пъха го в голяма кожена чанта и я слага на рамо. Отправя се към вратата, като посочва пет големи книги с кожена подвързия и платнената торба.

— Вземете ги.

Подтичваме към гаража, по пътя настигаеме Несбит. Той носи каменните купи, на рамото му виси голяма чанта.

След около минута Несбит, Ван и аз сме на задната седалка на черна лимузина. Гейбриъл шофира, носи фуражка. Излизаме от ниския гараж в бледия сумрак на разсъмване, продължаваме по алеята и през портата. Минали са не повече от пет минути, откакто видях Ловците, но имам чувство, че са били двацет.

По пътя няма нищо необичайно, ала Ловците едва ли биха се движили с танкове.

Гейбриъл завива надясно, не към Женева, а в обратната посока. След около половин минута се разминаваме с микробус и Гейбриъл се обажда:

— Вътре има Ловци. Трима отпред, кой знае колко отзад.

Никой не отговаря, оглеждаме микробуса. Половин час по-късно се отклоняваме от пътя край езерото и се насочваме на север, не срещаме повече Ловци.

— Къде отиваме? — пита Гейбриъл.

— Засега продължавай на север — отговаря Ван, — после ще завием на изток. Знам едно подходящо място. Стар замък, усамотен и изключително добре поддържан. Би трябвало да е свободен по това време на годината.

СЛОВАКИЯ

Пристигаме по залез. Пътувахме цял ден, спряхме само веднъж, за да сменим лимузината за по-обикновена кола. Замъкът е по-скоро голяма къща с кулички. Разположен е в гъста гора в края на дълга алея и определено е усамотен.

Ван и Несбит влизат вътре. Несбит обещава, че до десет минути ще приготви нещо за ядене. Гладен съм, но след цял ден в колата не ми се стои вътре, там ще трябва да разчитам на нощния дим. Казвам на

Гейбриъл, че ще спя в гората. Той отговаря, че ще дойде с мен, но аз поклащам глава.

— Недей. По-добре е да съм сам, Гейбриъл. Ти остани в замъка.

— Ама...

— Моля те, Гейбриъл. Уморен съм и не ми се спори. Трябва да остана сам.

Навлизам сред дърветата и си намирам удобно местенце на завет. Не помня откога не съм спал като хората, чак ми се вие свят от умора, гората обаче ми харесва. Дърветата са стари, тихо е, сигурен съм, че Гейбриъл няма да дойде, след като го помолих. Затварям очи и заспивам.

Събужда ме тихо шумолене. Стъпки. Не човешки, на нещо дребно и плашливо. Сърничка.

Животинският адреналин се разбушува в мен, но аз вдишвам и издишвам дълбоко, сдържам дъха си и си повтарям: „Спокойно, спокойно“. Целта ми не е да не позволя на хищника в мен да се прояви, наблюдавам как адреналинът се увеличава и се натрупва. Издишам бавно. Колкото по-бавно е преобразяването, толкова по-добре. Не искам да шокирам тялото си. Искам да свикна с преобразяването и да се науча да запомням какво се случва след това. Вдишвам бавно, мъча се да накарам съзнанието си да не се изключи. Вдишвам дълбоко и след това издишвам в дълга, равномерна струя, тъй че адреналинът да нахлуе навсякъде.

виждам сърната. хищникът, тоест аз, я следва. умел преследвач е, абсолютно безшумен, незабележим, придвижва се само когато е сигурен, че няма да го усетят. сърната спира. ушите ѝ потръпват. вдига глава и се оглежда. не искам да я убивам. красива е. не искам да убия сърната, но хищникът присвива задните си крака, готви се да скочи. „недей, не я убивай“, казвам му. говоря му тихо, спокойно, опитвам се да го опитомя. сърната настръхва. усетила е нещо, навежда глава, всеки миг ще хукне, и тогава животното скача, изкрещявам: „недей, спри!“...

Събуждам се. Все още е тъмно. Вкусът в устата ми показва, че съм вечерял със сърничката. Ръцете и лицето ми са изцапани с кръв, вдигам глава, виждам останките от сърната наблизо. Помня някои неща. Помня как чух сърната, когато бях аз, в човешкото си тяло, помня как се разбушува животинският адреналин в мен, после явно

съм се преобразил, но това не го помня. Не помня какво е станало след това. Помня, че се опитах да спра хищника. Крещях му, но той не слушаше. Уби я.

Пипвам трупа на сърната, още е топъл.

Намирам едно вирче в реката и се измивам, след това лягам на брега. Не ми се спи. Умората се е разнесла, но съм объркан. Животното в мен не ми обръщаше никакво внимание. Хем сме едно, хем не сме. Уби сърната, макар да се опитах да го спра. Прави каквото си поиска.

Слънцето вече е изгряло, отивам в замъка да потърся Ван. Искам да разбера кога ще е готова да помогне на Гейбриъл да възвърне дарбата си. Обикалям из кухнята, трапезарията, балната зала, склада, оръжейната, спалните и баните, но не намирам никого. Връщам се пак към кухнята и по пътя срещам Несбит.

— Ван е в кабинета — казва ми той. — Иска да поговорите.

Отправлям се натам, откъдето дойде Несбит, търся кабинета. При отварянето на третата тежка дъбова врата отвътре се чува:

— Като те гледам, имаш нужда от това.

Ван пали цигара и ми я подава, аз поклащам глава.

Стените са покрити с дървена ламперия. Върху голямо писалище от желязо и черно стъкло са подредени редици чинии. Приближавам се да погледна. Във всяка от тях има по малка купчинка в различен цвят. Повечето купчинки са нещо стрито, билки вероятно, някои съставки са оставени по-едри, трети приличат на големи семена.

Посягам да докосна една от тях.

— Недей, моля те — обажда се Ван и аз дръпвам ръка. Тя е седнала на стол в дъното, облечена е в раиран мъжки костюм. — Мъча се да приготвя отварата за Гейбриъл, опитвам се да установя правилната комбинация от различните съставки.

— Кога ще си готова?

— Скоро, вече разполагам и с последните две съставки.

Вдигам вежди въпросително.

— Едната е дъждът, който валя в Женева. Несбит успя да събере малко. Ако знаеш колко трудно се намира дъжд, валял през нощта по пълнолуние.

— Наистина ли има значение дали е било пълнолуние, или не?

Поглежда ме, все едно не съм с всичкия си.

— Всичко има значение, Натан.

Спомням си как баба ми обясняваше, че способностите на растенията се променят в зависимост от това, кога точно са откъснати, по пълнолуние или новолуние, тъй че явно това важи и за дъждовната вода. А защо не и за всичко останало? И моите умения да се възстановявам се променят спрямо фазите на Луната.

— А коя е втората съставка? — питам.

— Не може да не се досещаш — отвърща Ван и гаси цигарата си. Така го казва, че няма как да не си помисля, че е свързано с мен.

— Моята кръв? — подхвърлям.

Тя се усмихва.

— О, не, миличък, нещо много по-зловещо от кръвта. Ще използваме душата ти.

МАГЪСНИЧЕСКО АЛА-БАЛА

Стоя до писалището в кабинета на Ван и я гледам как пуши поредната си цигара.

— Гейбриъл не успява да намери обратния път към себе си, защото дарбата му е изключително силна. Превърнал се е в истински Безцветен и не може да възстанови тази частица от себе си, която е същината на Черен магьосник.

— Така както го обясняваш, звучи долу-горе смислено — отвърщам.

— Много ти благодаря, Натан. — Тя се приближава и се обляга на писалището до мен. — Тази частица на Черен магьосник още е у него. Той трябва да я открие и за целта му е необходим друг силен магьосник, който да го води.

— И защо реши, че това ще съм аз? Аз не съм Черен, аз съм нечистокръвен.

— Бял, Черен, нечистокръвен — няма никакво значение. На него му е нужен магьосник, на когото да се довери. А той ти вярва абсолютно. Освен това смята, че си велик магьосник.

Поклащам глава.

— Да бе, да.

— Имаш ли някаква представа какво мисли той за теб? — Тя дръпва от цигарата. — За него ти си абсолютният магьосник.

— Какво?

— В теб се сливат Черните и Белите. Ти си такъв, каквито са били първите магьосници, притежаваш мощта и на двете страни.

— О! Ама...

Не знам какво да кажа.

В този момент на вратата се почуква и Несбит влиза с поднос.

— Храна! — обявява той. — Донесох чай и препечен хляб, Ван.

— Благодаря, Несбит. Би ли помолил и Гейбриъл да дойде?

— Сега?

— В общи линии това е идеята — отвръща Ван.

Несбит излиза, като мърмори:

— Не съм слуга. Аз съм пълноправен съдружник и двамата много добре знаем кой работи повече...

Отдалечава се в коридора и гласът му заглъхва.

— Не знам какво бих правила без него.

Не съм сигурен как да изразя на глас мисълта, че двамата са абсолютно несъвместими, затова казвам:

— Той върши много работа.

— Да, така е. Аз лично го обучих. Но и той е схватлив, не мога да си кривя душата. Заедно сме от двайсет и пет години.

— Двайсет и пет години?!

Ван изглежда на не повече от двайсет, макар че се държи като много по-възрастна, много по-опитна.

— На колко си всъщност, Ван?

— Не е учтиво да задаваш такива въпроси. Освен за всичко останало, отварите са изключително полезни, за да поддържаш младежки вид.

Гейбриъл влиза в кабинета и затваря вратата, по-точно я затръшва в лицето на Несбит. Чуваме го как се оплаква от другата страна.

— Гейбриъл, благодаря ти, че се отзова толкова бързо. Тъкмо обяснявах на Натан, че сме почти готови да ти върнем истинската същност.

— Добре — отговаря Гейбриъл предпазливо и сяда срещу мен.

— И какво трябва да направим сега? — питам аз.

— Ще изпиеете приготвената от мен отвара. Така ще се изгради връзка между вас, ще изпаднете в транс и заедно ще откриете частицата, в която се съдържа истинската същност на Гейбриъл.

Представете си едно дълго въже. Намирате го и после по него се връщате обратно към настоящето.

Поглеждам Гейбриъл и леко поклащам глава. Той улавя погледа ми и все едно е прочел мислите ми, казва:

— Това е магия. Изглежда като пълна глупост, но работи.

Пак поклащам глава и се обръщам към Ван.

— А какво ще стане, ако не намерим тази частица или тръгнем по въжето към другия му край?

— Ще останете в транс.

— Завинаги?

— Докато не умрете от глад.

— Доста неприятен начин да умреш — отбелязвам.

— Винаги съм си мислил, че съм от хората, които ще умрат в престрелка — усмихва се Гейбриъл. — Пробвах го и мога да ти кажа, че също не е приятно.

— И колко време ще отнеме? — питам.

Ван пали отново цигара и издишва дима.

— Колкото е нужно.

— С други думи, не знаеш.

Тя не отговаря.

— Каква е вероятността да не я намерим? — продължавам с въпросите аз.

— Не знам. Всичко зависи от вас двамата.

— Не ми харесва тази работа.

— Радвам се, че си такъв оптимист, Натан. Това винаги помага. — Ван полага нежно ръка на крака ми и го потупва леко. — За щастие, това място е изключително подходящо. Дървета, река, древни хълмове: точно като за теб. — Поглежда ме в очите, синьото в нейните искри като река. — За съжаление, има един малък проблем.

— Какъв?

— Твърде опасно е да го направим преди новолуние.

— Какво? — Скачам. — Дотогава има две седмици!

— Да.

Тя издишва равномерна струйка дим във въздуха.

— А Анализ... Тя може да умре. Ако Ловците намерят Меркюри, може да убият и двете. Или да ги заловят.

— Струва ми се, че можем да разчитаме на способността на Меркюри да се скрие от Ловците. Тя се справя успешно с тази задача от десетилетия.

— Но Аналис ще губи сили с всеки изминал ден. Не можем да стоим и да чакаме тук две седмици.

— Напротив, можем, и точно това ще направим, Натан. Прав си, Аналис ще губи сили, но все пак имаме време. Тя може да издържи в това състояние в продължение на месеци.

— Лесно ти е да говориш така, ти си свободна, жива, нищо ти няма.

Връщам се при писалището. Иде ми с един замах да съборя чинийките с билките на пода. Гейбриъл обаче се досеща какво ми се върти в главата и се изпречва пред мен. Изругавам го и изскачам от кабинета, затръшвам силно вратата. Давам си сметка, че се държа като дете, но в коридора едва не се блъсвам в Несбит, който ми се подсмивва. Сигурно е подслушвал. Избутвам го настрани и се насочвам навън, като ритам и удрям всичко, край което минавам.

КАЗВАМ НА ГЕЙБРИЪЛ

Трябва да измисля с какво да си запълня следващите две седмици. Давам си сметка, че съм позагубил форма, а и тъй като няма какво друго да правя, започвам да тренирам. Бързо заяквам, не е само заради тренировките, дарбата ми също помага. Откакто тя се появи, тялото ми е по-здрово, по-живо. Денем тренирам с Несбит и Гейбриъл, а нощем — сам. Мога да бодърствам по цяла нощ, стига да съм дремнал няколко часа през деня.

Сутрин, след като се събудя, излизам да тичам с Гейбриъл и Несбит, но след няколко километра винаги продължавам сам. Срещаме се на зазоряване, те мърморят, подхвърлят си забележки за времето и колко били схванати, и се разгриваме. Мисля си, че този път всичко ще бъде наред, а накрая неизменно се повтаря едно и също: Несбит започва да се заяжда. Подхвърля закачки за какво ли не, колко съм нетърпелив, колко съм мълчалив и нещастен, подиграва се на обувките, косата, лицето и очите ми. Винаги намира какво да каже за очите ми. Понякога ми се струва, че нарочно си проси боя.

Все се надявам, че ако остана с тях, на него ще му омръзне да ме дразни, но накрая се ядосвам и ги оставям, тичам сам и ми е по-добре.

Не знам защо изобщо си правя труда да се занимавам с тях, ала въпреки това всяка сутрин си мисля, че ще ни е приятно да сме заедно, и никога не се получава.

След като се върнем, закусваме. Аз си правя каша. Несбит приготвя разни засукани неща за Ван и Гейбриъл, вчера например направи яйца по бенедиктински. Освен че готви, той сервира на Ван, а аз се храня в кухнята. Гейбриъл ми прави компания. Понякога Несбит също яде с нас каша, тогава е поносим. Не говори много, само яде.

След това си подремвам на слънце, ако има слънце. После пак тренирам малко, обикалям наоколо, обикновено сам, понякога с Гейбриъл. След това обядвам и пак си полягам. Късно следобед или надвечер тренираме с Несбит. Той се справя добре, но винаги го побеждавам. Дразня го колко е стар, бавен и дебел, а той се усмихва, смее се и приема всяка моя дума като комплимент. Понякога Гейбриъл ни гледа, но не участва нито в схватките, нито в разговорите. В повечето случаи той се упражнява да стреля, много е добър с пистолети, лъкове и арбалети. Ван и Гейбриъл каквото и да правят, отстрани изглежда съвсем лесно и красиво И аз пробвах да пострелям, само че установих, че огнестрелните оръжия не ми харесват.

Вечер си вземам душ в замъка и вечеряме, Несбит готви и поднася. Щом се стъмни, отивам в гората. Поредният ден отминава и остават един по-малко до срещата с Аналис.

Спя в гората. Приятно е. Когато съм сам там, се чувствам спокоен. Не съм се преобразявал повече. Всяка вечер чакам да видя дали животното в мен ще се появи. Искам да разуча как точно става всичко и как бих могъл да овладее животното, струва ми се, че това усамотено старо място е идеално за тази цел.

Един ден не хапнах нищо, за да видя дали това ще има ефект, само че нямаше. Може би защото през нощта не се появи друго животно. Тази вечер ще пробвам друго. Цял ден не съм сложил зальк в устата, възнамерявам да изляза на лов, но без да убивам. Искам да се преобразя, да намеря плячка, а после да я оставя жива. Взех малко месо от кухнята да го сложа на тревата.

Слънцето залязва, отивам в гората. Знам, че в района има лисици, отправям се към тяхната дупка. Вървя бавно и безшумно между дърветата, стигам до шубраците, които скриват входа на дупката им. Прикляквам и чакам.

Чакам цяла нощ, но веднага щом една малка лисичка подава муцуната си от леговището, животинският адреналин рухва в кръвта ми. Дишам бавно и спокойно, чакам. Искам да овладее преобразяването, да видя дали мога да се сдържам. Не искам да убивам лисицата. Искам да се преобразя и да намеря начин да се спра, дори и ако за това се наложи да насоча животното към месото, което оставих. Трябва да се науча да контролирам хищника в мен. Да не му позволявам да убива безразборно.

Вдишвам дълбоко, чакам, адреналинът бушува, но още не е неудържим. Казвам си: „Ще я проследим. Нищо повече. Ще я проследим и ще я оставим жива“.

Лисицата още не ме е усетила, излиза от дупката. Преставам да вдишвам и издишвам дълбоко, съсредоточавам се върху миризмата ѝ.

в животинско тяло съм. преобразих се за миг. лисицата е близо до дупката. усещам миризмата ѝ, по-силна е, след като станах животно. лисицата се затичва. хищникът, в който съм аз, се отправя след нея. „недей, остави я“, заповядвам му, но той продължава да я преследва. „престани! спри!“, нареждам му, опитвам се да го насоча назад, само че той продължава след лисицата. не мога да го овладее. той скъсява разстоянието. „не!, изкрещявам му ядосано, стой!“, животното обаче я настига. скоковете му са огромни в сравнение с тези на лисицата. тя спира, обръща се и аз заповядвам: „не! не я убивай! наблизко има по-хубаво месо“, мъча се да сдържам животинското тяло, да скова мускулите му, ала те не са мои и не ми се подчиняват. хищникът се хвърля към лисицата, крещя: „недей! спри!“, а в устата си усещам кръв...

Събуждам се. Все още усещам вкуса на кръв. Лисицата лежи до мен. Разкъсана козина, вътрешности и кости. Иде ми да я взема и да я хвърля настрани. Мразя хищника в мен. Мразя го. Не може той да командва. Не исках да убивам лисицата. Казах му да не я убива. Нямахше нужда да я убива. Разкрещявам се и обсипвам с ругатни разкъсания труп, но всъщност крещя на животното вътре в мен. Надявам се, че ме чува. Надявам се да разбере, че го мразя. Не искам тази дарба. Мразя я.

До сутринта вече съм се успокоил. Не знам какво да правя с дарбата си. Ако не се науча да я владея, то значи, мога да убия всекиго. Колебая се дали да не попитам Ван. Тя знае много неща, може и да е в

състояние да ми помогне, но не искам да разчитам на нея. Искам сам да намеря решение. А и още не съм казал на Гейбриъл.

На зазоряване се измивам набързо в реката и отивам на срещата с Несбит и Гейбриъл преди тичането. Те стоят заедно, разговарят, Гейбриъл ми се усмихва отдалече.

— Изглеждаш по-зле от обикновено — казва той и посяга да махне нещо от косата ми. — Какво е това?

Отдръпвам се рязко, прокарвам ръка през косата, напипвам разни парченца, изсъхнала кръв, дребни костици. Чувам как Несбит подхвърля: „Остатъци от вечерята, а?“. Обръщам се към него и без да мисля, изваждам ножа си, той също вади своя.

Гейбриъл застава между нас.

— Натан, успокой се.

Побутвам го в гърдите, задушavam се от гняв. Знам, че трябва да се сдържам, но ако Несбит каже и една дума повече, ще забия ножа в дебелия му корем.

Гейбриъл продължава да препречва пътя ми, Несбит стои зад него ухилен до уши.

— Несбит, върни се в замъка. Трябва да поговоря с Натан.

Несбит му козирува ухилен, обръща се и се отдалечава с танцова стъпка.

Гейбриъл ме хваща за ръката.

— Натан, той само те дразни.

— И това означава ли, че не мога да го убия?

Той не отговаря. После поклаща глава и казва:

— Моля те, недей. Няма да намерим толкова добър готвач. А и не искам да се налага аз да мия чиниите. Можеш да си му го върнеш, като му кажеш, че супата е пресолена. Това ще го нарани повече, отколкото ако го прободеш в корема.

— Побеснявам от тъпите му забележки. — Поемам си дъх и добавям: — Чух го да говори с Ван в Женева. Каза, че вече съм му бил приятел, макар да не съм го бил съзнавал. — Поклащам глава. — Просто не го разбирам.

— Според мен по този начин Несбит показва, че те харесва. Той е наполовина Черен магьосник, Натан. Не се дръж с него като с обикновен Безцветен.

— Не се държа!

— Не показваш и капчица уважение към него.

Поглеждам Несбит. Той вече е престанал да подскача, върви бавно към замъка.

— Не съм сигурен, че изпитвам уважение към него.

— Изпитваш. Той е добър боец. И чудесен следотърсач. Просто не го бива с шегите.

Сконфузено си давам си сметка, че ножът е все още в ръката ми, прибирам го.

Гейбриъл посяга и прокарва ръка през косата ми, маха парченцата.

— Разкажи ми за това.

Какво да му кажа? Гората зад мен е смълчана. Подухва ветрец, дърветата като че ли шепнат. Не мога да намеря думите, с които да започна.

— С дарбата ти ли е свързано? — пита той. — Можеш ли да ми кажеш?

— Намерих дарбата си — измърморвам. Само че не е напълно вярно, затова добавям: — Не, не е така. Нищо не съм намерил. По-скоро дарбата ми ме намери.

Гейбриъл чака.

— Дарбата ми е същата като на баща ми, способността да се превръщам в животно. Опитвам се да се науча да я владея, но... не мога.

— Затова ли искаш да си сам нощем?

— Да. Опасен съм. Не бива да си близо до мен.

Поглеждам го в очите, после отмествам поглед, за да мога да продължа:

— Снощи улових лисица. Мислех, че ще мога да го спра, но не успях.

— Кого?

— Животното в мен. Заповядах му да не закача лисицата, но то не ме слуша. Искаше да я убие. И да я изяде. И го направи. Бях там, видях го, чух го, усетих миризмата, вкуса. Но не можех да го спра.

Замълчавам, после добавям:

— Първото, което животното уби, което аз убих, не беше лисица.

Поглеждам Гейбриъл в очите, после отмествам поглед.

— А какво?

— Ловджийка — отговарям тихо.

Впивам поглед в земята, след това поглеждам нагоре към дърветата. Не знам дали ще мога да изрека всичко. С времето си припомних много неща и вече няма как да ги забравя.

— Събудих се с окървавени ръце... И с кръв в устата. И по лицето. Капеше от пръстите ми. В началото не си спомнях нищо, постепенно обаче възстанових случилото се. Разкъсах корема ѝ с нокти, вътрешностите ѝ се разпиляха, натиках муцуна в тялото ѝ. Това си го спомням ясно, как всичко пред очите ми е червено, усещам вкуса на кръв, бутам муцуна навътре, за да я захая и да я разкъсам. Да, убих и онази Ловджийка в Женева. Пречупих ѝ врата. Беше ужасно. Но тази... Бях пъхнал муцуна в нея!

— Било е животното, твоята друга страна.

— То е още в мен. Част от мен. Тя пицеше, Гейбриъл. Муцуната ми беше в нея, а тя още пицеше.

Поглеждам настрани, после пак се обръщам към него.

— Мислех, че ще е страхотно да намеря дарбата си, и в известен смисъл наистина е така. Чувствам се по-силен, но в един момент сякаш изчезвам, все едно има някой друг, нещо друго, което живее вътре в мен. И то понякога се появява и ме завладява. Знам, че пак съм аз, че това е някаква друга част от мен, някаква дива, жестока страна от моята същност. Убих и Киаран.

— Киаран? Братът на Аналис?

Кимам.

— Не исках да го убия. Бях го видял преди това и си помислих, че може да го убия — да се сбием, да го намущкам с ножа — но не го направих. Тръгнах си. После обаче се оказа, че той и партньорът му са ме проследили. Несбит уби другия, аз убих Киаран.

Сега си спомням по-подробно случилото се.

— И Киаран крещеше. Преди да прегриза гърлото му. Помня вкуса, колко хлъзгаво беше месото между зъбите. Облизах кръвта му.

Просълзявам се, чувствам се глупаво, какъв лицемер съм, да плача за смъртта на Киаран. Отвращавам се от себе си. Обръщам гръб на Гейбриъл, мъча се да се овладее, избърсвам сълзите с ръкав. Когато пак го поглеждам, Гейбриъл не е отместил очи от мен.

— Ужасно беше. Несбит повърна, като видя тялото. Представяш ли си какво е било, за да повърне...

— Това не означава, че си лош, Натан.

— Не означава и че съм добър!

— Убил си го така, както би го направило едно животно. Знам, че това не е утеха за теб, но животното действа инстинктивно. То не е зло, не е нито добро, нито лошо.

Той се подвоумява, после добавя:

— Може ли да те питам нещо? Изяде ли сърцето на Ловджийката? И на Киаран? Взе ли дарбите им?

Поклащам глава.

— Животното ги убива, разкъсва ги. Но не се интересува от дарбите им. Иска просто да убива.

— Иска да оцелее. То не е лошо, Натан. — Гейбриъл посяга и изтрива сълзите ми с пръст. Не помръдвам. Докосването му е като ласка. Приятно ми е. Усещам как сълзите рукват по-силно. Гейбриъл се навежда към мен, целува ме нежно по устните, едва-едва. Отдръпвам се леко, но той не отстъпва. — Не се мрази. Не мрази никоя част от себе си.

Гейбриъл ме придърпва, прегръща ме, усещам топлия му дъх в косата си.

Не знам как да реагирам на това, че Гейбриъл ме прегръща и целува. Не знам какво да мисля. Знам, че го прави, за да покаже чувствата си към мен. Но в същото време би трябвало да си дава сметка, че аз не изпитвам същите чувства към него. И това не мога да го променя. Въпреки това го обичам. Той ми е приятел, най-добрият ми приятел и аз го обичам много. Продължавам да плача в прегръдката на Гейбриъл.

Оставаме притиснати един в друг дълго време. Дърветата също не помръдват и аз ги гледам, не отделям очи от тях. Когато най-сетне се успокоявам, той ме пуска. Сядаме на тревата, аз лягам по гръб и закривам очи с ръка.

— Добре ли си? — пита Гейбриъл.

— Аз съм синът на Маркус, най-страшният Черен магьосник. Аз съм животно, което разкъсва Ловци. А съм се разцивил като бебе. Разбира се, че съм добре!

— Приеми дарбата си, Натан. Не ѝ се съпротивлявай.

— Не се съпротивлявам. И да искам, не мога. Тя е по-силна от мен.

— В такъв случай я приеми и се учи от нея. Не я съди. Сигурно е много объркващо за горкото животно. Искаш я, защото е същата дарба като на баща ти, и пак поради същата причина я отхвърляш. Харесва ти мощта. Мразиш мощта. Жал ми е за горкия звяр вътре в теб.

— Не ми се вярва да говориш така, като го зърнеш.

— Досега ми обясняваше само за лошото, за това, което не харесваш. Каж ми и добрите страни.

— Няма такива.

— Лъжец! Аз съм магьосник, Натан. Знам какво означава да имаш дарба.

Затварям очи и си припомням. Знам, че трябва да съм честен с Гейбриъл, и затова казвам:

— Приятно е. Адски е приятно, когато това нещо, животинският адреналин, бушува в мен. Страх ме е, но въпреки това се чувствам невероятно могъщ. Всичките ми сетива са изключително остри, будни. Все едно гледам отстрани животно, а то е... напълно вгълбено. Ето това е да си животно, да си напълно потопен в това, което правиш, да не мислиш, да действаш чисто физиологически. — Поглеждам Гейбриъл. — Мислиш ли, че това е да си животно?

— Не знам. Точно затова си получил тази дарба, Натан. Не защото си животно, не защото не знаеш кое е добро и зло, а защото искаш да усетиш какво е. Просто си такъв, така си устроен, да усещаш.

— О!

— Ти си истински магьосник, Натан. Не се съпротивлявай на животно. Бъди него. Това е ролята му. — Той замълчава, после добавя: — А всъщност в какво животно се преобразяваш?

Не знам. Спомням си взрението в мен очи на лисицата снощи и отговарям:

— Гладно.

ИЗПОЛЗВАМ ДУШАТА СИ

Днес е новолуние. Ван каза, че с Гейбриъл ще изпием нейната отвара и ще прережем дланите си, а после тя ще ги привърже здраво една към друга. Ще останем завързани, докато не намерим изхода от лабиринта в съзнанието на Гейбриъл. Има и уловка, разбира се.

— И двамата трябва да подготвите телата си. Гейбриъл, не прекалявай с тренировките и се нахрани добре. Натан, ти ще прекараш нощта преди ритуала вътре.

— Какво? — възкликвам. — Защо?

— Това ще изостри сетивата ти и ще направи транс, в който ще изпаднеш, по-истински. Заради това изчакахме да дойде новолуние, за да можеш да останеш вътре цяла нощ.

— А не можеше ли да го направим за по-малко време по пълнолуние? — питам аз.

— При пълнолуние щеше да полудееш, а Гейбриъл има нужда да си в съзнание и да можеш да разсъждаваш трезво. При новолуние ще е неприятно, изключително неприятно, но ще оцелееш и ще излезеш от това изпитание по-силен. — Тя отваря сребърната табакера и изважда цигара. — Разбира се, може и да греша, винаги има първи път. Все пак смятам, че това е правилното решение за теб. Инстинктът ми го нашепва. Това е дарбата ми, Натан, а аз ѝ се доверявам.

Не съм сигурен какво ще излезе от цялата тази работа, но нямам друг избор. За последно съм оставал вътре през нощта, когато бях на шестнайсет. Още не бях получил дарбата си и преживяването беше ужасно. Рядко се замислям за това, ала колкото и да мисля, не мога да го разбера. Колкото и да си повтарям: „Това е глупаво, просто си вътре, нищо ти няма“, цялото ми тяло се гърчи, чувам всякакви шумове, примирам от страх и крещя да ме пуснат да изляза.

През деня оставам сам в гората да помързелувам. Животното в мен също като че ли си почива. Не се е обаждало, откакто говорих с Гейбриъл. Лежа на земята и гледам небето, сутрин то е бледосиньо, по обяд е лазурно, вечер за малко става виолетово, после посивява. Гладен съм и съм жаден, коремът ми къркори, ала това е нищо в сравнение с другото, което ми предстои. Сигурен съм, че ще се справя. Искам го заради Гейбриъл, искам да му покажа, че знам как той се жертва за мен и че съм готов да направя същото за него. Не е кой знае какво, една нощ вътре.

Заспивам и когато се събудя, вече притъмнява. Несъзнателно повдигам ръка и после си давам сметка, че търся решетките на клетката. Старите навици умират трудно.

Вече почти напълно се е стъмнило, отправям се към замъка. Ван отваря вратата веднага. Сигурно ме е видяла да се приближавам. Чудя

се какво ще ми каже, тя обаче мълчи, повежда ме през салона, после по коридора, паркетът е тъмен и стъпките ни отекват, стигаме до една врата в дъното. Минаваме през нея и там спирам.

Стъпала водят надолу.

— Избата — казва Ван.

Чудя се как ще реагира животното в мен, то обаче спи. Ван тръгва първа надолу, стигаме до празна стая с каменен под и тухлени стени, на тавана грее слаба крушка. Прилича повече на килия, не на изба.

— Несбит ще е горе в коридора. Вратата ще е заключена, но ако усетиш, че не можеш да издържиш, той ще те пусне да излезеш. Ще те проверява на всеки час.

Мълча. Вече се чувствам доста тягостно. Сядам на студения под и гледам как Ван се качва по стълбите. Вратата се затваря, ключът превърта.

Знам, че животното няма да се появи. Тук е твърде голо. То се крие. Вътре съм само от минута, най-много две, а вече ми се замайва главата и ми се повръща, но е поносимо, все пак го правя за Гейбриъл. И за Аналис. Ставам, отивам до стената в дъното, връщам се, после пак, ала това не помага. Стаята сякаш се смалява, сядам отново, имам чувството, че стените се срутват върху мен. Знам, че не помръдват. Не помръдват! Стените са си по местата, прави. Добре съм. Повръща ми се. Главата ме цепи. Не е приятно, но съм добре. Стоя неподвижно, мъча се да дишам и издишам бавно.

Вратата горе изскърцва. Изминал е първият час.

— Добре ли си? — подвиква Несбит.

— Да, супер съм — отвръщам, старая се гласът ми да звучи уверено.

Вратата се затваря.

Минават още една-две минути, повтарям си, че съм добре, след това гърлото ми се свива и повръщам на пода, стомахът ми се е стегнал на топка, всички мускули в тялото се сгърчват и напрягат. Стените се стоварват върху мен, макар да знам, макар да съм абсолютно убеден, че това е невъзможно. Стените не могат току-така да се срутят, нали? Горещо ми е, потя се, повръщам отново, после пак, стомахът ми се бунтува, от устата не излиза нищо, но не спира да ми се повдига, свил съм се на кравай на пода.

По някое време Несбит застава над мен. Минал е още един час. Отварям очи, но вече го няма.

Треперя като лист, студено ми е. Отново повръщам. Няма какво да излезе, но стомахът ми като че ли е решил да се обърне наопаки. Лежа в подножието на стълбите. Там си и оставам. Не мога да помръдна. Дори не мога да пълзя. Но мога да издържа. Мога.

И тогава започва стъргането. В началото е тихо, после се усилва, заглушава всичко друго, сетне изведнъж спира. Тишина. Чакам, ослушвам се, знам, че ще започне отново. Докато е тихо, си повтарям, че не е истинско, аз съм в избата, тук няма какво да стърже. Не е истинско. В следващия миг стъргането започва отново, все едно някой прокарва пирон по черната дъска, облягам глава на стъпалото и изкрещявам. Крещенето помага. Както и руганенето. Ако крещя силно, мога да заглуша стъргането. То отново утихва. Поемам си дъх, чакам го да започне отново...

Несбит е до мен. Потупва ме по рамото, вдигам очи, той изчезва, чудя се дали не съм си го въобразил. Стъргането го няма, тихо е, празно, гледам пода. Пред очите ми сивите камъни почервеняват. Стават тъмночервени. Накъдето и да погледна, всичко е в кръв. Задушава ме. Крещя, издирам гърлото си, не мога да си поема дъх.

Усещам как някой ме докосва. Хваща ръцете ми. Гейбриъл прошепва в ухото ми:

— Почти мина. Почти мина.

Мускулите ми се отпускат, дрънченето и стъргането изчезват. Стомахът ми се повдига за последен път, червената пелена пред очите ми се вдига, виждам каменния под и рамото на Гейбриъл. Иде ми да се разплача от облекчение, от радост, че най-сетне съм свободен, че мога да виждам.

— Слънцето изгря — прошепвам.

Гейбриъл става и ми помага да се изправя.

— Ако това е постепенният, не толкова резкият подход...

Искам да се пошегувам, но не мога, защото наистина се чувствам различен. Усещам всичко някак си по-ясно. Всяко движение на тялото си. Влажността на въздуха. Пода, пращинките, полепнали по пръстите ми. Цветовете, макар че светлината е слаба, сивото на стените, черното, кафявото на косата на Гейбриъл. Вглеждам се в очите му и

виждам, че те са на Безцветен, както и преди, но сега забелязвам още нещо в тях.

— Има нещо в очите ти. За първи път го виждам. Едва забележимо е. Златисти искрици, някъде съвсем в дъното. Искрици на магьосник.

Гейбриъл се усмихва.

— Хайде да излезем.

Помага ми по стълбите и щом се озоваваме навън, аз се възстановявам, става смайващо бързо. Въздухът има невероятен вкус, само от едно вдишване главата ми се замайва, все едно съм пиян. Сядам на тревата, животното в мен се събужда и ме изпълва с адреналин, но не се опитва да ме превземе, просто се радва, че отново е на свобода.

Приближават се Ван и Несбит. Ван оставя един поднос на земята между мен и Гейбриъл. На него има дълга ивица тънка кожа, купа с отвара, две малки каменни чашки и още нещо, дървен шиш, дълъг трийсетина сантиметра, изострен в двата края, в средата малко подебел от молив.

Не знам за какво ни е този шиш. Ван не го е споменавала. Мислех, че ще прережем дланите си и ще ги долепим една към друга, но не виждам нож и ме гложди неприятното предчувствие, че шишът ще играе неговата роля.

Ван взема отварата и я разлива в двете каменни чашки. Подава ни ги.

— Изпийте ги.

Споглеждаме се, вземаме чашките едновременно и ги пресушаваме. Вкусът е отвратителен, отварата е гъста, все едно пиеш кал.

Свалям ръка да оставя чашката, но подносът се мерзелее, имам чувство, че постоянно се отдръпва и не мога да го достигна. Несбит прибира чашата.

Ван вдига дървения шиш. Държи го изправен между нас.

— Натан, сложи дясната си ръка върху шиша. Гейбриъл, ти сложи отгоре лявата. Съсредоточете се върху шиша.

Подчинявам се, има ефект, шишът е единственото, което не мърда, и го виждам ясно.

— Натиснете ръце — заповядва Ван.

Усмиввам се, звучи доста шантаво, но някак си съвсем приемливо, натискам и виждам върха на шиша да излиза през дланта ми. Очаквам да усетя болка, ала вместо това ме залива единствено топла вълна на въодушевление, от острия връх се процежда кръв. Раната в ръката ми пари леко, в следващия миг пръстите на Гейбриъл се преплитат с моите, по китките ни се стича кръв.

Ван привързва ръцете ни с кожата.

— Не се възстановявай — казва тя. — Ще обърна шиша и ще ви вържа отново по залез, а ако трябва, и утре заран, докато Гейбриъл не се върне.

Имам чувство, че духът ми напуска тялото. Поглеждам Гейбриъл и отпускам ръка, така че промушените ни длани да се подпрат на земята. Подносът е изчезнал.

Иска ми се да пипна шиша, протягам лявата си ръка. Докосвам с върха на пръстите си върха, който стърчи от дланта на Гейбриъл. Обхващам го здраво и в този миг усещам как тялото ми потъва, за миг се изплашвам. Надига се кал, шурти и кипи около мен, няма твърда земя, на която да стъпя, виждам само кал, в дясната си ръка стискам ръката на Гейбриъл, а в лявата — върха на шиша.

ПЪРВИЯТ ШИШ

Събуждам се замаян, задъхан, цялото тяло ме боли. Премигвам и отварям очи. Ден е, слънцето грее, небето е прекрасно лазурносиньо. Оглеждам се, намирам се на терасата на апартамента в Женева. Гейбриъл е до мен, държи ме за ръка, както когато преминахме през прохода към къщата на Меркюри. Той е клекнал, гледа настрани, косата пада пред очите му, закрива слънчевите очила. Лявата му ръка стиска моята дясна.

Някак си знам, че трябва да намеря прохода. По него ще стигнем до истинската същност на Гейбриъл. Приклепнал съм в ъгъла на терасата с гръб към покрития с керемиди покрив. Проходът е над улука. Видях как Гейбриъл го направи, бях с него, когато той пъкна ръка вътре. Сега трябва аз да го намеря, да преминем през него и да видим къде ще ни отведе.

Сигурен съм, че ще се справя. Знам къде е проходът. Вдигам лявата си ръка и я спускам към улука.

Нищо.

Може би съм го пропуснал. Трябва да пробвам по-горе. Пак нищо. Значи, малко по-наляво. Не! По-надясно. Пак нищо. По-ниско. Да не би да прибързвам, да не съм достатъчно търпелив?

— Къде е проходът? — питам Гейбриъл.

Той не отговаря, завъртам се ядосано. Много добре знае къде е, трябва да ми помогне.

В мига, в който се обръщам към него, виждам накъде се е загледал. На ръба на покрива стои една жена. Висока, слаба, облечена в черно. Ловджийка. Появяват се още Ловци, стоят и ни гледат. Лявата ми ръка трескаво опипва около улука, за да открие прохода.

— Къде е? — питам Гейбриъл. — Къде е?

Той стиска силно ръката ми, но продължава да мълчи, колкото и да му крещя. Мъча се да намеря прохода, размахвам ръка насам-натат, Ловците се приближават.

Те са най-малко двайсет, други изскачат от прозорците на терасата. Продължавам отчаяно да търся, крещя на Гейбриъл да ми помогне.

— Къде е? Къде е?

Той не отговаря. Ловците ни заобикалят. Надвесват се над нас. Носят палки като онази, с която Клей ме преби при първата ни среща. Смаза ме от бой, докато не загубих съзнание. Една Ловджийка вдига палката и замахва към рамото на Гейбриъл, усещам удара да отеква по моята ръка. Друга стоварва палката си в лицето му. Разхвърчават се кръв и зъби, ръката ми трепва. Приближава се трета и аз понечвам да застана пред Гейбриъл, за да го защитя, но съм като закован, не мога да помръдна, гледам как те го обграждат от всички страни като черна стена, удрят го една през друга. Мен не ме закачат. Не ме удрят. Знам, че трябва да намеря прохода, ако го намеря, ще успеем да се измъкнем. Но лявата ми ръка отказва да помръдне, все едно съм парализиран.

Отвътре излиза Соул. Усмихва ми се и казва:

— Винаги съм те харесвал, Натан. Благодаря ти, че ми доведе този Черен магьосник.

Той се отдръпва и виждам, че зад него се показва господин Уолънд. Той държи в ръката си лъскава метална ножица.

— Няма да боли — казва той.

Господин Уолънд щраква с ножицата и аз се разсмивам, наистина не боли. Отрязаното ми кутре пада в шепата му. Той го пъха в бутилка,

запушва я с коркова тапа и ми се усмихва. Бутилката се пълни със зелен дим. Около мен пада зелена мъгла.

Мъглата ме задушва. Не мога да дишам, едва си поемам дъх, чувам господин Уолънд да казва:

— Застреляй Черния. Застреляй го и ще оживееш.

Усещам пистолет в лявата си ръка, кашлям, в мъглата едва различавам зеленикавия силует на Гейбриъл, знам, че ще умра. Не мога да дишам. Трябва да си поема дъх. Давам си сметка, че разполагам само с няколко секунди.

— Застреляй го — заповядва Уолънд. — Застреляй го!

— Няма!

Той взема пистолета от мен, насочва го към главата на Гейбриъл, натиска спусъка и зелената мъгла ме обгръща.

Отварям очи, Гейбриъл ме държи за ръката и се взира в мен, сигурен съм, че и той е видял същото. Поклащам глава.

— Не е истинско.

Но преди Гейбриъл да успее да отговори, болката в ръката отвлича вниманието ми. Ван обръща шиша. Преди малко ръката ми беше топла и изтръпнала, сега пари и пулсира. Слънцето залязва. Минал е цял ден, макар на мен да ми се е сторило, че са само няколко минути.

— Още отваря — обажда се Ван. — И след това ще вържа отново шиша.

Подава ни по една чашка. Гейбриъл е впил очи в мен. Искам да го уверя, че ще оживеем. Няма да позволя да умрем. Нямам търпение да изпия отварата. Искам да ме замае и да потъна, затова я изгълтвам на един дъх, потрепервам от горчивия вкус, чашата пада на земята. Гейбриъл също изпива своята.

— Ще намеря пътя — обещавам.

Той кима.

— Сега ще извадя този и ще сложа нов шиш — обажда се Ван.

За моя изненада, не усещам никаква болка, по-скоро е приятно, изпитвам облекчение. Ръката ми пари и боли. Ван взема нов шиш и допира върха в раната на дланта ми. Натиска и ме връхлита смазваща болка, изохквам и...

ВТОРИЯТ ШИШ

Катерим се по стръмна гола скала. Гейбриъл е над мен, помага ми да се изтегля на един тесен корниз, издърпва ме и заставам до него, раменете ни се докосват. Оглеждам се. В планината сме, най-вероятно в Швейцария, ако се съди по зелените склонове под нас и заснежените върхове в далечината.

— Приближават.

Гейбриъл сочи няколко черни точки долу в ниското, които пълзят като мравки към нас.

— Да вървим — подканям го аз и се обръщам към скалата.

— Далече ли е? — пита той.

— От другата страна — отговарям. — Малко остана.

Знам, че съм прав. Минем ли билото, ще сме в безопасност. Ще намерим пътя назад.

Започвам пръв, този път съм по-бърз от Гейбриъл. Той изоставя. Маршрутът обаче е лесен и не се съмнявам, че ще ме настигне. До върха остава съвсем малко, само че пада мъгла, ту бяла, ту зелена, ту червена, пътеките са тесни и изглеждат еднакви, широки са не повече от две педи, провират се между скалите. Поемам по една от тях и тя ме отвежда до пропаст, свървам по друга и пак стигам до пропаст. Втурвам се назад, само че не знам откъде съм дошъл, накъде е долу и накъде — горе.

— Гейбриъл! — изкрещявам. — Гейбриъл!

— Тук съм! — отговаря глас, само че не е той.

Хуквам уплашено, виждам силует в зелената мъгла, спирам и се връщам, това е Ловец. Изтичвам в друга посока, изкрещявам отново името на Гейбриъл, някой отговаря, но знам, че не е той.

Спирам. Трябва да се успокоя. Да намеря правилния път. Поемам по една пътека, стигам до дълга, плоска скала, от нея скачам до две отронени канари. Промушвам се между тях, за миг мъглата се вдига и виждам долината. Съвсем различна зелена долина, без Ловци. Пътеката е стръмна, но лесно мога да се спусна тичешком по нея. Викам Гейбриъл.

Той не отговаря.

— Намерих пътя! — крещя. — Намерих го!

Чакам, чакам.

— Гейбриъл?

Няма го. Отново се спуска мъгла, сива и непрогледна, както преди.

Трябва да се върна да го намеря. Опитвам се да запомня откъде тръгва пътеката, по плоската скала и между двете канари. Прокрадвам се обратно, пълзя, надявам се, че ще успея да се промъкна покрай Ловците, без да ме забележат. Раздвижват се черни силуети, после изчезват, аз се връщам. Поемам по друга пътека, чувам стенание, това е Гейбриъл. Заловили са го и го изтезават. Прокрадвам се напред, чувам отново пшкане, идва отдясно, поемам натам. Малко по-нататък виждам черен силует, Киаран. Държи пистолет в ръката си и ме гледа как се приближавам. Казвам си, че Киаран е мъртъв, не може да направи нищо нито на мен, нито на Гейбриъл.

Гейбриъл лежи в краката му.

Киаран го ритва силно, Гейбриъл простенва и се претъркулва по корем. Отваря очи, поглежда ме и прошепва:

— Натан...

Киаран притиска дулото на пистолета в тила му.

Не ми остава нищо друго, освен да се моля. Моля го, умолявам го.

— Моля те, недей, моля те.

А наум си повтарям, че Киаран е мъртъв, това тук не е истина, Киаран е мъртъв.

— Ти ме уби — заявява Киаран. — Затова сега ще си отмъстя.

Той натиска спусъка и...

ТРЕТИЯТ ШИШ

Ван изважда шиша. Гейбриъл седи до мен с наведена глава. Вирвода е. Аз също съм потен.

— Намерих пътя, но не трябва да се делим — казвам.

— Да, не трябва да се делим — отвърща той шепнешком.

Ван ни дава отново да отпием от отварата. Помага на Гейбриъл да вземе чашата и да я поднесе към устните си. Съмва се, вече не съм сигурен кой ден е, откога сме тук.

Ван прокарва шиша през дланите ни, сега раната пари, люти, боли и веднага щом върхът се показва от ръката на Гейбриъл, аз го сграбчвам нетърпеливо.

— Стой до мен — прошепвам едва чуто и политам.

Събуждам се в гора. Дърветата не са много стари, високи са, но са тънки. Брези.

— Франция — обажда се Гейбриъл. — Вердюн.

Звучи радостен.

— Любимото ти място — казвам.

Не помръдваме. Харесва ми да съм тук, в това специално място, и да гледам дърветата.

— Заведи ме в Уелс — предлага той. — В твоето любимо място.

Понечвам да отвърна, че е твърде опасно, но в същото време си давам сметка, че мога да го направя. Искам да му покажа любимото си място. Искам да се върна там. Изправям се и Гейбриъл също се надига, хващам го за ръка. Пред нас склонът се спуска към стръмен дол.

— Накъде? — питам аз.

— През дола — отговаря Гейбриъл.

Не знам как да стигнем до Уелс, оглеждам се, чудя се дали сред дърветата не се крият Ловци.

— Виждал ли си Ловци? — питам.

— Не — отговаря той.

— Знаеш ли пътя за Уелс?

— Не. Ти водиш.

Само че аз не знам накъде да тръгна, твърде стръмно е, за да се спуснем в дола, наоколо има само дървета и шубраци.

Не помръдвам. Уелс е на север, на стотици километри от тук. Но може да тръгнем натам. Няма Ловци, няма кой да ни спре. Трябва да избира посоката и да вода. И въпреки това не помръдвам. Усещам някакво странно чувство. И през ум не ми е минавало, че някога ще се стигне до това, да искам да се върна в клетката, тъй че да не се налага да вземам решения. Но аз избягах от клетката. И веднага щом си го спомням, веднага щом си давам сметка, че съм свободен да отида където си поискам, в мен се събужда животинският адреналин и вече знам какво да направя.

Хуквам.

Държа здраво Гейбриъл за ръката, двамата се спускаме по склона. Тичаме все по-бързо и по-бързо, пред нас е долът. Ускорявам още повече, стискам пръстите на Гейбриъл, приближаваме се и виждам колко широк и дълбок е долът. Чувам другото ми Аз, животното в мен, иде ми да се разсмея, то изревава, но не от страх или ужас, а доволно,

от радост. Тичам все по-бързо и по-бързо, отскачам от ръба и в този момент протягам ръка напред. Намирам прохода във въздуха и той ни глътва, Гейбриъл е до мен, чувам как животното в мен изревава доволно. Завъртаме се в черния тунел на прохода и почти веднага се озоваваме на светло, слънчевите лъчи ни заслепяват, падаме на земята.

В планината сме, уханието, въздухът, влагата, светлината — всичко подсказва, че отново съм в Уелс. Хълмът е обрасъл с трева, тук-там белеят камъни, вдясно от нас ромоли поточе. Гейбриъл ме държи за ръката, поглеждам и виждам, че дланите ни са вързани с кожената лента, шишът стърчи от тях.

Отиваме до поточето да се напием. Водата е чиста и студена. У дома съм. Животното в мен също го усеща. Сега вече знам какво да сторя.

Хващам шиша и го забивам в земята. Нищо не става. Звярът изръмжава недоволено, прав е. Точно така трябва да забия шиша в земята, само че има още нещо. Стискам здраво ръката на Гейбриъл, поглеждам го в очите и го придърпвам към мен. Завързаните ни ръце са между нас, там е и шишът, до сърцата ни.

— Това е пътят назад — прошепвам.

Отблъсквам Гейбриъл, политвам напред и усещам как шишът пронизва гърдите ми — и сърцето ми — в същия миг, в който навлиза в земята и в сърцето на животното в мен. Пръстта, кръвта и духът ми се смесват. Земята ме обгръща, нещо потича обратно по дървения шиш към раната ми, там е и ръката на Гейбриъл, която не съм пуснал и за миг.

Отварям очи, Гейбриъл ме гледа. Очите му са очи на Черен магьосник. Тъмнокафяви със златисти и шоколадови искрици, които се въртят, избледняват за миг и пак избухват.

[1] Известна песен на Луис Джордан от 1956 г. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ ПО ПЪТЯ

ДА СЕ НАПРАВИШ НА ОБАМА

Гейбриъл, новият Гейбриъл, влиза да се изкъпе. В стаята му сме. Аз излекувах набързо раната на ръката си, сега има по един кръгъл белег от двете страни на дланта, поредните в колекцията ми. Възстанових се за секунди. Гейбриъл също се възстанови. Гледах го. Отне му двайсетина минути, но на един Безцветен щяха да му трябват седмици, за да зарасне раната. Той се усмихваше през цялото време. Сигурно заради еуфорията от възстановяването, както и от радост, че е възвърнал истинската си същност.

Малко е замаян, но настоя, че къпането е по-важно от храната. Аз не знам къде съм от недоспиване и недохранване, но не държа на банята и храната, искам да съм с Гейбриъл. Той е толкова щастлив, толкова самоуверен. Истинският Гейбриъл.

Ван влиза в стаята.

— Добре се справи, Натан. Сега ще те зарадвам с новината, че нямам намерение да се мотаем повече тук. За утре е насрочена среща на Съюза в Барселона. Заминаваме веднага щом закусим.

Вратата на банята се открява, Гейбриъл застава на прага, гол е, с хавлия около кръста, косата му е мокра, усмихва се, очите му са с цвят на кафе с въртящи се около ирисите златисти искрици.

— Май не си говорите само какво ще има за закуска — обажда се той.

— Натан ще ти разкаже — отговаря Ван. — Заминаваме, но преди това ще закусим и ще отпразнуваме събитието, тази отвара рядко дава резултат.

Тя излиза.

— Май се шегуваше — казвам аз.

— Да — отвърща той и отваря напълно вратата. — Е, какво ще кажеш?

— За новия ти вид?

Той кима.

— Оригиналът.

Разперва ръце и се завърта, така че да го огледам от всички страни.

— Ами... същият си си. Само дето сега тъй си се ухилил, че ще ти се разчекнат челюстите.

Гейбриъл се ухилва още повече.

— Очите ти са различни, съвсем различни. Има и още нещо. Я се завърти пак. — Наблюдавам го внимателно, опитвам се да уловя разликата, но тя ми се изплъзва. — Сигурно е просто в осанката ти, Черните магьосници се движат по особен начин, не мога да го опиша точно.

Всъщност той почти не се движи, но има нещо различно в стойката му.

— Изглеждаш по-спокоен, по-отпуснат. — Свивам рамене. — Но може и да не е това, ти винаги си изглеждал спокоен.

Той се обръща към мен и ме поглежда сериозно.

— Благодаря ти. Това е голям комплимент.

— Не е комплимент. Просто се мъча да те опиша.

— Имах предвид... — Той се подвоумява, даже май леко се изчервява. — Ти изглеждаш изключително отпуснат, все едно си свикнал с тялото си.

— Аз ли?

Макар че обикновено е прав в преценките си за околните, този път Гейбриъл ужасно греша.

— Преди смятах, че те разбирам, но сега още по-ясно си давам сметка колко силен магьосник си — казва той. — Истинската ти дарба е връзката ти с околния свят, с природата, когато отидохме в Уелс...

— Всъщност не сме ходили никъде. Бяхме в транс.

— Не, бяхме в Уелс. Ти, звярът в теб и аз бяхме там. Не знам как да го опиша, но ти стана част от земята и земята стана част от теб.

Поклащам глава, иде ми да повторя, че не сме били в Уелс, но замълчавам. Не съм сигурен какво точно се случи. Не знам дали сме отишли някъде, или не, но наистина се случи нещо важно и животното в мен също взе участие в това.

— Е — обажда се Несбит, докато трупа резенчета бекон върху филия, — можеш ли да се направиш на Обама?

Гейбриъл въздиша тежко.

— Това му е лошото на дарбата ми. Вземат ме за някаква панаирджийска маймуна. „Направи се на Обама.“ „Направи се на Мерилин Монро.“ „Бих искал да видя принцеса Даяна.“ Или Хитлер, или Кение Уест, който и да е той.

Уж се оплаква, а през цялото време усмивката не слиза от лицето му.

Масата е отрупана. Несбит е сготвил като за двайсетима. Бъркани яйца, бекон, наденички, гъби, домати, някаква риба, каша, варени яйца, кифлички, мед, шунка, сирена. Чиниите нямат край. Ван закусва само с кафе и препечен хляб.

Изведнъж се сещам нещо.

— Но те са Безцветни. Не си се преобразявал в тях, нали?

— Напротив.

— Но после пак си си върнал предишния образ?

— Да. Зациклих, когато реших да се направя на обикновен Безцветен.

Ван се обажда:

— Когато Гейбриъл се е правил на Обама, той е възпроизвеждал само външния вид. Вътре пак си е бил Гейбриъл. Приемал е само безцветната външност. Проблемът е дошъл, когато е решил да се опита да стане истински Безцветен, не само да наподобява външността, а и вътре да е Безцветен. Направил го е твърде успешно.

— Прекалено съм талантлив и от това си патя.

— Да, Гейбриъл, притежаваш страхотна способност, но моля те, засега не се преобразявай. Нека се порадваме на истинския ти вид.

Несбит се захваща да разчисти масата. Стига до мен и подхвърля:

— Още чакам да видя номера на Натан. Не съм сигурен в какво се превръща, във вълк или в чакал.

— Ела някоя нощ с мен в гората и ще разбереш.

— Не, благодаря, братле — отвърща той. — Предпочитам да приготвям закуска, не да бъда закуската.

— Всъщност, Несбит, не мисля, че ще те изям. Едва ли ще си ми вкусен. Твърде тлъст си.

— Не се тревожи за мен, малък. Почнеш ли да се преобразяваш, вадя пистолета.

Зяпвам смаяно. Не успявам да измисля какво да му отговоря и той добавя:

— Не ме гледай тъй уплашено, братле, аз съм добър стрелец. Само ще те раня. Ти се възстановяваш бързо, тъй че бързо ще се справиш. Нищо няма да ти стане.

Гласът му показва, че говори сериозно. Обръщам се към Гейбриъл и подхвърлям:

— Виждаш ли? Хората те молят да им покажеш дарбата си и да се направиш на Обама, а по мен стрелят и ме успокояват: „Нищо няма да ти стане“.

Опитвам се да омаловажа думите на Несбит и да го обърна на шега заради Гейбриъл. Не бива да обръщам внимание на Несбит. Знам, че той само ме дразни, но посягам към хляба и виждам белезите по ръката, черната татуировка, и ми иде да изкрещя, че ме е боляло, боляло ме е при всяка рана, а тялото ми е покрито с белези, да, бързо се възстановявам, ала винаги ме е боляло и не е вярно, че „нищо няма да ти стане“.

Надигам се, столът простъргва шумно по пода и излизам, като подхвърлям през рамо:

— Нали щяхме да тръгваме?

БАРСЕЛОНА

Отново сме в колата, потегляме по алеята с мръсна газ, изпод гумите хвърчат камъчета. Несбит е зад волана. С Гейбриъл сме на задната седалка.

— Каза, че отиваме на среща на Съюза — подхвърлям към Ван, — само че още не знаем къде е Аналис. Това е най-спешната ни задача.

— С един куршум ще уцелим два заека. За да стигнем до Аналис, трябва да намерим Меркюри. А тя е доверила къде е на много малко хора. Пайлът е една от тях.

— Значи, отиваме при Пайлът, така ли?

— Ще отидем, след като я открием — отвръща Ван. — И тя се е покрила като Меркюри. След появата на Клей и Ловците е избягала от Женева и доколкото знам, е в Испания, но не знам точно къде, а Испания е голяма страна.

— И какво ще правим?

— Отиваме при Иш, една от моите доставчици. Тя ще ни помогне.

— Какво доставя тя?

— Всичко, от което един Черен може да има нужда. Съставки за магии, сведения, помощ. Пайлът обича да използва най-доброто, а най-доброто е в Барселона.

— Тази среща на Съюза, която спомена, също е в Барселона, така ли?

Ван всмуква от цигарата.

— Имаме късмет.

Лицето ѝ е сериозно и вгълбено, честно казано, изобщо не се чувствам късметлия.

Пътуваме директно за Барселона, спираме само веднъж да сменим колата, след като се стъмва, използваме нощен дим, за да продължим. На сутринта паркираме на оживена търговска улица в Барселона. Несбит е гроги, брадясал е и прилича на бездомник. Казвам му го и той отговаря: „Ти също си красавец“. Всички сме уморени и смачкани, с изключение на Ван, разбира се, тя е свежа, както винаги. Гейбриъл изглежда добре независимо дали дрехите му са изгладени, или не.

Несбит отива да вземе пици за мен и Гейбриъл. Ние трябва да стоим в колата, докато големите обсъждат важните въпроси.

Несбит се връща и Ван поглежда с отвращение кутиите с пица.

— Добре, че Иш е гостоприемна. Сигурна съм, че ще се погрижи за нас. През по-голямата част от времето тя обикаля насам-натам, но обикновено лятото прекарва няколко седмици в Барселона.

Вече е август, надявам се, че Иш наистина знае къде е Пайлът, защото със сигурност не ни остава много време да помогнем на Аналис. От рождения ми ден минаха два месеца, оттогава тя е в мъртвешки сън. Нямам представа дали всичко това не е напразно, дали Аналис вече не е мъртва. Но както винаги, най-добре е да не му мисля много.

— Гейбриъл, внимавай да не забележат Натан — поръчва Ван.

— Ей, и аз съм тук. Можеш направо на мен да говориш.

— Да, разбира се. — Тя се обръща към мен. — Не излизай от колата, моля те. Не прави нищо, докато не се върнем.

— Иначе някой Ловец може да те види — обажда се Несбит.

— Ти си специалистът по привличане на вниманието на Ловците — подхвърлям.

— Колко ще се бавите? — пита Гейбриъл. — Кога да започнем да се тревожим?

Ван се усмихва.

— Няма нужда да се тревожите за нас. Ще се върнем след два часа, може и малко повече. Не бива да бързаме, човек трябва да държи на обноските и доброто възпитание.

Вече приближава обяд, августовското слънце напича и в колата е горещо. Изтягам се на седалката, отварям кутията и изваждам парче пица.

— Ще ги проследя — обажда се Гейбриъл. — Ти стой тук.

Изскача от колата и тръгва по улицата.

След няколко секунди го настигам.

— Идвам с теб.

— По-добре да се разделим. Аз ще ги следя, ти върви на известно разстояние след мен.

Изоставам, Гейбриъл завива по една уличка. После свърва рязко в друга, по-сенчеста и по-тиха. Следвам го из този лабиринт, без да се приближавам, в един момент той завива надясно, а когато стигам до ъгъла, от него няма и следа.

Да му се не види!

Тази уличка е още по-тъсна. Къщите са на по четири етажа. Бавно пристъпвам навътре. Вратите са затворени, през мръсните прозорци не се вижда нищо. Уличката се оказва задънена и аз поемам обратно, изведнъж Гейбриъл надниква през една врата вляво. Маха ми да се приближа.

— Вътре са. Явно срещата им е тук. Предполагам, че това е жилището на Иш, но чух да говорят за Съюза. Искаш ли да се опитаме да ги подслушаме?

Кимам.

Той се обръща към вратата, която междуременно се е затворила. Гейбриъл изважда фиба за коса от джоба на якето си. Странна фиба, с черно черепче в края, виждал съм я и преди. Служи за отключване на ключалки.

— От Меркюри ли я открадна? — питам.

Той поклаща глава.

— Взех я от трупа на Роуз.

Пъхва фибата в ключалката и побутва леко вратата. Влизам след него. Като че ли сме в антрето на голям апартамент. От стаята срещу нас се долавя мирис на готвено. Тръгвам след Гейбриъл по широко каменно стълбище, минаваме през една врата и стигаме до трапезария. В дъното се виждат френски прозорци, които водят до тясна тераса по цялата ширина на апартамента. На нея се излиза и от врата в съседната стая. Тя също е отворена. Заставам до стената, така че хората в съседната стая да не могат да ме видят, но да ги чувам.

Говори Ван. Обяснява за някакъв Черен магьосник. Колебае се дали той ще се присъедини към Съюза. Несбит също се обажда, мнението му е положително. Чува се друг женски глас. Ван отговаря. Нарича жената Иш.

След това се разнася друг глас. Познавам го на мига. Никога няма да го забравя. Дъхът ми засяда в гърлото. Иде ми да побягна. Поглеждам Гейбриъл, той усеща, че ми става нещо, и посяга да ме хване. Отправям се към вратата, Гейбриъл ме бута обратно към стената. Успявам да се сдържа. Успокоявам се, поемам дълбоко дъх.

— Какво? — прошепва едва чуто Гейбриъл.

— Нищо, добре съм — отговарям.

Той ме гледа въпросително.

— Добре съм — повтарям, гледам го в очите. Наистина мисля, че съм добре. — Знам кой е там. И защо Ван не искаше да присъствам.

Той продължава да ме гледа настойчиво.

— Кой?

Странно, не мога да се насиля да произнеса името ѝ. Поклащам глава, имам чувството, че нашийникът отново е на врата ми и не мога да си поема дъх. Колко пъти ме е удряла, зашлевявала, околавала, оглушавала с дарбата си... Изведнъж всичко оживява в главата ми. Отблъсквам Гейбриъл настрани, изваждам ножа и пристъпвам към отворената врата с думите:

— Моят учител и настойник.

МОЯТ УЧИТЕЛ И НАСТОЙНИК

Силия се изправя. Както винаги е облечена по войнишки, с кубинки, зелен панталон, зелена риза. Косата ѝ е къса и щръкнала,

съвсем е оредяла, прозира темето. Лицето ѝ е все така бледо и грозно.

— Натан, радвам се да те видя — казва тя, все едно съм стар приятел, когото не е виждала от няколко седмици.

Поклащам глава.

— Едва ли.

Пристъпвам към нея с нож в ръка. Несбит също става, насочва пистолет към мен. Гейбриъл пристъпва напред, пистолетът му е насочен към Несбит.

— Какво става? — питам. — Тя какво прави тук?

Ван става, дава знак на Силия да седне.

— Силия работи за Съюза. Тя е една от Белите бунтовници, които ни помагат да победим Соул, Съвета и Ловците.

Поклащам глава.

— Не вярвам.

— Несбит, прибери пистолета, моля — продължава Ван. — Сигурна съм, че Натан няма да стори нищо лошо на никого.

Несбит завърта пистолета на пръста си.

— Не бих те убил, малък, знаеш го.

Той прибира пистолета в самото си.

— Гейбриъл, моля те, ти също — додава Ван.

Гейбриъл обаче не сваля оръжието.

— Ще направя каквото Натан заповяда.

— Насочи го към Бялата вещица, Гейбриъл — заповядвам аз и той завърта ръка, взема на прицел Силия.

Ван въздъхва.

— Натан, точно заради това не те взех с нас. Искях първо да се видя със Силия и да поговоря с теб, да ти обясня как функционира Съюзът и кои участват в него.

— Надяваш се и аз да се присъединя! Към нея!

— Да, Натан, надявам се. — Тя сяда и изважда табакерата си. — Според теб кой ще се включи в Съюза, Натан? Само симпатичните Бели ли? Нуждаем се от бойци, от хора, които знаят как действат Ловците, и аз те уверявам, че в това отношение няма по-добра от Силия.

Ван пали цигара, вдишва дълбоко и издишва облак червен дим към мен. Не ми се вярва да се опитва да ме успокои с него, по-скоро показва колко е ядосана.

— Възнамерявах да ти кажа за Силия, след като спасим Аналис, но навярно така стана по-добре. Щом не можеш да работиш със Силия, оправяй се сам. Ако искаш да ти помогна за Аналис, после ще трябва да се биеш на страната на бунтовниците, а това означава да се подчиняваш на Силия.

Много добре знае, че нямам избор. Но също така би трябвало да си дава сметка, че нищо не ми пречи да се измъкна, след като тя изпълни своята част от договореното. Сигурно смята, че ще се чувствам длъжен да помогна на Съюза, след като тя ми е помогнала. Ще видим дали ще стане така.

Ван дръпва отново от цигарата и добавя:

— Моля те, кажи на Гейбриъл да прибере пистолета.

Двоумя се, после показно прибирам ножа и казвам:

— Гейбриъл, дай ми пистолета, моля те.

Той веднага ми го подава, вземам го и пристъпвам към Силия, допирам дулото в челото ѝ. Искам да разбера какво е чувството да е във властта ми.

Тя извива глава и улавя погледа ми. Очите ѝ са светлосини с малко на брой сребристи искрици. Прошепвам: „Бум!“, Силия дори не мигва. Не свалям пистолета, наслаждавам се.

— Не използваш дарбата си — отбелязвам.

Тя може да ме повали на колене с нея.

— Не бих я използвала отново върху теб, Натан. Сега сме съюзници.

— Така ли?

Без да отделям очи от нея, питам Ван:

— Сигурна ли си, че тя не е шпионка?

— Тя е шпионка, Натан. Но шпионира за нас. Силия ни осигурява сведения за Соул, Съвета и Ловците.

— В Испания съм по дела на Съвета, Натан — обажда се Силия.
— Повикаха ме отново на служба. Задачата ми е да издиря най-търсените Черни магьосници. Сигурно ще се зарадваш, че ти и баща ти сте начело на списъка.

— Аз съм нечистокръвен.

— След бягството ти от сградата на Съвета беше обявен за Черен. Не знам какво точно ти е разказала Ван, но бягството ти доведе до редица промени. Соул застана начело на Съвета и приятелят му

Уолънд получи пълна свобода да върши каквото си поиска. И точно заради това аз помагам на Съюза. Както добре знаеш, Натан, не харесвам някои Черни, но не харесвам и престъпници и чудовища, а Соул е престъпник и Уолънд е чудовище.

— Преди като че ли нямаше нищо против Соул и Уолънд. Държеше ме в клетка по заповед на Соул!

— Както вече казах, нещата се промениха.

— Да, сега пистолетът е в моите ръце.

Поглежда ме спокойно, все същата овладяна Силия.

— Разбирам защо си ми ядосан, Натан. Но не аз съм врагът ти. Никога не съм била.

Изругавам. И после пак.

— Твоят враг е Соул. Той е враг на всички истински вещици и магьосници. Същото се отнася и за Уолънд. Те са покварени. Не са истински магьосници. Докато е на власт, Соул представлява опасност за всички, за Бели и за Черни. Посветила съм живота си да закрилям Белите от Черните, но сега Черните са по-малка заплаха от Соул. — Тя премигва. — Убедена съм в това, Натан.

— След като съм опрял пистолет в челото ти, не съм ли заплаха за теб?

— Е, да, така е. Но ако не дръпнеш спусъка, възнамерявам да работя със Съюза, за да свалим Соул и поддръжниците му. Белите сами няма как да го направят. Тези, които му се противопоставят, са твърде слаби. Посмее ли някой да се оплаче от него, веднага бива наказан.

Сецам се за Аран и Дебора, ала не мога да попитам дали са добре. Не искам да научавам за тях от Силия.

— Моля те, прибери пистолета, Натан — обажда се Ван.

— Няма.

— Мога да ти покажа зверствата, разкрити от Силия. — Ван ми подава няколко листа. — Снимки на Бели вещици, изправени на съд и екзекутирани, задето са се противопоставили на режима на Соул, има паметни записки за всеки процес. Подробни описания кой, кога и къде. Смъртни заповеди, подписани от Соул. — Разлиства хартиите. — Избити Черни във Франция. Списък с имена.

— Не ме интересува.

— А би трябвало — обажда се другата жена, навярно Иш. Тя също държи листове в ръцете си. — Някои Черни смятат, че съм

равнодушна, че не ме е грижа за другите, ала това тук — подава ми един лист — засяга всички вещици и магьосници.

Вземам листа. На него има снимка на трима души, майка, баща и дъщеря. Бащата виси на завързано на греда въже. Вероятно това е домът им. Майката и дъщерята са на колене. Майката е с разранено лице, плаче. Дъщерята изглежда странно. Едното око го няма, от дупката се стича кръв. В другото е забит нож.

— Сестра ти Дебора направи чудеса, за да се сдобие с тези сведения. Тя работи за нас. И тя е убедена, че...

— Млъкни! — Трябва да помисля хубаво, а не мога да се съсредоточа, ако ми говорят за Дебора. Лесно е да приема, че тя е от Белите бунтовници, Дебора не би търпяла никаква несправедливост. Впивам очи в Силия. — От години избиват Черните в Англия и Силия също е участвала в това. Преследвали са Белите, които помагат на Черните. И тя също е участвала.

— Повечето Черни отдавна са напуснали Великобритания, Натан — отговаря Ван, — макар че и мнозина са били убити. Но това е друго. Сега Соул избива преднамерено, в много по-голям мащаб.

— Соул представлява заплаха не само за Белите, Натан — намесва се Силия. — Баща ти уби сестра ми, Соул обаче го надмина. Той уби предишната ми партньорка, оттеглила се Ловджийка, а племенницата ми е осъдена на смърт. Единственото им престъпление е, че са се обявили против режима му. Задачата на Соул би трябвало да е да закриля Белите. А той ни предава.

Знам, че Силия никога не лъже. Това не може да й се отрече. Да, премълчаваше някои работи, докато й бях пленник, но не ме лъжеше. Отпускам ръка, обръщам им гръб и излизам на терасата на чист въздух.

иш

Гейбриъл е до мен, седим на терасата. Мълча, не ми се говори. Пистолетът още е в ръката ми, до гуша ми е дошло от оръжия, подавам го на Гейбриъл и той го взема.

След малко казвам:

— Предполагам, че тя знае нещо и за Аран. Ловците винаги са го държали под око. Ще отидеш ли да я попиташ за него и за повече информация за Дебора?

— Добре, щом искаш. Но защо не я попиташ ти?

Поклащам глава. Едвам сдържам сълзите си, не знам защо се появяват сега, може би заради пробудените от Силия спомени.

— Бях малък — прошепвам. — Тя ме държеше окован в клетка, пребиваше ме от бой... — Колко пъти ме е удряла, оглушавала с дарбата си. — Опитах се да се самоубия заради нея, Гейбриъл. Бях съвсем малък.

Час по-късно Силия си тръгва и аз се премествам вътре при останалите. Казала е на Гейбриъл, че Аран все още е в Лондон, специализира медицина. Бил готов да се присъедини към бунтовниците, вярвал в идеите им, но бил в опасност и Ловците го наблюдавали. Всички знаели, че той не одобрява действията на Съвета. Дебора работела в Архива. На ниска длъжност, но имала достъп до старите досиета и успявала да се добере и до по-новите. Дарбата ѝ била свързана с това. Рискувала всеки ден живота си, като изпраща информация на Силия. Силия твърди, че ни е казала за Дебора само защото искала да се присъединя към Съюза и защото се надявала Дебора скоро да избяга, тъй като била под подозрение.

Трудно ми е да се съсредоточа. Силия не беше в списъка с хората, които мразя, не мисля, че я мразя, но съм ѝ ядосан. Гейбриъл беше прав за това, през по-голямата част от времето съм ядосан на повечето хора, които познавам, а сега съм още по-ядосан, отколкото когато бях затворник, защото вече виждам колко несправедливо и жестоко е било, а не мога да направя нищо.

Колкото и да съм изненадан от чувствата, които изпитвам към Силия, още повече съм изненадан от чувствата, които изпитвам към Гейбриъл. Той ми се довери. Извади пистолета, за да ме защити, и след това ми го даде незабавно, без колебание, макар че сигурно се е питал дали не прекалявам. Няма как да е знаел какво ще направя с оръжието, защото аз със сигурност не знаех.

Поглеждам го. Той седи на пода по турски. Косата му е прибрана зад ушите. Гейбриъл е красив, смел и нежен, умен и забавен: идеалният приятел. Досега съм имал малко приятели: Аналис, Елън, Гейбриъл. Сигурен съм, че той ме познава най-добре от всички, вярва най-силно в мен. Дори и Аран не ми се доверява така. А и когато Гейбриъл ме целуна, той не искаше да се почувствам зле. Направи го, за да ми покаже, че не съм чудовище. Сигурно си е давал сметка, че

рисува да го отблъсна. Толкова по-лесно щеше да бъде, ако не харесвах Аналис. Ако изпитвах към Гейбриъл това, което изпитвам към нея. Той казва, че не може да понесе да е далече от мен, а аз не бих понесъл да съм далече от Аналис. Не мога да си представя да живея щастливо без нея. Искам да съм до нея завинаги.

Гейбриъл се обръща към мен, поглежда ме и изражението му се променя.

— Какво? — пита той.

Поклащам глава, нищо. Насилвам се да му обърна гръб и да се съсредоточа над случващото се наоколо.

Седим на големи възглавници, подредени в кръг. Подът е покрит с килими, персийски сигурно, не един, а няколко, поне два-три един върху друг, меки и пухкави. Вътре е сумрачно, но цялата стая е в червено и златисто.

Срещу мен е Иш, тя е едра, облечена е с пъстри дрехи — лилаво, златисто, червено, с тюрбан и копринени чехли. Ръцете ѝ са дебели, постоянно жестикулира, докато говори. Ноктите ѝ са дълги и лакирани в златисто, пръстите са скрити под многобройни пръстени със скъпоценни камъни. Запознахме се и тя ни предложи чай. Сега в стаята влизат две момичета с големи кръгли дървени подноси. Наливат чай в малки чашки. В една чиния има локум, други са пълни с ядки и едро черно грозде.

Иш изчаква момичетата да излязат и след като вратата се затваря, пита Ван:

— Как ти се струват?

— Малките ли? Не мога да кажа. Докато чиракът не започне работа при теб, няма как да прецениш какво ще излезе от него.

— В такъв случай да се допитам за твоето мнение, Несбит.

Той гаврътва чая и отговаря:

— Сигурен съм, че ще им вземеш добра цена.

— Не съм толкова убедена. Размириците водят до недостиг на определени стоки. Търсенето на билки и съставки за магии за закрила вече е стигнало до небето, но това не означава, че сега е моментът да си вземеш нов чирак. Цените падат.

Досега си мълчах, но повече не мога да се сдържам.

— Продаваш момичетата, така ли?

Иш се обръща към мен. Очите ѝ са кафяви като на Гейбриъл, но по-малки, потънали са дълбоко в кафеникавите бузи. Носът също е малък, устните са месести и с яркочервено червило.

— Разбира се, че момичетата са за продан. Продавам и момчета, но те не вървят.

— Продаваш ги като роби?

— Нищо подобно. Те са чираци. Цената им е като такса за прехвърляне. Те са по-скоро като професионални футболисти, а не роби.

— И получават ли същите заплати? Като на футболистите?

Иш се засмива.

— Получават най-доброто обучение, и то безплатно. Както и възможността да се учат от най-добрите, стига да са достатъчно кадърни. И аз така съм се учила. Ван също.

— А ако не са достатъчно кадърни?

— Някои собственици се задоволяват и с посредствени резултати, повечето обаче — не. На това се крепи пазарът за нови чираци.

— Чувал съм, че Меркюри яде момчета, да не би това да се отнася за провалилите се чираци?

— Не съм сигурна дали ги яде, но намира как да ги използва, най-вече като съставки за магии и отвари, затваря ги в буркани, за да са ѝ подръка.

— А баща ми взема ли чираци?

Иш замълчава, явно размишлява, после отговаря:

— Никога не е купувал от мен. Възможно е обаче скоро ти да си търсиш чирак. Да знаеш, че при мен ще намериш най-добрия.

— Не — поклащам глава, — не искам роб.

Тя взема чашката с чай, отпива и казва:

— Е, ако размислиш, аз съм насреща.

— Мислиш ли да продадеш някое от тези момчета на Меркюри? — пита Ван.

— В момента нямам връзка с Меркюри. Чух, че Ловците са били по петите ѝ в Швейцария и оттогава тя се е скрила някъде, вижда се единствено с Пайлът. Изключително предпазлива е. Преди няколко дни изпратих при Пайлът едно момиче за Меркюри. Дребна гадина, но

много умна и бързо се учи. Меркюри ще иска най-доброто, за да замести Роуз, нали нея вече я няма.

— Не я „няма“, а беше застреляна. Убиха я Ловците — обаждам се аз.

— Уви — подхвърля Иш, но големите ѝ устни се разтягат в усмивка. — Както винаги, бедствията се отразяват добре на търговията.

— Надявам се да извлечеш голяма изгода — подхвърлям саркастично.

— Знаеш ли къде е Пайлът? — пита Ван. — И ние възнамеряваме да се свържем с Меркюри.

Иш я поглежда, после отговаря:

— В Пиренеите, в малко селце край Етсаларо. Последната къща в края на улицата.

— Благодаря ти.

Ван посяга да вземе парче локум, той е бледорозов като костюма ѝ.

След десет минути вече сме в колата.

Несбит вкарва името на селцето в навигационната система и потегля с мръсна газ.

— Вярваш ли на Иш? — питам. — Възможно ли е да ни праща в капан? Според мен я интересуват единствено парите.

— Тя е истинска Черна вещица. Не би ни предала.

— Но продава момичета като робини.

— Момичетата са напълно свободни да си тръгнат, когато решат.

— Не са свободни, ако няма къде да отидат, ако няма кой да им помогне, да се грижи за тях.

— Ако искаш, върни се, купи ги и се грижи за тях.

Замълчавам.

Ван се обръща и ме поглежда въпросително.

— Не ми се вярва да мога да им помогна — измърморвам.

Тя се усмихва.

— И аз мисля така.

ПАЙЛЪТ

Пристигаме в малкото планинско селце след полунощ. Пътувахме почти цели шест часа, макар че не сме спирали никъде.

Оставихме колата в някакъв град, не знам кой, и там се прехвърлихме на джип, който паркирахме в подножието на хълма и Ван остана в него, тъй като тук дори и нашият стар джип би привлякъл вниманието. Наоколо има малко коли, всички са адски стари и очукани. С Гейбриъл и Несбит пресичаме селцето и поемаме нагоре по пътя. Къщата на Пайлът е последната, един от прозорците на първия етаж свети.

Ван се опасява, че няма да бъде приета радушно, с Пайлът били скарани. Странно, че го споменава чак сега. Тъй или иначе, преговорите са възложени на Гейбриъл, тъй като той познава Пайлът и тя му има доверие.

Изпреварвам останалите, после се връщам, струва ми се, че те нарочно се влачат.

— Като отвързано пале си — подхвърля Несбит. Тъмно е, но той вижда жеста, който му показвам, и тихо додава: — Не бързай, оглеждай се. Малко предпазливост никога не е излишна.

Стигаме до къщичката, Несбит чука леко на вратата. Чакаме.

И чакаме.

И чакаме.

Вътре се раздвижва някаква сянка. Не се чува нищо.

— Гейбриъл? — разнася се тих глас, само че не идва отвътре, а зад гърба ни.

Обръщаме се едновременно, на пътеката стои невероятно висока жена с черна коса, която стига почти до коленете ѝ.

Гейбриъл пристъпва напред и разперва широко ръце.

— Пайлът, радвам се да те видя.

Тя не се усмихва, но също прави крачка към него и двамата се целуват по бузите. Това изглежда обещаващо. Гейбриъл говори на френски, предполагам, че ни представя. Аз и Несбит май няма да получим целувка. Пайлът като че ли едва се сдържа да не изръмжи към мен и да не заплюе Несбит в лицето.

Тя се понася плавно напред, все едно плува във въздуха. Последваме я бавно, заобикаляме къщата. Гейбриъл върви пръв, аз подхвърлям към Несбит:

— Май хич не ни се зарадва.

— Не го вземай навътре. Тя просто е снобка. Има доста такива. Ван е необичайно широко скроена, също като Гейбриъл. Иш се интересува единствено от печалбата. Няма да повярваш колко

свободомислещи са някои Черни, но има и такива като Пайлът. Не понася помяри.

— Помяри?

— Нечистокръвни. Приема само чистокръвните Черни.

Несбит ме сръгва леко.

— Не се тревожи, братле, аз те харесвам. — Прегръща ме през рамо. — Ние, помярите, трябва да се подкрепяме. Един за всички и всички за един.

Отблъсквам го, той се засмива.

Зад къщата има двор с асма, в средата гори огън. Пайлът явно не е била заспала. Или пък спи тук. Сядаме на големи мръсни възглавници около огъня, по-точно, там се настаняват Пайлът и Гейбриъл, аз и Несбит сме изтикани встрани на тънко чердже.

Пайлът извиква нещо, появява се едно момиче. Слабо, със заплетена кестенява коса, пълна с въшки. Оглежда ни намръщено, изслушва начумерено нарежданията и се скрива обратно вътре.

Несбит се привежда към мен.

— Заповяда й да ни донесе вода. Аз не бих пил от нея, братле, със сигурност ще е плюла в нея.

След няколко минути момичето се появява с маслини и кана вино. Снове навътре-навън, поднася хляб, зехтин, домати, чушки, подрежда ги пред Гейбриъл и Пайлът. Несбит се оказва прав, ние получаваме само вода, и то в мръсни чаши.

Гейбриъл и Пайлът разговарят. Предполагам, че той й обяснява какво е станало, един-два пъти като че ли споменава името ми, само че говори на френски и не разбирам нито дума.

Разговорът продължава безкрайно.

Къщата е стара и грозна. Дворът е ограден с ниска стена, преди е била варосана, сега е посивяла. От нея към къщата са пуснати греди, по които се вие лозница.

Гейбриъл и Пайлът седят по турски. Пайлът хвърля една цепеница в огъня, Гейбриъл не отмества очи от нея, продължават да говорят.

Несбит се изтяга на черджето и затваря очи.

— Май скоро няма да приключат — измърморва той.

Аз също се излягам, не помня откога не съм спал.

Събуждам се. Слънцето напича между листата.

Несбит лежи по гръб с ръка през лицето, очите му обаче са отворени, слуша Гейбриъл и Пайлът, които продължават да говорят. Прозява се.

Надигам се. Един щурец скача на черджето до мен и изцвърчава. Посягам към него и той отскача. Сега си давам сметка, че цвърченето на щурците оглася всичко наоколо, усилва се и спада, сякаш в ритъм с пулсациите на жегата. Напомня на жуженето на телефоните, само че го чувам с ушите си, а не в главата.

Изправям се, протягам се и се прозявам, после отивам в края на двора и поглеждам през асмата към голите хълмове.

Гейбриъл и Пайлът са замлъкнали.

Чувам щурци. Много щурци. Но в промеждутъците между цвърченето им долавям и тихо жужене в главата си. Съвсем тихо, дори не съм сигурен дали наистина го има. Отивам в ъгъла и се ослушвам.

Несбит се появява до мен.

— Какво има?

— Не съм сигурен. Виждаш ли нещо?

Несбит поглежда през лозницата. Поклаща глава.

— Нощем виждам по-добре.

Струва ми се, че пак го долавям, жуженето е съвсем тихо, цвърченето на щурците почти напълно го заглушава, ала не си го измислям.

— Някъде наблизо има човек с мобилен телефон — казвам. — Може и да е Безцветен.

— Само един ли е? — пита Несбит.

— Не знам.

— Да идем да проверим.

Обръщам се към Гейбриъл.

— Ти стой тук. Ще се разходим да поогледаме.

Той кима. Пайлът не изглежда разтревожена.

Аз тръгвам наляво, Несбит — надясно. Под краката ми изскачат щурци, цвърченето им е оглушително. След като се отдалечавам достатъчно от къщата, която сега се вижда като едно квадратче в далечината, започвам да се катеря по хълма, вървя по-бавно, внимавам да съм вляво от къщата. Изкачването няма край. Завивам още малко вляво и стигам до дълбок сух дол със стръмни склонове. Без да искам, събарям един камък и той се изгърколва шумно. Изругавам наум и

застивам. За моя изненада, несръчността ми е възнаградена, почти веднага се разнася:

бжбж бжбж бжбж бжбж бж

Не мога да определя къде точно е телефонът, би трябвало да е по-горе от мен, стори ми се, че чух как човекът се размърда, когато камъкът падна. Ако е Ловец, навярно лежи по корем на земята и наблюдава къщата на Пайлът. Явно е добре скрит и тялото блокира жуженето на мобилния телефон, така че го чувам само когато онзи се надигне да погледне.

Спускам се бързо надолу, после спирам. Ослушвам се.

Само щурци.

Бавно и предпазливо се смъквам в дола, подбирам внимателно къде да стъпя, за да не съборя някой камък, долу спирам отново и се ослушвам.

Само щурци.

Изкачвам се от другата страна, внимавам да не вдигам шум. Притичвам приведен към няколко маслинови дървета, подминавам ги и поглеждам надясно. Нищо не помръдва. Поглеждам наляво — пак нищо. Обръщам се назад. Виждам края на селцето долу, но не и къщата на Пайлът.

Завъртам се отново с лице към билото, затварям очи и се ослушвам.

бжбж бжбж бжбж бжбж бжбж

Досещам се къде е Ловецът, вече съм сигурен, че е Ловец. Никой друг не би се крил тук. Поколебавам се за миг дали да не пусна животното в мен, шансът да успея обаче е по-голям, ако съм в човешки вид. Силия ме е научила как да се бия и е време да използвам уменията си.

Придвижвам се отново надясно към дола. И тогава я забелязвам. Ловджийка е. Черна фигура, изтегната на земята, оттук се вижда ясно, но е скрита от къщата на Пайлът. Държи бинокъл. Явно не знае, че с Несбит обикаляме наоколо.

Къде ли е партньорката ѝ? И дали са само две, или има още Ловци? Навярно са повече.

И как са намерили Пайлът? Дали Иш ни е предала? Или Силия? Или някой ни е забелязал в Барселона и са ни проследили дотук? Или

са държали под око Пайлът от седмици? Дали Ван е в безопасност, или вече са я заловили?

Няма да е лесно да се добера до Ловджийката, без да ме усети. Избрала си е добро място, трудно може някой да се промъкне зад гърба ѝ, но аз нямам друг избор. Знам, че мога да я победя, въпросът е да се приближа до нея и да не ѝ дам възможност да вдигне тревога. А и не искам да се обърне и да ме застреля.

Тръгвам, не отмествам очи от черната фигура... Все едно играем на „Капитане, капитане, какво е морето?“. Ако се обърне, няма как да не ме види — обърне ли се, спукана ми е работата — само че задължението ѝ е да наблюдава къщата и ако не вдигам шум, няма причина да поглежда назад. Спускам се бавно в дола със затаен дъх, гледам внимателно къде стъпвам, тя се размърдва, наглася бинокъла, изпод левия ми крак се сипе пръст, само че, за щастие, безшумно. Още една крачка надолу. Впивам очи в Ловджийката, тя е на два метра от мен. Ножът ми е готов в лявата ръка.

Втурвам се към нея, правя две големи крачки, сграбчвам я за глезена с дясната ръка и я дръпвам. Ловджийката изкрещява, извърта се и рита, но ножът ми вече е опрян в шията ѝ. По ръката ми шурва кръв. Искриците в очите ѝ угасват. Изненадвам се колко бързо стана.

Усещам болка в ребрата. Май е успяла да счупи едно с ритника си. Възстановявам се. За миг ми се завива свят. Все още я държа в ръцете си, ножът ми е забит в гърлото ѝ. Ловджийката е оборудвана с радиостанция, в ухото има слушалка, обаче надали е имала време да предупреди другите. Слагам си слушалката, предизвиква ужасно жужене в главата ми. Значи, заради това съм я усетил от толкова далече, не само заради мобилния телефон, а и заради радиостанцията.

Избърсвам ножа в панталоните ѝ. Полагам тялото така, че да не се търкулне надолу и да събори някой камък. След това вземам бинокъла и се изтягам на мястото ѝ.

Бинокълът е чуден. Виждам къщата на Пайлът, двора, асмата, мярва се главата на Гейбриъл, но не и на Пайлът. Бинокълът върши работа, но и лозниците вършат своята. Дори и да са ни видели да пристигаме, Ловците не знаят, че с Несбит сме напуснали къщата.

Оглеждам хълма, търся партньорката на Ловджийката и Несбит. От другата страна на хълма виждам черна фигура, Ловджийка, малко над нея се мярва още един черен силует. Дали е Несбит? Не! Друга

Ловджийка. Малко по-нататък трети. Пак Ловджийка. Мамка му! Значи, са били четири, а Несбит никакъв го няма.

Ако са го заловили, щяха да вдигнат тревога, тъй че...

В този момент го забелязвам. И той като мен се приближава към Ловджийката откъм гърба ѝ. Това е добре, само че Несбит едва ли е видял другите две, а тази най-близо до него ще го забележи. Мамка му!

Спускам се към трупа. Вземам пистолета. Предпочитам да не стрелям, но ако се наложи, ще го направя. Хуквам нагоре по дола, старая се да не вдигам шум, макар че сега скоростта е по-важна.

Изминавам към триста метра, би трябвало да е достатъчно. Пропълзвам горе и оглеждам околността с бинокъл. Несбит е под мен, коленичил е до Ловджийката, тя изглежда мъртва. Другата Ловджийка, която е най-далече от мен, се обръща, няма как да не види Несбит. Ловджийката близо до мен си стои на мястото, но изглежда притеснена, постоянно поглежда натам, където беше първата. Значи, са разбрали за нас. Видели са Несбит, предупредили са се по радиостанциите и сега се чудят защо първата Ловджийка не отговаря.

Трябва да стигна до Ловджийката близо до мен. Надявам се, че Несбит ще се оправи с другата.

Моята Ловджийка е на стотина метра под мен, леко вдясно. Вече няма смисъл да се крия, затова залагам на скоростта, приближавам се, като все пак се старая да не вдигам шум. Прицелвам се в Ловджийката, само че не съм добър стрелец, не съм сигурен, че ще я улуча. Стигам на няколко метра от нея, тя ме чува и се обръща. Стрелям, уцелвам я в крака. Ловджийката се претъркулва и отвърща на огъня, за моя изненада куршумът профучава край мен. Стрелям отново, изпразвам целия пълнител тичешком, наръгвам я в корема, изваждам ножа и го забивам във врата ѝ. Пускам тялото ѝ на земята, усещам парене по слепоочието. Явно все пак куршумът ме е драснал леко. Тече кръв. Възстановявам се и вдигам бинокъла.

Несбит стои до мъртвата Ловджийка и ме гледа.

Поглеждам нагоре, виждам другата Ловджийка. В този момент и той я забелязва. Грабва пистолета на мъртвата и се просва до нея.

Последната Ловджийка ме поглежда, после поглежда Несбит и изважда мобилен телефон. Обажда се в базата. Ако успее да се свърже, подкреплението ще пристигне за нула време.

Хуквам към нея и изкрещявам на Несбит:

— Застреляй я!

Несбит стреля. Не уцелва. Мислех, че е по-добър стрелец.

Ловджийката прикляка, държи телефона до ухото си, стреля по Несбит, почти съм до нея. Късно е, обадила се е. Тичам към нея с всички сили. Тя се завърта и стреля по мен, куршумът профучава встрани. Уплашена е. Несбит стреля, Ловджийката хуква надолу към къщата на Пайлът. Бърза е, но ще мога да я догоня. Летя надолу по склона, инерцията обаче помага и на Ловджийката, тя стига до двора и без да се спира, открива огън напосоки. Стреля накъдето ѝ падне като в холивудски екшън.

Стигам до нея, в този миг тя протяга ръка да се хване за лозницата и пада. Лъскавата ѝ черна коса, вързана на опашка, политва към мен, ръката ѝ не пуска лозницата, макар да е ясно, че Ловджийката е мъртва.

Лицето ѝ е безизразно. В челото ѝ се вижда дупка от куршум, малка, дълбока, абсолютно кръгла.

Гейбриъл е коленичил, пистолетът му сочи към мен. Ръката му е опъната. И неговото лице е безизразно.

— Аз съм! — подвиквам и за всеки случай вдигам ръце.

Несбит се спира до мен запъхтян и изпъшква:

— И аз. — После изругава: — Мамка му!

Пайлът лежи на земята. Момичето е клекнало до нея и държи главата ѝ в скута си. По тялото на Пайлът има червени петна, едно на рамото и едно в корема.

Гейбриъл се привежда над Пайлът, напипва пулса ѝ.

— Жива е.

— Четири Ловджийки наблюдаваха къщата — казвам. — Успяха да се обадят, сигурно са се свързали с базата. Трябва да вървим.

— Може да има други в автомобила им. Може да са заловили Ван.

— Аз ще ида да проверя — обажда се Несбит. — Ако до две минути не се върна с джипа, значи, е станало нещо.

Той изчезва.

Гейбриъл прикляква до момичето и му прошепва нещо на френски. То не отговаря, стиска ръката на Пайлът. Гейбриъл пита нещо. Момичето кима. Той хваща ръката на Пайлът и тя изтичва вътре.

Минавам отстрани на къщата, покатервам се на един нисък зид, откъдето се вижда пътят, чувам боботене на двигател, джипът се носи устремено към нас. Вътре са Ван и Несбит.

Връщам се при Гейбриъл.

— Несбит дойде.

Сякаш в потвърждение на думите ми, пред къщата изпищяват спирачки.

Гейбриъл подхваща Пайлът и тя простенва.

— Наредих на момичето да си събере нещата — казва Гейбриъл.
— След минута потегляме.

Той вдига Пайлът и тръгва към улицата.

Десет секунди по-късно момичето изскача отпред, обуто е с тежки обувки, носи малка розова раничка, натъпкана до пръсване. Изтичвам към нея и я хващам за ръката. Тя обаче се дръпва и хуква към колата.

по пътя

В джипа сме, летим с бясна скорост, навярно се ометохме достатъчно бързо, но още никой не смее да го изрече на глас. А и Несбит кара така, че по-скоро ще загинем в автомобилна катастрофа, отколкото от ловджийски куршум.

С Гейбриъл седим отзад. Пайлът лежи върху нас, босите й нозе са в скута ми. За моя изненада ухаят на мента. Но основният мирис в колата е на страх. Надвиснал е тежко във въздуха, почти може да се напипа. Пътуваме в пълно мълчание вече три часа, ала с всяка изминала минута нараства усещането, че сме се измъкнали. Виждам профила на Ван, тя вече не стиска зъби, макар че в началото дори и тя беше уплашена. Ван даде на Пайлът някаква отвара за болката и след като я изпи, Пайлът заспа. Преди това виковете и стенанията й направо ме подлудяваха, сигурно побъркваха и останалите.

Обръщам се към Гейбриъл. Той притиска кърпа към корема на Пайлът. Кърпата е подгизнала от кръв. Пайлът като че ли всеки миг ще умре, но тя изглеждаше така и преди половин час. И двата куршума са все още в нея. Ван погледна раните и каза, че не може да извади куршума в корема, и от тона й всичко ми стана ясно. Въпрос на време е.

Момичето е коленичило в краката на Гейбриъл, приглажда косите на Пайлът и ѝ шепне нещо.

— Добре ли си? — пита Гейбриъл.

Не знам. Въпреки това отговарям, че съм добре, и се обръщам да зяпам през прозореца.

— Аз не съм — обажда се Несбит. — Пикае ми се.

Колата спира плавно. Някъде из провинцията сме, поля, ниски хълмове. Кой знае къде. Несбит изключва двигателя и слиза. Ние седим мълчаливо, мъчим се да се успокоим.

Несбит пикае отстрани, въздъхва тежко.

— Ох, щях да се пръсна.

Ван се обръща към Гейбриъл и пита:

— Как е пулсът на Пайлът?

— Едва го усещам. И се забавя.

— Тя има добри способности да се възстановява, но отровата от куршумите накрая ще я сломи.

Несбит се обляга на прозореца и подхвърля:

— Габи, Пайлът каза ли ти нещо, преди да я прострелят? Дълго говорихте.

— Да, но не научих почти нищо. Първо твърдеше, че не знае къде е Меркюри, макар да съм сигурен, че лъжеше. Постарах се да я полаская, казах ѝ, че никой друг не познава толкова добре Меркюри, ала едва ли е била допускана в дома ѝ. Тя обаче не ухапа кукичката. Подхвърлих колко е странно, че от всички Меркюри се доверяваше най-много на Роуз, която е Бяла по рождение, и само нея приемаше в дома си. Това я предизвика и Пайлът изтъкна, че и тя е била канена в дома на Меркюри няколко пъти. Лично тя била завела Роуз при Меркюри преди няколко години. Но била длъжна, като истинска Черна вещица и приятелка на Меркюри, да не разкрива на никого къде е домът ѝ. Меркюри държала той да си остане тайна.

— С две думи, не е издала къде е Меркюри, така ли? — пита Ван.

— Да.

— Толкоз труд за нищо! — възкликва недоволно Несбит и изритва ядосано калника.

— Предположих — продължава Гейбриъл, — че сега Меркюри е напуснала дома си, тъй като Ловците са по петите ѝ. И че вероятно те

са го намерили. Пайлът се изсмя и отговори, че никой не може да намери дома на Меркюри. Възнамерявала да заведе там момичето.

Той поглежда момичето, което седи в краката му.

— Не ми се вярва да ѝ е разкрила къде живее Меркюри — отбелязва Ван.

— Пайлът твърдеше, че единствено тя знаела и на никого нямало да каже. Смяташе, че е в безопасност в селото. Наблизо нямало Ловци. Сигурно са пристигнали едновременно с нас. Което подсказва, че или ни е издала Иш, или те са ни следили още от Барселона.

— Ако ни бяха проследили, сега щях да съм мъртва — отговаря Ван. — Не биха пропуснали джипа. А Иш не би им казала доброволно, освен ако не я измъчват. Може би някое от момичетата се е разприказвало.

Тя поглежда Несбит и той кима.

— Значи, Иш е мъртва или в плен на Ловците. Ако са я заловили, най-вероятно са разбрали за срещата със Силия и че аз съм бил там — обаждам се аз.

— Да, логично е.

Несбит изругава, заобикаля джипа и сритва другия калник.

Момичето се размърдва, Гейбриъл я пита нещо на френски. Тя отговаря.

— Пърс? — Ван се усмихва. — Пърс ли се казва?

— Да — потвърждава Гейбриъл.

Момичето и Гейбриъл разменят още няколко изречения. После и Ван се намесва, и тя говори на френски. Накрая, за капак, Несбит се появява на шофьорската врата и също се включва.

Момичето ме поглежда, иска ми се да ѝ кажа нещо, но не ми идва на ума какво, дори и на английски не се сещам как да обясня, че съжалявам за Пайлът, че не знам какво ще стане с нея сега, че животът е скапан. Може би Ван ще се погрижи за нея, макар че от Ван не би излязла добра майка, а и Несбит не си го представям в ролята на баща. Но двамата са по-добър вариант от това, да си роб на Меркюри.

После обаче си давам сметка, че Пърс не очаква нищо от мен. Тя започва да ми крещи. Не знам френски, но съм сигурен, че ме ругае. Надвесва се и аз се свивам в ъгъла, притискам се към вратата, Пърс ме заплюва в лицето. Гейбриъл се мъчи да я удържи, дърпа я назад, говори ѝ, но това не я спира, тя ме изритва и той замята крака си върху

нея, за да не мърда. Отварям вратата и се изтърколвам навън. Ставам, обърсвам плунката от лицето си, вирам се объркано в бъркотията от ръце, крака и коси вътре.

— Какво й стана?

— Явно не си пада по помияри, но освен това те смята за виновен за нападението на Ловците.

Ван излиза от джипа и идва при нас. Изважда цигара, Несбит ѝ поднася огънче. След това Ван подава табакерата на Гейбриъл. Пърс отново се разкрещява и започва да рита. Явно предложението за цигара е било за нея. Ван се обръща към Несбит и отбелязва:

— Буйно зверче.

После дръпва от цигарата, поглъща дима и заръчва на Гейбриъл:

— Помъчи се да измъкнеш каквото можеш за нея.

Гейбриъл заговаря Пърс и тя му отговаря по-сдържано. Ван ги слуша и ми превежда:

— Родителите ѝ са мъртви, баща ѝ е починал отдавна, майка ѝ била убита наскоро от Ловци, Пърс успяла да избяга. Твърди, че е на десет години. Пайлът възнамерявала да я заведе при Меркюри.

Ван поклаща глава и добавя:

— Не ми се вярва Меркюри да ѝ се зарадва. Отвратително зверче. Но може да имаме полза от нея. Ако Меркюри си търси чирак, може Пърс да ни помогне да проникнем в дома ѝ.

— Първо трябва да го намерим.

— Да, това се оказва проблем. — Тя отново дръпва дълбоко от цигарата. — Гейбриъл, попита ли я дали знае къде е Меркюри?

— Да. Твърди, че не знае. И според мен не лъже.

Ван пуска угарката на земята и впива поглед в нея.

— Да, едва ли лъже. Това означава, че единственият начин е да накараме Пайлът да проговори.

— С някаква отвара ли? — подхвърлям.

— Да, макар че не е толкова просто. Най-добре би било да използваме отвара за истина, но за приготвянето ѝ е нужно време и тя трябва да е приспособена за съответния човек. Освен това отварата дава ефект най-вече ако той е здрав и със слаба воля. А ние разполагаме с умиращ със силна воля. Трудна работа.

— Какво ще правим тогава?

— Другата възможност е отвара, която ще ни позволи да надникнем в паметта ѝ, за да видим къде е ходила и какво е видяла.

— И ще видим мястото, така ли?

— Да. За да приготвя отварата, ми трябва нещо на Пайлът и нещо, което е принадлежало на Меркюри. — Ван поглежда недоверчиво Гейбриъл. — Случайно да ти се намира нещо от Меркюри?

— Имам една фиба, взех я от Роуз. Направена е от Меркюри, тя ѝ я е дала.

Гейбриъл показва фибата, но Ван поклаща глава.

— Тя е вълшебна. Не мога да я използвам, ще обърка отварата.

— Значи, се налага да използваме отварата за истина — подхвърлям.

— Нямаме време — отвърща Ван.

— Може да я помолим да ни каже, когато дойде на себе си — предлага Гейбриъл. — Току-виж размислила, като осъзнае, че не ѝ остава много.

— Не ми се вярва, но нямаме друга възможност. След няколко часа ще се събуди. Всички сме уморени, дотогава ще почиваме.

— Тук ли? — пита Несбит и се оглежда, наред нищото сме.

— Да — кима Ван. — Тук ще е лобното място на Пайлът.

КАРТАТА

Стъмва се, навлизам в полето, лягам на голата земя и затварям очи. В главата ми е пълна каша.

Дремя и си мисля за Аналис. Представям си как вървим покрай някаква река, пресичаме ливада, над нас синее небето. Лягаме един до друг на тревата, птичките пеят. Вятърът развява ризата ми, слънцето напича. Обръщам се на една страна. Аналис се взира в небето, кожата ѝ блести от слънцето, Аналис ми говори, устните ѝ мърдат, но аз не я слушам, мисля си колко обичам да я гледам. Духвам леко в ухото ѝ, очаквам да се засмее, но тя не реагира, продължава да говори. Надвесвам се над нея и я целувам, тя обаче се отдръпва, затова се претъркулвам върху нея и надзъртам в очите ѝ. Очите ѝ са сини, както винаги, само че не гледат мен, взира се в нищото, сребристите искрици са застинали. Не мърдат. Изведнъж се издигам над нея, не мога да я докосна. Тя лежи на земята, устните ѝ мърдат, в първия

момент ми се струва, че иска да ми каже нещо, ала всъщност тя се мъчи да си поеме дъх, задушава се. Вятърът ме отнася настрани и виждам, че Аналис лежи на земята до къщата и Меркюри стои до нея, вятърът не ми позволява да се приближа, аз крещя... Събуждам се и се изправям.

Гейбриъл е до мен.

— Какво става? Крещеше.

— Добре съм. Добре съм. Но имам нещо, което е на Меркюри.

Ван се усмихва.

— Идеално.

— Наистина ли?

— Да.

Тя взема листчето, което Меркюри ми беше дала. Листчето, на което нарисова карта, за да намеря къщата на Ловците в Женева. То е било многократно мачкано и мокрено и е изтъняло, разръфано по краищата, протрито и скъсано по сгъвката. Но е от Меркюри, било е нейно. Освен това Меркюри е писала върху него, още си личат някои неща, ала най-важното според Ван е, че Меркюри ми го е дала доброволно, не е откраднато.

Идеалната съставка за магия.

— Това означава, че ти трябва да надникнеш в спомените на Пайлът.

— Добре.

— Ти ще приготвиш отварата и ти ще я изпиеш. Отварата е като река, която минава през земите на съзнанието и носи спомените на Пайлът при теб.

— Добре — повтарям аз, макар и не толкова уверено.

— Ти ще направиш среза, за да потече реката, и трябва да си готов да я приемеш.

— Трябва да срежа Пайлът, така ли?

— За отварата ни е необходима кръв от нея. И то немалко. По-точно, трябва да източиш всичката ѝ кръв.

— Какво?!

— Тя и без това скоро ще умре, Натан.

Преди си мислех, че никога няма да убивам. Когато бях малък и слушах историите за Ловците, преследващи Черните вещици и магьосници, смятах, че аз никога няма да съм като тях. Няма да

убивам. А сега, на преклонната възраст от седемнайсет години, вече съм убил петима души. И се каня да прибавя още един към списъка, въпреки че Пайлът не ми е сторила нищо лошо. Да, тя и без това ще умре, но аз ще я убия. Още един мъртвец в сметката ми.

Не е за вярване колко рядко се сецам за хората, които съм убил. Мислех, че убийците се измъчват от спомени за жертвите си, а аз почти не се замислям за моите. Затова сега искам да си ги припомня, едва ли не като знак на почит и също така сигурно за да се убедя, че не съм напълно безчувствен. Първа беше Ловджийката в Женева, на която ѝ счупих врата. Нея си я спомням добре. След това идва Ловджийката в гората, бързата, тогава се бях преобразил в животното. Трети е Киаран, към когото не изпитвам и грам почит. После се нареждат двете в Испания. Първата я помня, тази в сухия дол. Прободох я в шията. Втората беше под едно маслиново дърво. Земята беше зарината с маслини. Тях ги помня ясно, зелени маслини, едри, узрели, някои даже напукани... Самата Ловджийка обаче не я помня. Помня земята под нея, но не и самата нея!

Петима души ми тежат на съвестта.

Скоро ще станат шестима.

Стига да се насиля да го направя.

Пайлът лежи на земята. Под главата ѝ е подложена постелка от джипа. Пърс седи до нея и я държи за ръката. От един час насам Ван се мотае със стъкленици и бурканчета, които вади от платнената си чанта. Смесва и стрива разни съставки и сега вече е готова. Обръща се към Пайлът. Гейбриъл превежда:

— Обяснява ѝ, че може да го избегне, ако се съгласи да ни каже къде е домът на Меркюри. Обещава ѝ да ѝ даде болкоуспокояващо.

— Пайлът какво ѝ отговаря? — питам аз, макар да се досещам.

— Праща я да върви по дяволите.

След това Ван се обръща към Пърс, предполагам, ѝ обяснява какво предстои. Очаквам Пърс да я заплюе, да възрази и да мърмори, но тя продължава да стиска ръката на Пайлът и да ѝ шепне.

— Пърс е умно лисиче — подхвърля Ван. — Не се оставяй миловидното ѝ личице да те заблуди, Натан.

Пърс изобщо не ми изглежда миловидна. Знам, че тя ме мрази и че ще ме намрази още повече заради това, което ще сторя на Пайлът. Винаги има място за още омраза.

Ван ми обяснява какво трябва да направя. Трябва да прокарам острието на ножа от лакътя до китката на Пайлът, така че да срежа вените. Тя трябва да види и да разбере какво правя. След това трябва да събере кръвта ѝ и да я прибавя към сместа, която Ван е приготвила. Колкото повече кръв източа, толкова по-добре. Накрая Пайлът ще умре. Най-добре било да изпия сместа, докато тя умира.

— Пайлът има много спомени — казва Ван, — тя трябва да разбере какво търсиш и колко отчаяно се стремиш да стигнеш до него. Когато срежеш вената, мисли за Меркюри, за кръвта на Пайлът и как ще събереш нейните спомени за дома на Меркюри.

Пайлът е с рокля с широки ръкави, Гейбриъл издърпва единия, показва се бледата кожа от вътрешната страна на дългата слаба ръка. Синята вена се вижда ясно, но като че ли е дълбоко в плътта.

Вземам ножа и опирам върха в кожата на Пайлът, после изведнъж се дръпвам. Не съм готов. Трябва да си събера мислите. Да се съсредоточа.

— Това е единственият начин да открием Меркюри, Натан — обажда се Ван. — Единственият начин да помогнем на Аналис. Трябва да си уверен. Ако не си уверен, магията няма да се получи. Не забравяй, че Пайлът и без това ще е мъртва след няколко часа. Не можем да я спасим, тя умира.

— И все пак ти ще я убиеш — добавя Гейбриъл. — Отнемаш ѝ последните часове живот. Затова трябва да си сигурен, че искаш да го направиш.

Ван го поглежда.

— Гейбриъл, какво би сторил, ако Меркюри държеше в плен Натан? Щеше ли да прережеш вената на Пайлът, за да се опиташ да го освободиш?

Той не отговаря. Обръща глава.

Тя добавя тихо:

— Според мен би я одрал жива, без да се колебаеш.

Гейбриъл ме поглежда, златните искрици се въртят бавно в очите му и отсича:

— Десет пъти бих я одрал.

— Но въпреки това не смяташ, че трябва да го направя, нали? — питам. — Защо? Защото не обичам достатъчно Аналис?

Той поклаща глава.

— Знам, че я обичаш, Натан. Не е нужно да го доказваш.

— Не се мъча да го доказвам. Мъча се да намеря начин да помогна на Аналис.

— Това е единственият — обажда се Ван.

Мисля си за Меркюри, за дома ѝ, пробождам кожата на Пайлът с върха на ножа и прокарвам острието надолу. Пайлът не трепва, но простенва и измърморва няколко думи, сигурно ме ругае, повтарям си, че не бива да я поглеждам в очите, и въпреки това го правя. Те са черни, черни като моите. Тя продължава да нарежда, ругае. Усещам дъха ѝ, неприятен е, примесва се с миризмата на пот. Най-добре да не отделям очи от лицето ѝ. Трябва да вярвам в това, което правя. Пайлът замълчава, клепачите ѝ трепват, но тя не затваря очи. Взира се в мен чак до края, мъждукащите сиви искрици в очите ѝ угасват, кръвта, която се сцеждаше едва-едва, спира.

— Бързо! — заповядва Ван. — Всеки миг ще умре.

Отливам от кръвта в каменната купа, която тя ми подава, на дъното лежат парченца от стрития лист с картата и другите съставки.

— Още — нарежда Ван. — Разбъркай.

Притеснявам се, че в кръвта ще има от отровата на Ловците, но Ван ме успокоява, че тя няма да ми повлияе. Можел съм да се справя с всичко. А на мен ми се струва, че не мога да преглътна и капчица от отварата.

— Намери Меркюри, Натан. Намери Меркюри и спаси Аналис. Не забравяй, това е целта ти.

Сръбвам от сместа. Има вкус на камък, някак си е суха, даже леко лютивва, пари на гърлото и в стомаха ми.

— Мисли за Меркюри — напомня Ван.

Изпивам цялата купа, представям си как Меркюри стоеше над Аналис.

Пърс ме гледа, в черните ѝ очи блещука омраза, изведнъж ме изпълва гняв, от къде на къде тя ще ме съди какъв съм и какво се налага да правя? Ако не се махна, ще я ударя, надигам се, но изведнъж краката ми се подкосяват, Несбит ме подхваща и ме слага да легна на земята.

Не усещам тялото си, в главата ми обаче пламти огън. Искам да намеря спомените на Пайлът, но не знам къде да ги търся.

Затварям очи.

Виждам Пърс. Коленичила е пред мен. Лежа на двора в Испания. Току-що са ме простреляли. Пърс изчезва, вървя през маслинова горичка, спирам и се навеждам, вземам един остър камък. След това се озовавам на брега, пак подбирам камъчета, слънцето напича в лицето ми. После съм край някаква река, правя бент от камъни. Преграждам я.

Пайлът се мъчи да ми попречи да достигна до спомените ѝ. Ван ме предупреди, че Пайлът може да се опита да ме заблуди с измислени спомени. Съсредоточавам се върху Меркюри, представям си косата ѝ, сивата рокля, ледения вихър, който тя може да извика за миг. Виждам я. Озовавам се край голямо синьо езеро. Студено е, облачетата се отразяват във водата. Вземам камък, най-големия, който мога да намеря. Ще го отнеса до края на езерото и ще заприщя реката. Вървя, едва нося камъка, вдигам поглед и виждам остров в езерото, странен остров. Бял. Не, това не е остров, а айсберг, носи се по водата. Камъкът тежи ужасно, искам да се обърна към айсберга, да усетя студа и вятъра, да си представя Меркюри и ледения ѝ дъх, но не мога да отлепя поглед от земята, търся камъчета в краката си, вървя към реката, хвърлям камъка в нея, заприщвам я.

Според Ван видяното от мен със сигурност било близо до дома на Меркюри. Но за съжаление, това не ни помага особено. Преглеждам картината стотици пъти, всичко се повтаря. Едни и същи неща изскачат постоянно. Аз, в главата на Пайлът, мъкна камъни и правя бент.

Питам Ван за съвет и тя отговаря:

— Пайлът е мъртва. Това не са истински спомени. Намери истинските.

— Благодаря, много ми помогна.

Захващам се отначало и пак стигам до същото.

Късно е, стъмва се. Обикалям навън в градината. Вече не сме там, където умря Пайлът, по-точно, където аз я убих. Сменихме джипа с друга кола и сме в една къща. Мисля, че сме във Франция, но не съм сигурен. Останалите са вътре. Несбит ни приготвя вечеря, като не спира да се оплаква колко време ни отнема търсенето на Меркюри. Безпокои се, че ако Ловците са заловили Иш, ще измъкнат от нея безценна информация. Силия също е в опасност, ако Ловците са разбрали, че тя шпионира за Съюза, но според Ван с нищо не можем

да ѝ помогнем и трябва да се надяваме, че Силия ще успее и сама да се справи.

Тук сме вече цял ден. Всички ме чакат да разбере накъде да се насочим. Вратата се отваря и Гейбриъл излиза.

— Уморен ли си? — пита.

— Уморен? Да. Ядосан? Да. Бесен — в деветдесет и девет процента от времето. Ведър — никога.

Той се усмихва.

— Че на кого си притрябвал ведър?

Сядаме на одеяло под едно дърво. Тук спяхме снощи.

— Някакви гениални идеи? — питам.

— За това, как да намериш спомените ли?

— Да.

— Продължавай да ровиш. Открий как да се вмъкнеш вътре в главата на Пайлът.

Облягам се на ствола.

— Толкова е отегчително. Едно и също.

— Но е необходимо. — Гейбриъл присвива очи. — Ако искаш да намериш Аналис, не бива да се отказваш.

Поглеждам го. Прав е. Ако се наложи, би го направил хиляди пъти за мен.

Преглеждам отново картините, които зърнах: маслиновата горичка, плажа, езерото. Струва ми се, че то е истинският спомен. То се появи, когато мислех за Меркюри. Връщам се към него, отново виждам всичко. Езерото, отразеното във водата небе, усещам хладен полъх, съвсем като истински. Съсредоточавам се върху полъха. Потрепервам, поглеждам надясно. В главата на Пайлът съм. Чувам нещо. Виждам хълм, обрасъл с голи дървета. Тук-там се белее сняг. Обръщам се към езерото. Край него се вие път, поемам по него. В езерото плуват два айсберга, отраженията им се виждат ясно във водата. Завъртам се към хълма и виждам Меркюри да ми маха, тръгвам към нея, там е домът ѝ.

КАК ИЗГЛЕЖДА ДУМАТА

Цяла нощ се мъча да разнищя спомена. Търся за какво да се хвана. Сега виждам дома на Меркюри по-ясно. Не е замък, не е къща,

не е вила, не е бърлога, още по-трудно е за намиране, тъй като е бункер. Напълно скрит под земята, невидим, изкопан в хълма.

На сутринта се опитвам да опиша мястото, езерото и хълма.

— Можеш ли да го нарисуваш? — пита Гейбриъл.

Лесна работа. Гледат ме как рисувам езерото с двата айсберга в него. Брегът е вълнист, няма дървета, нито храсти, само пожълтяла трева и гол камънак, в широките усои лежи сняг. Докато рисувам, си спомням, че на виещия се около езерото път има табела.

— Виждаш ли какво пише на нея? — пита Ван.

Не знам какво пише. Затварям очи и описвам:

— Започва с „в“ и е средно дълга дума.

— Много ни помогна — подхвърля саркастично Несбит. — Студено е и започва с „в“? Много места отпадат по този критерий, няма що!

— Да, отпадат, благодаря, Несбит — прекъсва го Ван. — Трябва ни карта. Справяш ли се с четенето на карти, Натан?

— Да. Освен това знам как изглежда думата.

— Как изглежда?! — Несбит се размива. — Че защо не го каза по-рано? Как изглеждала думата... Това решава всичките ни проблеми.

— Несбит, щом не можеш да ни помогнеш, имаш ли нещо против изобщо да не се месиш? — Ван се обръща към мен. — Как изглежда думата?

Вдигам рамене и рисувам с пръст във въздуха.

— Добре. И колко е дълга? Можеш ли да преброиш колко букви са?

— И кои са те? — обажда се отново Несбит. — Струва си да зададем и този въпрос.

— Табелката беше край пътя, доста далече.

Всъщност не беше чак толкова далече, просто аз не мога да чета и всеки път, щом се помъча да си спомня надписа, той ми се слива в черно-бяло петно.

Гейбриъл ми подава някаква книга.

— На коя дума ти прилича?

Несбит плясва и поклаща глава.

— Това не е истина!

Оставям книгата и впивам очи в него. Ван и Гейбриъл също го гледат.

— Какво?!

— Донеси атласа, Несбит — заповядва Ван. — След това пригответи обяд и иди да се разходиш.

Докато него го няма, аз разлиствам книгата и се мъча да намеря дума, която да ми напомня на името, което видях. Не намерих нищо.

Гейбриъл донася ножици и изрязва няколко букви. Подрежда ги ту така, ту иначе, в един момент го спирам.

— Нещо такова беше. Какво пише?

— Волтеан. Няма такава дума. — Той разлиства показалеца в атласа. — Няма и такова място.

— Има ли нещо подобно? — пита Ван.

Той рови из показалеца.

Ставам и отивам в кухнята. Несбит реже хляб. Вдига глава и ме поглежда.

— Здравсти, братле.

Сигурно не изглеждам много ведро, тъй като той добавя:

— Не исках да те засегна.

— Не мога да чета — отвърщам аз. — Какво толкова?

Приближавам се към него. Ножът сочи в гърдите ми. Хляб за нож, но пак може да ме убие.

Правя още крачка, върхът на ножа опира в гърдите ми.

Притискам се към него. Ножът пробива кожата ми и Несбит го дръпва. На върха му има капчица кръв.

— Какво толкова? — повтарям.

— Стига, Натан, просто се шегувах.

Гласът му е същият, Несбит продължава да се хили глупаво, но сега виждам, че очите му са застинали, въртопът от синьо и зелено е замръзнал. Страх го е.

Това толкова ме изненадва, че аз също застивам. И през ум не ми е минавало, че може да го е страх от мен.

— Какво става, Натан? — обажда се от прага Гейбриъл. Подвоумява се, после добавя: — Май го намерихме.

— Явно не е нужно да мога да чета — подхвърлям към Несбит и след секунда добавям: — А и освен това супите ти винаги са пресолени.

Обръщам се и се отправям към вратата.

— Пресолени? — възкликва Несбит. — Пресолени?! Супите? Ама...

На излизане от кухнята виждам Пърс. Тя седи в ъгъла на една пейка. Вероятно е видяла и чула всичко. Поглежда ме неприязнено, озъбва се и изсъсква след мен.

Гейбриъл посочва името на селото в атласа.

— Това ли е? Велтарлин. Това име ли си видял?

— Не съм сигурен. Прилича на него. Езерото като че ли е същото, но ми трябва по-подробна карта, за да се уверя.

Несбит се приближава към нас.

— Намерихте ли го?

— Да — отговарям. — Това е мястото, студено е и името започва с В.

— Аха — усмихва се той.

— И сега какво? — пита Гейбриъл.

Ван се надига, извива гръб, протяга се и започва да крачи напред-назад. Изважда табакерата си, но не я отваря, размята я в ръцете си.

— Ще се отправим натам. По пътя ще намерим по-подробна карта, за да сме сигурни, че си прав. Ако е така, Несбит ще е нашият авангард.

— Авангард от един човек? — пита той.

— Това те ласкае, не се преструвай.

— И какво се иска от мен?

— Да разузнаеш изключително внимателно. Да наблюдаваш. Да откриеш входа или входовете, ако са няколко. Да видиш дали някой влиза, или излиза. Да разбереш какви заклинания за закрила използва Меркюри. Но най-важното е да не те забележи. И след това да се върнеш в базата.

— Къде е тя?

Ван се приближава към масата и забучва върха на добре оформения си нокът в една точка на няколко сантиметра от бункера на Меркюри.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ЗАПИСКИ ОТ БУНКЕРА

ОТНОВО СЪМ ОПТИМИСТ

В базата сме, една празна къща на няколко километра от бункера на Меркюри. Погледнахме селцето в една по-подробна карта и вече съм сигурен, че е то. Тук сме от седемдесет и два часа, Несбит отиде на разузнаване преди седемдесет и един и половина. През цялото това време Ван се занимава с приготвянето на отвара за убеждаване, която би трябвало да накара Меркюри да освободи Аналис. Разбърква разни съставки и изпробва резултата, а ако вдигаме шум, ни мята кръвнишки погледи. Пърс все още ме гледа злобно, но и аз не ѝ оставам дължен. Като цяло с Гейбриъл стоим в стаята му или в кухнята.

Първите две нощи спях навън. На север сме, доста на север и е студено. Предполагах, че през нощта може да се преобразя, ама не стана. Втората вечер седнах по турски на земята, гледах как слънцето залязва и се мъчех да си припомня какво изпитвах, когато се превръщах в животно, какво усещах, когато бях в другото си състояние и виждах нещата по различен начин. Пак нямаше резултат. След това се върнах към видението, което зърнах, докато помагах на Гейбриъл. Когато се озовах в Уелс, шишът се заби в сърцето ми и ме свърза със земята и с животното в мен. И тогава се получи, животинският адреналин рукна в кръвта ми, приветствах животното с радост и за миг се преобразих.

Не помня какво точно стана след това, някои неща ми се губят. Не излязох на лов. Просто бях в тялото на животното, макар да не знам какво точно е то. Ако се съди по следите от лапите, мисля, че съм вълк или едро куче. То само ме развеждаше наоколо, показваше ми какво е да си животно, помагаше ми да свикна, но през цялото време аз бях пътникът, то седеше на кормилото. Като цяло обаче имам чувството, че успях да поовладея процеса на преобразяване. Вече съм сигурен, че мога да го предизвикам или да го възпра, ако поискам.

Затова тази вечер решавам да остана вътре, първо, защото се надявам Несбит най-сетне да се върне, и второ, защото не искам да се преобразя отново. Лежа на едно от двете легла в стаята на Гейбриъл и мисля за хубави неща.

Първа оптимистична мисъл

Жив съм. Получих дарбата си и се уча да я владеея. Това хич не е малко. Жив съм. Получих дарбата си и се уча да я владеея.

Твърде оптимистично, нали?

Втора оптимистична мисъл

Харесвам Аналис. Постоянно мисля за нея. Харесвам я. Много. Тя също ме харесва. Или поне така си мисля.

Трета оптимистична мисъл

В момента Аналис не страда, не усеща никаква болка. Спи мъртвешки сън, в опасност е, но навярно не си дава сметка, че е близо до смъртта.

Четвърта оптимистична мисъл

Вече знаем къде е бункерът на Меркюри. Ако Аналис е там, сигурен съм, че ще намерим начин да я измъкнем. Имаме нелоши шансове да победим Меркюри. Четирима срещу един е добро съотношение. Да, тя е на свой терен, но пък на наша страна е елементът на изненадата. Меркюри е адски могъща, ала и ние не сме слабаци. Имаме шанс. Разбира се, тя може да ни замрази за миг, да ни издуха като перушинки или да ни обсипе с градушка от гигантски ледени късове, които да ни убият.

Пета оптимистична мисъл

Срещу Меркюри ще се изправим четирима, а това означава, че още не съм видял сметката на Несбит. Вече не мисля, че ще го убия. Не ме дразни толкова, колкото преди.

Шеста оптимистична мисъл

Ако оживеем след сблъсъка с Меркюри, с Аналис ще бъдем заедно. Знам, че това няма да сложи край на всичките ни проблеми, а и тепърва ще видим какво ще излезе от Съюза на Ван, твърде рано е да си мечтаем за спокоен живот, но поне ще бъдем заедно. Искам да я целуна, да правим неща, за които бленувам отдавна...

— Добре ли си? — пита Гейбриъл.

Той е до мен, както винаги.

— Да. Мисля си разни работи... Оптимистични работи.

— Аха. За Аналис, значи.

— И за нея. Струва ми се, че имаме нелош шанс да успеем. Да я спасим. И да се измъкнем живи.

Той не отговаря.

— Ти какво смяташ?

— Меркюри ще направи всичко по силите си, за да ни спре, а най-вероятно и да ни убие. А в това отношение тя няма равна на себе си.

Аз все още съм на оптимистична вълна и затова добавям:

— Мисля, че и Съюзът има шанс. Това ще е голяма промяна. След една година целият свят на вещиците и магьосниците може да е друг.

Гейбриъл се надига и аз се обръщам да го погледна. Той се обляга на стената, взира се навън през прозореца. Небето е тъмно, схлупено. Стаята зеленее от нощния дим на Ван.

Той се завърта към мен, после пак се заглежда през прозореца. Движенията му са сковани, напрегнати, като че ли се кани да изрече нещо и все се отказва.

— Ядосан ли си? — питам.

Той не отговаря веднага, после кима.

— Малко. Даже много.

— На мен?

— На кого друг?

— Защо?

— Не искам да умра, Натан. Не искам да умра заради момиче, което не харесвам. И на което не вярвам. Което според мен те е предало и ще те предаде отново. — Той се обръща към мен. — Но теб изобщо не те интересува какво искам аз, нали?

Чудя се какво да отговоря, как да му кажа колко го харесвам, колко го ценя, колко съм му благодарен за помощта. Пълни глупости, но може би е по-добре, отколкото да мълча.

— Гейбриъл, ти си ми приятел. Държа на теб. Не мога да...

— Знаеш ли изобщо какъв съм? Интересува ли те? — прекъсва ме той, говори силно. — Толкова си потънал в своя свят, че не виждаш нищо около себе си.

— Гейбриъл...

— Първият човек, когото убих, беше едно момиче, застрелях я в главата. От упор. Беше коленичила в краката ми, бях ѝ вързал ръцете и глезените. Плачеше. Умоляваше ме. Заклеваше ме да не я убивам. Застрелях я, без да ми мигне окото, стоях пред нея, бях насочил пистолета към челото ѝ. Тя ме гледаше. Наведох пистолета, опрях го в кожата ѝ и натиснах спусъка. За всеки случай после я прострелях още веднъж в тила, след като тялото ѝ се свлече на земята. И за да няма и капчица съмнение, я преобърнах по гръб и стрелях за трети път в сърцето.

— Искаш да ме уплашиш — казвам и ставам, приближавам се към него, за миг обаче се сепвам, като го виждам как изглежда.

Изглежда си същият. Спокоен и отпуснат.

— Какво е било това момиче? — питам.

— Предаде сестра ми на Белите. Казваше се Кейтлин. Беше нечистокръвна, но сестра ми ѝ вярваше, аз също ѝ вярвах. Сигурно сега ще си помислиш: „О, Гейбриъл също греша, доверил се е на някого и той го е предал, значи, не преценява правилно хората“. И знаеш ли какво ще ти отговоря? Да, прав си. Напълно си прав. Трудно е да прецениш другите и най-трудното е в това, че те постоянно се променят. Хората се променят, Натан. Променят се. Сестра ми вярваше на Кейтлин и имаше основания за това, защото Кейтлин беше добра, мила и любезна, помагаше ни. Беше на наша страна. Поне в началото. И въпреки това Белите я накараха да ни предаде. Ето това правят те, превръщат хората в изменници.

— Това не означава, че същото е станало и с Аналис.

— Да, така е. Може и да греша, Натан. Може и да не те е предала. Но само като я погледна, и се сещам за Кейтлин.

— Гейбриъл...

— Давам си сметка, че Кейтлин не е имала голям избор, ала все пак е можела да избира. Тя беше наполовина Бяла и ако не беше им се подчинила, те щяха да я накажат, да превърнат живота ѝ в ад. Но заради нея заловиха сестра ми. Сестра ми харесваше един Бял. Кейтлин им служеше за свързка. Един ден сестра ми отиде да го види. Тя си беше такава, страшно импулсивна, жизнена, авантюристка. И я заловиха. Беше на седемнайсет. И момчето беше на толкова. Него го държах един месец в затвора и го пуснаха. А сестра ми я обесиха. Не

знам какво са й направили преди това. Можеш ли да предположиш как са я измъчвали, Натан?

Не отговарям. Знам, че не чака отговор.

— Все още мразя Кейтлин. Седмици след като я убих, копнеех да го направя отново, само че по-бавно, тъй че да се мъчи повече, да страда като сестра ми.

Пристъпвам към него. Прегръщам го. За първи път аз го прегръщам.

Струва ми се, че ще се пречупи, ще се разплаче всеки момент. Той обаче ме отблъсква и се взира в очите ми.

— Често си мисля за сестра ми, колко е страдала, какво са й сторили. Обичам те повече от сестра ми, Натан. Мислех, че това не е възможно, но е истина. Предполагам, че си прав. Наистина имаме шанс да победим Меркюри, дори смятам, че може да успеем да спасим Аналис. Но при все това съм убеден, че ще загинеш, Натан, ще те убият бавно и болезнено. А аз не мога да го предотвратя, защото не виждаш, че Аналис не е за теб. Отказваш да го видиш. Затова единственото, което мога да ти обещавам, е, че ще се постарая да ти помогна и ако се провалиш, ако загинеш, ще си отмъстя на виновника по-жестоко, отколкото отмъстих на Кейтлин.

Той излиза.

Е, това също беше оптимистично.

ИЗГОТВЯМЕ ПЛАН

— Не, не, не. — Несбит се върна и определено не е настроен оптимистично. — Казах ви вече, със сигурност ще има заклинание за закрила.

Сутрин е, събрали сме се в кухнята да изготвим план. Опитваме се да измислим как да проникнем в бункера, без Меркюри да ни усети.

— Може да прокопаем тунел — предлага Гейбриъл.

— Разбира се! — възкликва Несбит и се плесва по челото. — Ще ни трябват само някакви машинарии, експлозиви, багери, няколко фадрами. Ще ни отнеме не повече от седмица-две.

Прав е. Единственият начин е този, за който си мисля от самото начало.

— Аз ще отида и ще потропам на вратата.

Всички се обръщат към мен, само Гейбриъл свежда глава, явно си дава сметка, че съм прав.

— Тя няма да ме убие. Поне не веднага. Ще е любопитна да види дали не ѝ нося главата или сърцето на Маркус.

— И колко време ще ѝ трябва да го разбере? — пита Несбит.

— Десет секунди — обажда се Гейбриъл.

— Да — кимам аз. — Но ще иска да чуе какво ѝ предлагам. Предишния път тя не разбра нищо повече от това, че Роуз е мъртва, Маркус ми е дал трите дара и Ловците са намерили долината. Беше бясна и уплашена. Сега ще е по-спокойна.

— Дано — измърморва Несбит.

— Ще я помоля да освободи Аналис — продължавам аз. — Ще я попитам какво иска вместо главата на Маркус.

— Твоята глава сигурно — подхвърля Гейбриъл.

— Да, възможно е, но съм сигурен, че Меркюри ще иска да ме поизмъчи преди това. Ще иска да ми покаже Аналис, да се наслади на победата си. Затова смятам, че ще ме пусне вътре. Ще говори с мен.

Всички ме гледат.

— И след това какво? — пита Гейбриъл. — Да приемем, че тя те пусне вътре, след това какво ще стане?

— След това... Вие ще се промъкнете след мен, ще надвиете Меркюри, ще ѝ дадете отварата за убеждаване, ще разберем как да събудим Аналис и ще си плюем на петите.

Несбит се засмива. Гейбриъл поклаща глава.

— Може и да стане — отсича Ван.

Думите ѝ ни изненадват.

— Номерът е всички да се вмъкнем вътре. Меркюри знае, че Пайлът ѝ е намерила нова помощничка — продължава Ван и поглежда Пърс, която седи намръщена в ъгъла. — Може да я използваме.

— Може аз да заведа Пърс — предлага Гейбриъл. — Меркюри ми вярва. Така ще видя какво заклинание е сложила на входа.

Мълчание. Ван дръпва от цигарата.

— Според мен е по-добре Гейбриъл да не идва — казвам аз. Ако се появим и двамата едновременно, ще пробудим подозренията ѝ. — Може аз да отида с Пърс. Ще обясня, че съм я спасил при нападението над Пайлът. Не знам какво да я правя, решил съм, че Меркюри ще ѝ се

зарадва. И между другото ще попитам как е Аналис. И докато Меркюри ми показва Аналис, Пърс ще има време да ви пусне.

— Тя е францужойка. Не говори английски. А и освен това не гори от желание да ти помогне — възразява Гейбриъл.

— Кажй й, че е много вероятно Меркюри да ме убие и че ще има възможност да гледа как се мъча, това ще я мотивира.

— Не — обажда се Ван, — ти и Пърс ще влезете вътре, но някой друг ще трябва да узнае какво е заклинанието на входа. Идеята ти не е лоша, с няколко малки изменения може и да свърши работа.

БУНКЕРЪТ НА МЕРКЮРИ

На другата сутрин вече сме готови. Небето е ясно. Очертава се прекрасен ден.

— Поогледах наоколо — казва Несбит. — Входът е само един. Най-вероятно Меркюри е направила проходи вътре, тъй като отгук не би могла да се снабдява с продукти. Големият въпрос е дали сега си е у дома.

— Има само един начин да разберем — отговарям аз.

В бункера се влиза през тесен тунел, издълбан в хълма. Не е ясно колко е дълъг, тъй като веднага щом пристъпиш в него, става тъмно като в рог. Склонът гледа към езерото и е обрасъл с гъста гора. Няма алеи, кучкари и хора. Все пак това не е Англия, а Норвегия. Затънтен край на Норвегия.

С Гейбриъл се приближаваме към входа, ние сме щурмовият отряд. Той се е преобразил на Пърс и е облечен с нейните дрехи. Изглежда точно като нея, върви като нея, говори като нея, мръщи се като нея. Сигурен съм, че в някакъв момент дори ще ме заплюе в лицето.

Планът е двамата с него да проникнем в бункера. Ще кажа на Меркюри, че й водя Пърс и че искам да видя Аналис, за да се убедя, че наистина е жива. Докато Меркюри ме води при Аналис, Гейбриъл ще пусне останалите. Той и Несбит ще изненадат Меркюри, ще я повалят и ще й дадат приготвено от Ван приспивателно. Би трябвало да се справят с нея, стига да успеят да се приближат достатъчно, без тя да се усети. И докато Меркюри спи, Ван ще й направи магия за убеждаване.

Стотици неща в плана може да се объркат и ако Меркюри подуши номера, всички сме обречени, ала ако се стигне дотам,

решихме да забравим за спасяването на Аналис и да се погрижим за собствените си кожи. Както каза Несбит: „Няма как да ѝ помогнем, ако сме мъртви“.

Влизаме в тунела. Въздухът е застоял, по-студено е, отколкото навън. Включвам фенерче, вървим бавно и предпазливо. Стените са неравни, изсечени са в скала, подът е покрит с камъни, имам чувството, че сме в капан, тунелът постепенно се стеснява, двама души трудно могат да вървят един до друг.

Пред нас се появява врата, или по-точно две врати. Първата е метална решетка, зад нея има здрава на вид дървена врата, скована с големи гвоздеи.

Дръпвам решетката, тя обаче е заключена с катинар. Светлината от фенерчето като че ли намалява, цари оглушителна тишина.

Пресягам се през решетката и почуквам на вратата, първо с разтворена длан, после с юмрук, звукът е съвсем слаб. Потропвам отново, още по-силно, този път с фенерчето. Тунелът като че ли поглъща шума, не съм сигурен дали Меркюри ще ни чуе. Може би ще усети присъствието ни. Кой знае с каква магия закриля дома си?

Потропвам отново и изкрещявам:

— Меркюри! Имаш гости!

Чакаме.

Понечвам да почукам отново и в този миг отвътре се разнася скърцане, Гейбриъл се привежда напред, явно и той го е доловил. Все едно се вдига ръждясало резе. Смразяващото скърцане секва и пак настава тишина. Отново скърцане, явно второ резе, след това... пак тишина. Вратата се отваря бавно, усещам някакъв необичаен аромат, на нещо лютиво. Поглеждам Гейбриъл и той кима, усетил е миризмата, явно е свързана с отварянето на вратата. Не е нужен ключ или парола, а някаква ароматна подправка.

Вратата се отваря, очертава се черен отвор, нищо не се вижда. Меркюри обаче трябва да е там, тъй като температурата рязко спада.

Вдигам фенера, ето я. Същата ужасяваща фигура, която помня: висока, в сиви дрехи, прилича на потъмнял метален кол, косата напомня на кълбо бодлива тел, черните очи мятат светкавици.

Лъхва ме леден вятър. Заскрежава косата и косъмчетата в носа ми. Затварям очи и извърщам глава. Гърбът ми се сковава, вятърът е

толкова силен, че се превивам, подпирам се на стената на тунела, за да не падна, мъча се да заслоня Гейбриъл с тялото си.

В следващия миг вятърът секва. Изправям се и се обръщам.

— Меркюри! — извиквам вместо поздрав, за съжаление, не съм измислил какво точно да ѝ кажа.

— Натан... Каква изненада. Виждам, че имаш нова приятелка.

— Не ми е приятелка. Това е Пърс. Пайлът се канеше да ти я доведе за чирак, но... Пайлът е мъртва.

Меркюри мълчи, очите ѝ обаче блестят.

— Убиха я Ловците. Бях там. С Пърс успяхме да се измъкнем.

— И какво правиш тук? Пак ли искаш да доведеш Ловците до дома ми?

— Не. Не са ме проследили. Това беше преди седмица.

— Няма никакво значение дали е било преди седмица, или година, те никога няма да се откажат.

— Отскубнах им се.

Меркюри присвива устни.

— И как ме намери?

— Това няма значение. — Ако ѝ кажа, че Пайлът ми е обяснила как да стигна до бункера, няма да ми повярва. — Важното е, че съм тук.

— Какво искаш? Разбрахме се да убиеш Маркус и да ми донесеш сърцето му. Не го виждам.

— Искам пак да поговорим за това. Нямахме много време да обсъдим предложението ти под обстрела на Ловците.

— Условието ми не подлежи на предоговаряне.

— Ти си опитен търговец, Меркюри. Всичко подлежи на договаряне.

— Не и това.

— Първоначално настояваше да убия Маркус, за да получа в замяна трите дара, но преди да отида да открадна Феърборн, се споразумяхме вместо това да работя за теб една година.

Тя се усмихва.

— И това ли ми предлагаш сега?

— Не. Предлагам ти Пърс в замяна на Аналис.

Меркюри оглежда Гейбриъл и накрая казва:

— Тя и без това беше предназначена за мен, така че ще я взема.

Отключва катинара с една фиба, сграбчва Гейбриъл за рамото, придърпва го вътре и трясва решетката.

— Ти и баща ти обаче сте друга работа.

— Но...

Сграбчвам решетката.

— Край на пазарлъка! Върни се със сърцето или главата на Маркус и пак ще говорим.

Това е най-лошият, но и напълно очакван отговор.

— Искам да видя Аналис — настоявам аз, не се отдръпвам от решетката.

— Не може — отсича Меркюри.

— Как да съм сигурен, че е жива? Дори не знам къде е. Може да си я оставила на Ловците. Ще направя каквото поискаш, Меркюри. Стига да ми е по силите. Но трябва да съм сигурен, че Аналис е жива. Искам да я видя.

Меркюри се двоуми. Все още не е щракнала катинара. Обмисля. И това е нещо.

— Рискувах живота си, за да дойда тук, Меркюри. Лесно можеш да ме убиеш. Моля те само да ме пуснеш да видя Аналис.

— Предишния път се закле, че никога няма да посегнеш на баща си.

— Това беше, преди той да ме изостави на Ловците. Едва не загинах, на няколко пъти бяха на косъм да ме хванат и едва успях да се измъкна. Цял живот го чаках да се появи. Мислех, че ще ме вземе със себе си. Исках да се уча от него, да бъда с него, а той ме изостави Ловците да ме заловят и да ме измъчват до смърт.

— Той е жесток. Радвам се, че си го осъзнал, Натан.

Свеждам глава, притискам се към решетката.

— Бих направил всичко за Аналис, Меркюри. Ще рискувам живота си, за да ѝ помогна, но искам първо да я видя. Моля те...

Не смея да я погледна. Надявам се, че омразата ѝ ще я заслепи и ще скрие истината, че никога не бих убил Маркус, никога. Но трябва да я накарам да повярва, че бих се опитал да го сторя заради Аналис.

Падам на колене.

— Моля те, Меркюри.

Решетката бавно се отваря. Вдигам глава.

— Ако се опиташ да ми извъртиш някакъв номер, жив ще те сваря — предупреждава Меркюри и отстъпва в тъмното.

Изправям се и влизам. Тя затваря решетката, затръшва дървената врата и пуска двете метални резета. След това взема щипка прах от малка каменна купа, закрепена за стената на тунела, и поръсва резетата. Отново усещам лютата миризма. Явно тази подправка залоства резетата.

Вътре тунелът изглежда същият, само дето тук по стените има окачени газеничета и в тях трепкат жълтеникави пламъци. Меркюри стиска Гейбриъл в желязна хватка, насочва го по завиващия надясно тунел, аз ги следвам. Преминаваме през тежка завеса и влизаме в просторна зала, изсечена в скалата, стените са покрити с гоблени. Завесата, през която минахме, също е гоблен. Няма врати, предполагам, че зад гоблените се крият проходи.

Меркюри спира в средата на залата и пуска Гейбриъл.

— Не мърдай от тук — заръчва тя и Гейбриъл успява да докара объркан вид.

— Пърс не говори английски — обаждам се аз. — Само френски.

Меркюри измърморва нещо на Гейбриъл, той се мръщи досуц като Пърс. Тя обикаля около него и го оглежда.

— Значи, Пайлът е мъртва. Това е голяма загуба за всички ни. А Гейбриъл? Сигурно и той е мъртъв.

— Бяхме се уговорили да се срещнем на едно място в гората, но той не дойде. После се появиха Ловци.

Думите ми би трябвало да подсказват, че Гейбриъл е бил заловен и измъчван, за да издаде явката ни.

— Съжалявам — казва Меркюри.

— Наистина ли? — Присвивам очи. — Трудно ми е да го повярвам.

— Той беше достоен Черен магьосник.

Тя млъква, прокарва пръсти през косата на Гейбриъл, вдига един кичур и погнушено го пуска. Май той е успял да докара дори и въшките на Пърс.

Не е добре да се бавим, трябва да ускоря нещата.

— Къде е Аналис? — питам.

— Много рискуваш за тази Аналис, Натан. Сигурен ли си, че тя го заслужава?

— Да, абсолютно.

Меркюри се приближава и ме поглежда в очите.

— Истинска любов... Тя е неудържима сила.

— Ако трябва да избирам между Аналис и баща ми, изобщо не бих се поколебал. Но първо искам да я видя. Докажи, че е жива, и ще направя всичко, което поискаш.

Меркюри се надвесва още по-близо и ме погалва по бузата. Пръстът ѝ е студен и сух като кост.

— Толкова добре ухаеш, Натан.

— За разлика от теб — изръмжавам. — Покажи ми Аналис.

— Харесва ми, когато ми отвърщаш, Натан. Възбужда апетита ми. Хайде, ела, преди да съм размислила.

Тя се обръща, минава покрай Гейбриъл и пътьом му нарежда нещо на френски, той се намръщва и сяда на пода. Вървя след Меркюри до дъното на залата, там има голям гоблен с ловна сцена, мъж на кон, отстрани тича куче, отпред лежи надупчен със стрели елен. Встрани от гоблена започва тунел, който не се отличава от този, по който дойдохме. Меркюри поема по него.

Засега всичко върви по план. Гейбриъл вече трябва да е на входната врата, докато аз вървя по тунела, който сега заприличва повече на коридор. От двете страни има дървени врати, Меркюри се спира пред последната. Влиза и аз забавям крачка. Досега мислите ми бяха насочени към това, как да се справя с Меркюри, не съм подготвен да видя Аналис.

Прекрачвам прага, очаквам да се озова в килия, вместо това се оказвам в спалня. Има стол, маса, висок скрин и гардероб от лъскаво червено дърво. От тавана виси газениче, разпръсва светлина и лек аромат, под него е леглото, а на леглото е Аналис.

Сърцето ми се разтуптява уплашено, Аналис е въсърчно бледа, очите ѝ са затворени. Лежи по гръб, не прилича на заспала, а на мъртва.

Докосвам ръката ѝ. Студена е. Лицето е изпито. Надвесвам се над гърдите ѝ, не долавям дишане. Потърсвам пулса на шията, няма го.

— Нещо не е както трябва — прошепвам. — Тя не спи.

— Да, Натан, не спи. Тя е в мъртвешки сън. Не диша, почти няма пулс, тялото и съзнанието ѝ са изключени. Но в нея все още има живот.

— И колко може да издържи така?

Меркюри не отговаря, приближава се към Аналис и поглажда косата ѝ.

— Меркюри! Колко?

— Месец. След това вече ще е късно.

— Събуди я. Веднага!

— Не виждам сърцето на Маркус.

— Събуди я и ще ти го донеса. Ако тя умре, няма да получиш нищо.

Тя отново поглажда косата на Аналис.

— Моля те, Меркюри!

— Натан, не ти отива да се молиш.

Изругавам.

— Събуди я веднага! Събуди я или няма да получиш нищо!

Сигурен съм, че ще ми се изсмее в лицето, но вместо това тя отговаря:

— Харесвам те, Натан. — Обръща се и поглежда Аналис. — И не мога да отрека, че тя наистина изглежда зле. Белите вещици не са толкова силни. Ако беше Черна, щеше да издържи три пъти по-дълго.

— Меркюри, нищо няма да спечелиш, ако я оставиш да умре. За един месец няма как да намеря Маркус. Невъзможно е.

Тя пристъпва към мен и ме поглежда в очите.

— Ще го направиш ли? Ще убиеш ли баща си?

Издържам погледа ѝ, постарявам се да звуча искрено.

— Да. Ще намеря начин.

— Няма да е лесно.

— Ще намеря начин. Но само ако събудиш Аналис. Веднага.

— Тя ще остане при мен, докато не изпълниш своята част от сделката.

— Добре, съгласен съм.

— Ще ми бъде робиня. Предупреждавам те, Натан, не съм много мила с робите и затворниците си. Ще се държа зле с нея. Колкото по-скоро убиеш Маркус, толкова по-малко ще страда Аналис.

— Наясно съм.

— Добре.

Тя се обръща и целува Аналис по устните, те се разтварят и Меркюри вдъхва в устата ѝ, после прошепва нещо. След това се

изправя, прокарва ръка по мишницата на Аналис, погалва я по бузата и казва:

— Това е първата стъпка. Искрата на живота пламна отново, но ще са необходими часове, може би цял ден, преди Аналис да се събуди и да дойде време за следващия етап.

Хващам ръката на Аналис.

— И какъв е той? — питам, но Меркюри не ми обръща внимание, отправя се към вратата. Не съм сигурен дали Гейбриъл е успял да пусне останалите. Трябва да я забаламосам още малко, само че не знам как да го направя, без да събудя подозренията ѝ. — Аз мога ли да помогна? Да ѝ донеса вода или...

Тя се извъръща към мен и отговаря:

— Казах ти...

Прекъсва я вик. Гласът е на Пърс, само че Гейбриъл не би викал. Не разбирам думите, но усещам, че нещо не е наред.

Меркюри изглежда по-скоро подразнена, отколкото ядосана, излиза от стаята. Аз заставам на прага, каня се да я последвам. Меркюри дръпва гоблена на една страна, стои с гръб към мен. Виждам голямата зала, чувам отново Пърс. Тя тича към Меркюри. Това е истинската Пърс, облечена е в други дрехи. Тя също ме вижда, изкрещява и ме сочи. Не знам какво казва, но не е трудно да се досетя.

Меркюри не отговаря, обръща се към мен и аз отскачам обратно в стаята, край мен профучава светкавица. Надниквам в коридора и виждам как гобленът пада на мястото си. Меркюри е отишла в залата. В бункера отекуват гръмотевици, стените на коридора треперят, имам чувство, че всеки миг ще се срутят.

Хуквам към гоблена, но преди да стигна до него, отеква изстрел, след това взрив, после още един и още един, взривната вълна се усилва, целият бункер се тресе. Вдига се свиреп вихър, едва успявам да повдигна гоблена и да надникна в залата, там Ван се е изправила срещу Меркюри.

Несбит е в дъното, пистолетът му е насочен към Пърс, тя лежи на пода, в челото ѝ зее дупка. За миг изтръпвам, после се сецтам, че не е Гейбриъл, а истинската Пърс, облечена е различно.

Несбит се завърта и се прицелва в Меркюри, но вихърът се усилва и накланя ръката му, самият Несбит едва се крепи на краката си.

Зървам Гейбриъл, вече е в предишния си вид. Коленичил е в ъгъла, държи пистолет, но и той не може да се прицели хубаво. Стреля и не улучва.

Меркюри вдига ръце и ги завърта над главата си, развихря се истинска буря, вятърът вдига възглавници, листове, книги и ги понася из залата като торнадо. Дори и тежките дървени столове се завъртат в кръг, все едно танцуват, вихърът ме праща обратно в коридора.

Меркюри е в центъра на торнадото и фучи бясно. Изскача светкавица, усилва се, блести все по-ярко. Ван изкрещява и едва тогава светкавицата избледнява. Несбит стреля отново, но не успява да уцели. Меркюри ще ни избие.

Гобленът се удря в лицето ми и аз отстъпвам. Искам животното да се появи. Искам да се преобразя, дори и да е за последен път. Усецам как адреналинът рухва в кръвта ми и го приветствам.

В него съм. В животното. Но този път е друго, сега и двамата имаме една цел.

НИЕ

гобленът ни шиба през муцуната. сграбчваме го със зъби и го смъкваме на пода. ние сме силни и едри и макар да сме на четири лапи, главата ни е високо над земята.

чуваме воя на вятъра, някаква жена крещи, но думите вече не означават нищо за нас. те са просто шум, писъци, израз на гняв.

жената в сиво е с гръб към нас. роклята ѝ се размята, на места е раздрана. косата ѝ е щръкнала, все едно е всмукана от вихър. около нея проблясват светкавици. жената разперва ръце и мята мълния. за миг вятърът отслабва. другата жена е на пода, пълзи настрани. мъжът е до нея. той е ядосан и уплашен, изпитва страх не само за себе си, а и за жената. в ръката си държи пистолет, пристъпва напред и стреля, чува се щракване, пълнителят е празен, мъжът изкрещява и хуква към жената със светкавиците, тя отмята ръка и вятърът го повдига и го праща към стената. жената със светкавиците не се обръща към него, не отделя очи от другата, която пълзи на пода, до нея се стоварва мълния. блясъкът ни заслепява, в залата отеква гръм.

долавяме движение вдясно от нас. млад мъж стои на входа на друг коридор. по лицето му се стича кръв.

обръщаме се отново към жената със светкавиците. тя е единствената заплаха. ако не я убием, тя ще ни убие. прокрадваме се напред, усещаме мириса ѝ, метален мирис на гняв.

жената на пода е още жива. изтощена е, въпреки това шепне някакви думи. после замлъква.

вятърът стихва. косата на жената със светкавиците пада нежно около врата ѝ. тя отново изрича нещо и светкавица удря земята. жената на пода изкрещява силно и замира. от дрехите ѝ се издига пушек или пара, а може би и двете. косата ѝ гори.

пристъпваме към жената със светкавиците. тя застива. усетила е нещо. готови сме, присвиваме задните крака. жената със светкавиците се обръща. вижда ни. сепва се, но не отстъпва. вдига ръка да запрати вихъра или мълния към нас и в този миг ние скачаме. поваляме я на пода. слаба е, дребна, ала корава, губи се в прегръдката ни.

около нас падат светкавици, мятат се из залата, зашеметяват ни. гръм. още по-силен. още по-ярък. стоварва се близо до нас, не успява да ни улучи. бушува буря, фучи вятър, ужасен студ. ние сме в окото на бурята. не пускаме, притискаме жената към гърдите си. ребрата ѝ изпукват. пук, пук, пук. раздираме с нокти тялото ѝ, трошим костите, разкъсваме плътта. бликва гореща кръв. тече, събира се на локвички и над тях се издига пара. отново забиваме нокти. надолу по кожата, чупим ребра, чак до таза, показват се вътрешностите.

вятърът стихва.

вече е тихо и спокойно.

страхът изчезва. избледнява с последната светкавица. замества го облекчение.

гобленът гори. във въздуха се усеща мирис на дим, стеле се пара. жената със светкавиците не помръдва.

отпускаме хватката си и тялото ѝ пада на пода. подушваме я внимателно от рамото до разкъсания корем.

кръвта ѝ е вкусна.

пируваме, при всяко отхапване тялото ѝ се повдига леко. вкусът на червеното месо ни харесва.

РОЗОВО

в банята съм.

треперя.

но пак съм аз.

пускам водата, измивам кръвта от ръката си.

помня всяка секунда, след като се преобразих в животното, помня всичко.

лягам във ваната и се отпускам, потапям се под вода. когато се показвам, водата е порозовяла.

повдига ми се, излизам от ваната, надвесвам се над тоалетната чиния, но от гърлото ми не излиза нищо.

вече не треперя.

ЦЕЛУВАМЕ СЕ

— Може ли да поговорим?

Гейбриъл стои на прага на банята. Аз съм с гръб към него, виждам го в огледалото. Той пристъпва вътре. Изглежда невероятно, страхотно красив, разтревожен, истински човек. Поглеждам своето отражение. Същият съм си, но всъщност не съм.

— Помня всичко — казвам.

Помня дори как си върнах човешкия облик. Меркюри беше мъртва и въпреки това не се отделях от нея, едва ли не усещах как животът ѝ се разтваря в тишината. Несбит се доклатушка до Ван и коленичи, потърси пулса ѝ, повтаряше ѝ да се възстанови. Тя беше обгорена и почерняла. Той ѝ говореше тихо. Миришеше на тъга. Гейбриъл излезе от коридора. Вече не държеше пистолет. Приблужи се към мен с вдигнати ръце. Не ме гледаше в очите, взираше се в пода, седна на мокрия килим близо до мен. Аз легнах до него, свих се, все едно се глася да спя, животинският адреналин изтля и след миг се преобразих в човешки вид. Върнах се в сегашния си образ. Образа на Натан.

— Хубаво е, че помниш — отговаря Гейбриъл.

— Да, сигурно. Не знам. — Обръщам се към него. — Когато съм животно, е различно. Не съм същият.

Говоря толкова тихо, че не знам дали изобщо ме чува.

— Не се страхувай от дарбата си, Натан.

— Не се страхувам, вече не се страхувам. Но като се преобразя, като съм животното, всичко е различно. Сякаш едновременно го наблюдавам от страни и съм част от него, усещам всичко, което усеща и то. Невероятно е, Гейбриъл. Да си животно, да си изцяло, абсолютно

див. Не искам да съм животно, Гейбриъл, но когато съм, се чувствам страхотно. Страхотно, диво, прекрасно. Винаги съм смятал, че дарбата отразява личността на човека, и сега си мисля, че моята дарба отразява желанието ми да съм абсолютно див, абсолютно свободен. Без никакви задръжки.

— Харесва ли ти?

— Това лошо ли е?

— Тук няма добро и лошо, Натан.

Не знам дали е редно, но искам да го кажа.

— Да, харесва ми.

Той пристъпва към мен.

— Много е хубаво, когато си искрен с мен. Не познавам друг, който да е толкова свързан с истинската си същност.

Усещам, че се кани да ме целуне, и вдигам ръка към гърдите му, за да го спра.

Поглеждам го, вглеждам се в лицето, в очите му, златните искрици в тях се въртят, не знам защо се съпротивлявам. Любопитно ми е да усетя какво ще е да го целуна. Харесва ми да го докосвам. Приятно ми е. Не съм сигурен какво искам и знам, че мога да сложа край, ако не ми допадне.

Плъзвам ръка нагоре към рамото му и от там към врата. Накланям леко глава, той не помръдва. Застинал е. Ръката ми е зад врата му, докосвам косата. Не го гледам в очите, а в устните и едва-едва прошепвам:

— Гейбриъл...

Съвсем близо сме един до друг, устните ни почти се докосват, накланям се още малко и устните ни се долепят, повтарям името му. Не е истинска целувка, но все пак е целувка. Харесва ми, искам още. Помръдвам устни, без да произнеса името му, устните ни се допират, погалвам неговите с моите. Сега и той ме целува. Вече нищо друго не ме интересува. Изгарям от ненаситно желание, тръпна от нетърпение, целувам Гейбриъл настървено, придърпвам тялото му към мен, прегръщам го, езиците ни се сплитат, зъбите ни се удрят, и тогава изведнъж го отблъсквам. Запращам го в стената. Обръщам се и излизам от банята.

Мястото ми е при Аналис. Не мога да разбера какво ми става.

ЗАКЛЮЧЕНОТО ЧЕКМЕДЖЕ

Като че ли цял живот е минал, откакто Меркюри целуна Аналис, за да я събуди. Стоя при Аналис от три-четири часа и се радвам, че още спи. Мога да си седя на стола до леглото ѝ с отпусната глава и притворени очи и да я гледам, да се наслаждавам на красотата ѝ и да не мисля за нищо друго.

На вратата се почуква и Ван влиза, без да изчака отговор. Възстановила се е добре и бързо, само че на лицето ѝ е останал белег.

— Несбит ми каза, че си тук. Нещо ново?

— Не. Меркюри спомена, че ще минат часове, преди да дойде време за следващата стъпка. Само че не знам каква е тя. Не знам дали не трябва да направя нещо.

Ван сядна на стол от другата страна на леглото. Облечена е в чист костюм, изглежда идеално, както винаги. Дори и косата ѝ е сресана, макар че около едното ухо е обгоряла.

Ван пали цигара и отговаря:

— Нека почакаме. Предполагам, че следващата стъпка ще е, след като Аналис се събуди.

Затварям очи и задрямвам. Мисля си за Гейбриъл. Искях да го целуна, исках да разбера какво е, беше хубаво, приятно. Хареса ми. Но предпочитам да целувам Аналис. А и Гейбриъл ми е приятел, макар че може и вече да не е, надявам се да не ми се разсърди, би трябвало да ме разбере. Само дето не знам какво толкова има за разбиране.

Отварям очи и изправям глава. И без да се замислям, питам Ван:

— Според теб трябва ли да направя нещо?

— За да събудиш Аналис ли?

— Да.

Ван накланя глава на една страна и леко се надига.

— Какво по-точно искаш да направиш?

— Не знам. В приказките принцът събужда Спящата красавица с целувка. Меркюри също целуна Аналис, може би трябва и аз да го направя.

— Още ли не си се пробвал? — подхвърля Ван и поглежда Аналис. — Не ми се вярва Меркюри да е заложила на две целувки, но не може да се отрече, че май засега няма ефект.

Ставам и се приближавам към леглото, надвесвам се и внимателно целувам Аналис по устните. Те са студени. Целувам я

отново. Докосвам бузата ѝ, ледена е. Плъзвам ръка по шията, не се усеща пулс.

Сядам отново и впивам очи в нея.

— Сигурен съм, че нещо не е наред.

Ван дръпва от цигарата.

— Виждаш ли нещо странно в скрина до теб?

Обръщам се и го оглеждам. Висок дъбов скрин с осем чекмеджета. Всички мебели в стаята — гардеробът, леглото, скринът и столовете — са от дъб.

— Гледам го от час и започва да ми лази по нервите. Във всяко чекмедже на скрина, даже във всяка ключалка в стаята, има пъхнат ключ, освен в най-горното. Защо?

Озъртам се. Ван е права, във всички ключалки на скрина е пъхнато по едно малко ключе. Вратата на стаята също е с ключалка и в нея има ключ, ключът си стои и във вратичката на гардероба. Дръпвам горното чекмедже, но то не помръдва. Всички останали чекмеджета се отварят лесно, празни са.

Ван угася цигарата върху подлакътника на стола и става.

— Според мен си прав, трябва да направиш нещо, за да събудиш Аналис, но тя едва ли се нуждае от целувка. По-скоро е нещо друго. И ако аз бях на мястото на Меркюри, щях да сложа това нещо точно тук. — Ван се опитва да отвори чекмеджето с ключа от долното. Не успява. — Но как да намерим ключа...

— Меркюри не използваше ключове — казвам аз и се втурвам навън.

Знам, че Гейбриъл пази една от нейните фиби, но не съм сигурен дали мога да се изправя пред него сега. Предпочитам да претърся трупа.

В голямата зала все още мирише на дим. Поглеждам към ъгъла, където бях оставил трупа на Меркюри. Него го няма, отстрани обаче лежат два големи гоблена, навити на руло. В по-голямото трябва да е тялото на Меркюри, а в другото — на Пърс.

Издърпвам дългото руло в средата на залата и го развивам. Не е приятно занимание. Меркюри вече се е вкочанила и се премята като дърво насам-натам, накрая се появява пред мен с отворени очи. Те са все така черни, но искрящите звезди и проблясващите светкавици ги няма. Внимателно опипвам косата ѝ и изваждам всички фиби. Общо са

седемнайсет! Някои са с червени черепчета, други с черни, има и с бели, зелени, от прозрачно стъкло. Не помня коя за какво е, Роуз ми беше казала, че някои отварят врати, други отключват ключалки, трети убиват.

Прибирам ги внимателно в джоба. Сега трябва отново да завия Меркюри. Мятам гоблена върху нея, заобикалям, за да го подпъхна отдолу и щом я повдигам, от окървавената рокля пада нещо. Сребърна верижка с медальон със сложна закопчалка. Около него има изящна инкрустация от сребро и злато. Не се отваря. Вземам една фиба с червено черепче и бъркам с нея в ключалката.

Нямам представа какво има вътре, навярно някоя специална магия или скъпоценен камък, оказва се обаче, че в медальона е пъхната миниатюрна снимка на момиче, което прилича на Меркюри. Само че не е тя. Меркюри не е толкова суетна, че да носи своя снимка. Трябва да е близначката ѝ Мърси, моята прапрабаба. Нея я е убил Маркус, сега аз убих другата сестра. Черните магьосници са прочути с убийствата на роднините си и ако не друго, поне в това отношение съм истински Черен.

Затварям медальона и го оставям върху Меркюри.

Завивам тялото ѝ в гоблена и го издърпвам до стената.

Връщам се в стаята на Аналис и показвам на Ван фибите.

— Червените черепчета отключват.

Пъхам една фиба в ключалката и веднага се чува тихо щракване. Чекмеджето се отваря, вътре намираме малка лилава бутилка.

Ван я взема и вади корковата тапа. Подушва и рязко дръпва глава, очите ѝ се насълзяват.

— Това е отварата, която ще събуди Аналис — казва тя. — Предлагам като за начало да капнем само една капка.

— На устните ли?

— Това е романтично, но едва ли ще свърши работа. По-добре направо в устата.

Ван разтваря устните на Аналис и аз надигам бутилката. На гърлото ѝ се събира капка от гъстата синя течност, страх ме е, че е твърде голяма и ще дойде в повече, но преди да успее да измисля как да я разделя, тя пада в устата на Аналис.

Подпъхнал съм ръка зад врата на Аналис, за да придържам главата ѝ, и сега плъзвам пръст към шията, за да усетя пулс. Минава

минута, няма нищо. Не отдръпвам ръка, минава още една минута и като че ли започвам да долавям съвсем слабо туптене.

— Събужда се!

Ван допира пръст до шията ѝ.

— Да, но сърцето ѝ е слабо. Ще се опитам да забъркам нещо за това.

Тя излиза.

АНАЛИС НЕ ДИША

Това не е добре. Изобщо не е добре. Сърцето на Аналис тупти твърде бързо. Пулсът става все по-силен, но не е нормален, не е спокоен. Пръстите ми са на шията ѝ, пулсът се учестява още повече и изведнъж секва, няма го. За втори път се случва. Предишния път се появи след десетина секунди. Започвам да броя:

Пет

Шест

Седем

Осем

Хайде, хайде!

Десет

Единайсет

Мамка му!

Туп, туп, едва доловимо, туп, малко по-силно, после още по-силно. Явно последователността е такава. Мамка му! Ако наистина последователността е такава, значи, това ще се повтори.

Ръката ми е още на шията ѝ. Ван я няма, не съм сигурен какво...

Клепачите трепват.

— Аналис? Чуваш ли ме?

Гледа към мен, но не ме вижда.

Сърцето ѝ забива още по-бързо, още по-силно, пулсът се долавя ясно, само че е твърде учестен.

И отново изчезва.

— Аналис? Аналис?

Четири

Пет

Шест

Седем

Осем

Девет

Моля те, моля те, дишай!

Моля те!

Моля те...

Клепачите се затварят.

О, не, не!

След миг обаче го усещам отново, сърцето ѝ бие, макар и едва-едва.

Пулсът се ускорява, но по-бавно отпреди. Или си внушавам? Аналис не отваря очи.

— Аналис? Аз съм Натан. Тук съм. Събуждаш се. До теб съм. Не бързай. Дишай бавно. Бавно.

Пулсът ѝ май е по-равномерен, учестен е, но не препуска тъй плашещо, тялото ѝ като че ли се затопля. Стискам ръката ѝ, слаба е, кокалеста, чак ме хваща страх.

— Аналис, тук съм. Събуждаш се. До теб съм.

Клепачите ѝ трепват отново и се отварят. Тя се вира в мен, ала не може да ме фокусира. Очите ѝ са странни, като мъртви са. Сребристите искрици ги няма. Усещам как сърцето ѝ се ускорява отново, бие все по-учестено... О, не! Очите ѝ са отворени, сърцето ѝ препуска, сякаш ще изскочи от гърдите ѝ и...

— Недей, Аналис. Недей!

Напразно вдигам пръсти към шията ѝ, сърцето ѝ пак е спряло.

Вече нямам сили да броя. Не мога. Мамка му! Мамка му! Дали не трябва да ѝ направя сърдечен масаж? Първо да я преместя на пода. Подхващам я и я повдигам, толкова е лека, прекалено лека. Полагам я внимателно на земята. А сега какво?

Слагам ръце на гърдите ѝ и натискам. Правело се в ритъма на някаква песен, спомням си смътно, че Аран ми го беше обяснявал. Някаква бърза песен. Подробностите обаче ми се губят. Натискам силно, масажирам сърцето ѝ, долавям как то отново започва да бие. Не знам какво да правя. Не знам дали не бъркам нещо, но не мога да спра. Трябва да продължа.

— Натан, какво става?

Ван кляка до мен.

— Сърцето ѝ спира. На няколко пъти отвори очи, но те са оцъкдени, а сърцето ѝ постоянно спира...

— Сърдечният масаж е добра идея.

— Май ѝ счупих едно-две ребра. Не знам колко силно да натискам.

— Чудесно се справяш. Ребрата ще заздравеят.

Ван опипва шията ѝ, после челото, бузите.

Подава ми цигара.

— Издишвай дима в устата ѝ, докато не свърши цигарата. Димът ще укрепи сърцето ѝ, но може да отслаби твоето.

Дръпвам от цигарата, издишвам дима в устата на Аналис и усещам как главата ми се замайва. Вдишвам отново и се съвземам, после издишвам и ми се завива свят, имам чувството, че всичката ми сила отива в Аналис. Устните ми са до нейните. Поглеждам очите ѝ, същите са си. Отново дръпвам от цигарата и издишвам дима в устата на Аналис, устните ни се докосват. Очите ѝ са все така оцъкдени. Пак повтарям това с дима, устните ми са като изтръпнали, поглеждам очите ѝ, в тях се мяркат искрици.

— Натан?

— Да, тук съм.

Ван ме докосва по рамото и прошепва:

— Ще ви оставя.

— Нали не сънувам? — пита Аналис.

— Не, не сънуваш. До теб съм.

— Хубаво...

Прозвучава като въздишка.

— Да, много е хубаво. Ти беше заспала, беше омагьосана.

— Студено ми е.

— Ще се опитам да те стопля. Прекара много време в сън.

Очите ѝ са впити в мен, тъмносини са, в тях бавно се въртят по-светли искрици.

— Уморена съм — прошепва тя.

Въпреки това ръката ѝ се прокрадва към моята и аз я стискам. Дръпвам одеяло да я завия, лягам до нея, за да я стопля, говоря ѝ. Повтарям едно и също: тук съм, ще се оправяш, спа дълго, не бързай.

Прекарала е месеци в сън, а изглежда изтощена. Ужасно е отслабнала, костите ѝ стърчат, лицето ѝ е изпито. Изглежда по-зле и

по-слаба, отколкото когато спеше.

Лежим един до друг, прегръщам я, за да я стопля.

— Цигара ли държеше? — пита тя.

— Да. Вдъхвах от дима в устата ти. Не беше тютюн, нещо друго имаше в нея.

Не отговаря. Сигурно е заспала. След миг обаче се обажда отново:

— Натан?

— Да?

— Благодаря.

И заспива.

АНАЛИС УКРЕПВА

Аналис спи в прегръдките ми. От часове лежим един до друг, прекрасно е. Точно за това се борих, точно това чаках. Но не всичко е идеално. Аналис е ужасно слаба и немощна.

На вратата се чука. Не мърдам, не искам да събудя Аналис. Тя се е сгушила в гърдите ми, челото ѝ вече е топло. Аз горя. Потен съм.

Вратата се отваря и лъхва студ. Но не е Меркюри.

— Как е?

Гласът е учтив. Гейбриъл стои на прага. Изглежда ядосан.

— Спи. Много е слаба. Ужасно слаба. Според мен се нуждае от храна. И течности, предполагам.

Опитвам се да говоря делово, все едно обсъждаме някакъв медицински проблем, а не момичето в обятията ми.

Мълчание. Проточва се дълго.

— Ще кажа на Несбит — заявява той и излиза.

Понечвам да му благодаря, макар че това ще го вбеси още повече, но така или иначе, него вече го няма.

Аналис продължава да спи.

След малко се появява Несбит с купа в ръка.

— Супа. С разни добавки от Ван. — Той оставя купата до мен. — Гейбриъл е в лошо настроение, защо така? Нали спасихме момичето?

— Колко е часът? — питам.

— Не знам. Защо?

— Би трябвало вече да е тъмно, а ми няма нищо.

— О, за това. Да, вече е нощ. Според Ван Меркюри е направила някакво заклинание на бункера, тъй че да може да стои в него нощем. Голяма работа. Ван не знае такива заклинания.

Сега си спомням, че Меркюри беше направила подобно заклинание и на къщата в Швейцария.

Несбит си тръгва и аз събуждам Аналис. Тя отваря очи.

— Малко ми е замаяно. И сънено.

— Няколко месеца прекара в сън.

На езика ми е да добавя, че е страшно изнемощяла, но се спирам.

— Месеци?

— Два.

— Доста съм спала. — Тя се поизправя и се оглежда. — Къде сме?

— В дома на Меркюри в Норвегия.

— А тя къде е?

— Мъртва е.

Аналис се замисля и после казва:

— Значи, сме в безопасност?

— Доколкото може да сме в безопасност. — Вземам купата. — Трябва да хапнеш.

— Как ме намери? Какво е станало с Меркюри? Разкажи ми всичко, което е станало, докато съм спяла.

— Ще ти разкажа, ако си изядеш супата.

— Добре. И без това съм гладна.

Храня я като бебе. Докато тя преглъща, аз разказвам, накрая купата е празна и съм споделил всичко, дори и за дарбата си, за убийствата на Ловците, за смъртта на Пайлът. От време на време Аналис задава въпроси, но не много. Предимно мълчи и слуша. Проявява интерес към Съюза, смята, че идеята не е лоша. Разпитва ме и за дарбата ми, опитвам се да ѝ обясня, само че ми е трудно и в крайна сметка признавам само, че се преобразявам. Тя твърди, че убиването на Ловци в самозащита е разбираемо, но за Пайлът не казва нищо, само отбелязва:

— Ако не беше ти, щях да умра.

Разказах ѝ всичко. С едно-две изключения.

Не ѝ казах, че един от убитите от мен Ловци е брат ѝ и че му разкъсах гърлото. Не ѝ казах, че съм вкусил кръвта му. Всъщност

изобщо не споменах думата „кръв“. Не ѝ казах, че когато се превръщам в животно, ям сърнички, лисици и плъхове.

Не ѝ казах и че ми харесва да съм животно.

Нито пък, че преди няколко часа се целувахме с Гейбриъл.

Сега не му е времето за тези признания. Аналис едва не умря. Все още не е укрепнала, а и аз искам да се насладя на това, че сме заедно.

Тя ме поглежда и пита:

— Какво те тревожи?

Поклащам глава.

— Нищо. Просто се безпокоя за теб. Сърцето ти спира на няколко пъти.

— Вече се чувствам по-добре. Дори искам да се пробвам да стана.

Аз ставам, след това Аналис спуска крака от леглото, изправя се и залита.

— Опа, пак ми се зави свят.

Подхващам я и тя се подпира на мен.

— Ако ме придържаш, ще мога да направя няколко крачки.

Тя се обляга на мен, аз я подкрепям. Крехка е като стъкло. Внимавам да не я стискам твърде силно, не съм забравил за ребрата ѝ.

— Болят ли те? — питам.

Аналис поклаща глава.

— Съвсем леко.

Докосвам я и тя потръпва.

— Важното е, че съм жива. И будна. — Усмихва ми се. — И вече се възстановявам. Усещам го.

Погалва ме по бузата.

— Ти ме спаси, Натан. Намерил си ме и си рискувал живота си заради мен. Ти си моят принц. Моят спасител.

— Не съм принц.

Аналис се навежда към мен и ме целува по устните.

— Благодаря ти, какъвто и да си.

Отдръпва се и ме оглежда.

— Изглеждаш уморен.

— Спасяването на хора от зли вещици е изтощително занимание.

— Трябва да си починеш. — Тя се обръща. — Виж, легло! Точно навреме. Хайде, ела да легнеш при мен.

Оставям се да ме отведе до леглото, Аналис се настанява и аз се намърдвам до нея. Толкова хубаво ухае. Два месеца е прекарала в сън, а пак мирише на чисто.

Тя ме прегръща. Целува ме по главата и аз затварям очи. Толкова е приятно да лежа до нея, топло е, мирише на хубаво, казвам си, че на сутринта ще ѝ разкажа за Киаран.

— Ти си моят принц, моят герой — прошепва тя. — Никой друг не би направил това, което ти направи за мен. Дори и близките ми. Всъщност те със сигурност не биха го направили. Само ти, точно ти, за когото всички ме предупреждаваха колко си лош, рискува живота си заради мен.

Целува ме по устните, смутено и несръчно, не както преди. И аз я целувам, прегръщам я и тя се разплаква. Знам, че плаче от облекчение, задето е жива, избързвам сълзите ѝ. Аналис ме поглежда, очите ѝ искрят. Бузата ѝ е толкова нежна, докосвам я с пръст, после с устни, покривам лицето ѝ с целувки, шията ѝ, надолу по гърлото. И тя също ме целува, целува цялото ми лице. Притискаме се един към друг, скланям глава на гърдите ѝ, чувам как сърцето ѝ бие забързано и си казвам, че тя е жива заради мен, сърцето ѝ бие заради мен и това е нещо хубаво, нещо добро.

КОПАЕМ

Събуждам се в леглото до Аналис, толкова близо съм до нея, че усещам топлината на тялото ѝ. Не съм свикнал да спя с друг, странно е, но ми е и приятно. Тя си мирише както винаги, макар и вече не толкова на свежо, иска ми се да я целуна. Отварям очи. Аналис ми се усмихва. Вече не изглежда бледа.

— Как си? — питам.

— По-добре. Много по-добре. А ти?

— Трябва да хапнеш. Да събереш сили.

— Имаме късмет, преди малко Несбит донесе закуска. Според мен той по-скоро искаше да разбере какво правим, но така или иначе, закуската е тук и аз умирам от глад.

— Стори ми се, че чух някой да влиза.

По принцип се събуждам при най-слабия шум, явно този път съм спал дълбоко.

Закусваме овесени ядки — порцията е за десетима — със сладко, мед и стафиди. Аналис изяжда една голяма купа и отново ляга, чувствала се по-добре. И аз не съм толкова уморен. Храната и сънят правят чудеса.

— Трябва да се изкъпя — оповестява Аналис.

Тя става и отива в банята.

Изкушавам се да я последвам, ала все пак се въздържам. Излеждавам се и докато я чакам да се върне, заспивам отново.

Събуждам се от изскърцване на вратата. Чувствам се освежен, радвам се, че се събудих от шума, макар че радостта ми се стопява, когато виждам на прага не Аналис, а Несбит.

— Наспа ли се, братле? — Сигурен съм, че не очаква отговор. Той взема чиниите и добавя: — Време е за ставане.

— Чакам Аналис.

— Тя е при Ван. Спиш от часове, братле. Аналис и Ван оглеждат бункера, той е като заешка бърлога. Аз запалих печката в кухнята и се опитвам да разчистя голямата зала. А Гейбриъл — той се усмихва — получи длъжността главен гробар и ти ще си неговият помощник.

С Гейбриъл копаем. Работата върви бавно. Земята е твърда и замръзнала, има коренища и големи камъни. Използваме кирка и брадва, за да пробием горния слой, след това продължаваме с лопати. Копаем в продължение на часове и в пълно мълчание, още на петата минута си давам сметка, че Гейбриъл не възнамерява да ми говори.

Приключваме късно следобед, започва да вали. Небето се е схлупило, духа леден вятър. Дъждът се примесва със сняг. Аз съм в поголемия гроб, хвърлям навън лопатата и извиквам на Гейбриъл да ми помогне да изляза. Не съм сигурен дали ме кара да чакам, или ме е зарязал, след още няколко минути си давам сметка, че трябва сам да се оправям. Изпълзвам навън, подхлъзвам се и целият се овъргалвам в калта. Гейбриъл се е подслонил под едно дърво и ме наблюдава. Искам да поговорим за него и за мен, за мен и Аналис, но както винаги, не знам как да започна и затова казвам:

— Май предпочиташ завинаги да си остана там.

Кимам към гроба.

Той се прави, че не ме е чул, и пита:

— Ще се включиш ли към Съюза?

— Обещах...

— Черните магьосници рядко спазват обещанията си.

— Аз не съм Черен магьосник, Гейбриъл. Аз съм наполовина Бял. И искам да постъпя така, както е редно. Смятам, че...

— И защо смяташ, че е редно да се включиш в Съюза?

— Соул е зло. Трябва да бъде спрян... Разказах на Аналис за Съюза и тя смята, че каузата е справедлива. И тя иска да се присъедини.

Гейбриъл се намръщва.

— Не се и съмнявам. Само че пътят към свалянето на Соул минава през кръвопролития, жестоки кръвопролития. Да, хубаво е да си Бял, благородно е да си на страната на доброто, не се и съмнявам, че на Аналис ще ѝ допадне... Докато не види с очите си какво означава това.

— Не мисля, че храним никакви илюзии...

Гейбриъл ми обръща гръб и аз млъквам. Не съм го виждал в такова настроение, безсмислено е да се обяснявам. Вземам лопатата и се отправям към бункера.

Той препречва пътя ми.

— Като стана дума... каза ли ѝ за теб? Каза ли ѝ каква е дарбата ти?

— Да... в общи линии.

— В общи линии?

Свивам рамене.

— А за Киаран?

Поклащам глава.

— Но възнамеряваш да ѝ кажеш, нали?

— Да. По-нататък.

— Не те мислех за страхливец... Личи си колко добре преценявам хората.

— Мъча се да постъпявам правилно, Гейбриъл! Не ме бива да говоря, знам, че трябва да ѝ кажа, но не е толкова лесно. С нея си говорим за много неща. Ти ме познаваш, едва ли има друг, който да познава моята Черна страна по-добре от теб, но Аналис вижда съвсем различен човек в мен. Признавам си, че ме е страх, възможно е тя да не ме разбере и да не ме приеме така, както ти ме приемаш. Но това не

означава, че тя не познава другата ми страна, добрата ми страна. За Аналис тя е по-важна. Искам да бъда с нея. Да бъда добър.

Той ме поглежда. По лицето му се стичат капчици, но сред тях като че ли има и сълзи.

— Обичам я. Винаги съм я обичал. И ти го знаеш.

— А мен?

Знам, че иска да чуе какво изпитвам към него, какво чувствам, когато го целувам.

— Ти си ми приятел, Гейбриъл.

— Всичките си приятели ли ги целуваш така?

Въпросът не прозвучава грубо, този път Гейбриъл наистина се интересува от отговора.

— Само теб.

— Присъединим ли се към Съюза, ще имаме късмет, ако свършим така — кима към гробовете. — Ако ни заловят, ще ни накълцат на парчета и кой знае какво ще направят с тях. — Забива лопатата в земята и добавя: — Надявам се да има кой да изкопае гроб и за мен. Аз така и не успях да погребя сестра ми.

Кимам.

— Докато бях затворен в клетката, през цялото време знаех, че всеки миг може да ме убият, че заловят ли баща ми, веднага ще ми видят сметката. Мислех, че ще ме заровят до клетката. Но не съм си представял, че ще имам гроб и опечалени край него. А сега, ако ме заловят и измъчват... Ако се стигне до това, ако умра по този начин, значи, така е било писано. Не го искам, ще направя всичко по силите си, за да го избегна, но и без това животът ми никога няма да е мирен и спокоен. Колкото и да бягам, те пак ще ме преследват, Гейбриъл. Независимо дали се присъединя към Съюза, или не. Знаеш го. Мечтая си за спокоен живот на брега на някоя река, но това няма как да стане, докато Соул и Уолънд са живи и по света бродят Ловци. Винаги ще се озъртам през рамо и рано или късно, те ще ме намерят. Длъжен съм да се бия за Съюза и да се надявам, че след това ще мога да живея така, както искам. На свобода, без клетка, без преследвачи. Бих искал поне един ден да се наслаждавам на такава свобода. Да знам, че никой не ме преследва. Никой не иска да ме убие. Това ще е един прекрасен ден. Но първо трябва да участвам в борбата.

— Тази борба ще е тежка и кървава, Натан.

— Веднъж Меркюри ми каза, че съм създаден да убивам. Едва ли си е представяла, че накрая ще загине от моите ръце. Но все повече си мисля, че тя е права. Точно за това съм създаден. Затова съм тук.

Гейбриъл поклаща глава.

— Никой не е създаден да убива. Най-малкото ти.

— А ти какво ще правиш?

— Щом ти ще се биеш, и аз ще се бия.

— Ако не вярваш в идеалите на Съюза, не го прави.

— Не мога без теб, Натан. Искях да те оставя в този гроб и да си тръгна, но не можах. Не мога да направя и десет крачки, без да ме свие сърцето. Скъпа ми е всяка секунда, прекарана с теб. Всяка секунда... — Свежда глава, после ме поглежда в очите. — Винаги ще бъда твой приятел. Докато дишам, ще ти помагам и ще бъда до теб. Обичам те, Натан. Обичам те от мига, в който те видях, и с всеки изминал ден те обичам все повече.

Не знам какво да му отговоря.

— Но въпреки това не смятам, че винаги си прав. Съюзът се интересува от теб само заради уменията ти да убиваш. А за момичето, което твърдиш, че обичаш, и което не знае нищо за теб, защото те е страх да й признаеш истината... Да, прав си да си мълчиш, тя не би те разбрала, не може да те разбере. И колкото повече хора убиваш и колкото повече Аналис вижда тази ти страна... — Гейбриъл свива рамене. — Мисля, че накрая нея ще я е страх от теб.

Решавам, че е приключил, но той добавя:

— Аз винаги ще те обичам. Дори и когато ме заровят. — Той кима към гроба. — Пак ще те обичам. Винаги.

Гейбриъл влиза в бункера, аз оставам навън на дъжда, за да отмие калта от дрехите ми.

ПОЛУЧАВАМ ФЕЪРБОРН

Събрали сме се в кухнята, за да хапнем и да се стоплим. Гейбриъл отново ми говори, Аналис седи до мен, двамата продължават да се гледат изпод вежди. Те се познават от Женева, но още тогава Аналис усещаше, че той не я харесва. Когато й разказах за чувствата му към мен, тя изненадано отвърна: „Мислех, че ме мрази, защото съм Бяла. Това обаче обяснява нещата“. Спестих й, че Гейбриъл не й вярва и смята, че тя ще ме предаде.

В кухнята има готварска печка като тази в къщата на Силия в Шотландия, седнал съм с гръб към нея, оставил съм обувките си отстрани, за да изсъхнат. От мокрите ми дрехи се вдига пара. Кухнята е приятна изненада. Няма хладилник, нито фризер, нито микровълнова, но килерът е пълен с храна. Консерви, буркани, туршии. Три пушени бута, връзки лук и чесън, чувал картофи, най-различни сирена и кашкавали по лавиците. Несбит е намерил и избата с вината.

— Ще погребем Меркюри и Пърс утре сутрин — казва Ван.

— А след това? Какво ще правиш след това? — пита Гейбриъл.

Ван ме поглежда и отговаря:

— След четири дни има среща с водачите на бунтовниците в Базел. Възнамерявам да присъствам. Ще се радвам да дойдеш с мен, Натан, ако си решил да се присъединиш към нас.

— Обещах, че ще помогна, и ще спазя обещанието си. А ти ми обеща да ми върнеш Феърборн.

— Да, наистина ти обещах. Предполагам, че държиш да го получиш веднага. — Тя изважда табакерата от сакото си и заповядва: — Несбит, дай Феърборн на Натан.

Несбит изважда кинжала от кожена чанта в краката на Ван. Оглежда го. Знам, че няма просто да ми го даде, Несбит все ще измисли нещо. Той ме поглежда, усмихва се и подава кинжала на Гейбриъл.

— Искаш ли го, Габи?

Гейбриъл поклаща глава.

— Хайде, вземи го. Извади го от канията и ме прободи.

Гейбриъл се усмихва.

— Изкушавам се. — Посяга, после се спира и ме поглежда, изведнъж застава нащрек. — Ти си го използвал, нали?

Кимам.

— Два пъти.

Веднъж върху мен самия и веднъж върху Джесика, и двата пъти кинжалът беше като жив. Все едно имаше душа. И държеше да разпаря и убива.

Несбит продължава да размахва кинжала ухилен до уши.

— Моля те, прободи го, Гейбриъл — подхвърлям аз. — Така на всички ни ще направиш услуга.

Гейбриъл посяга към Феърборн. С лявата ръка хваща канията, с дясната — дръжката. Дърпа. Отстрани изглежда странно, даже смешно: Гейбриъл дърпа с всички сила, а кинжалът не помръдва, все едно е заклещен в канията.

— Не излиза, а? — подхвърля Несбит.

Гейбриъл ме поглежда.

— Не излиза.

Несбит го взема и също се пробва да го извади.

— Създаден е за теб, Натан — обажда се Ван. — За твоя род. Кинжалът разпознава собственика си и се подчинява само на теб, на баща ти, на неговия баща и така нататък. Той е изключително мощен. Магията, благодарение на която те разпознава и съществува вече стотици години, е смайваща.

Несбит го подхвърля към мен.

— Напълно безполезен е за всички, освен за теб.

Хващам Феърборн, ставам, заобикалям масата и с едно движение изваждам кинжала от канията. Допирам върха в шията на Несбит.

— Май иска да ти пусне малко кръв, Несбит.

Не се шегувам, кинжалът наистина иска да го пониже, като жив е в ръката ми. Зловещо оръжие, има нещо жестоко в него. Жадува за кръв.

Феърборн е твърде сериозен кинжал, че да си играя с Несбит. Оглеждам го. Дръжката е черна, черно е и острието, направено е от странен, груб черен метал, който не лъщи, макар да е остър като бръснач. Кинжалът е тежък. Прибирам го в канията от износена черна кожа и Феърборн неохотно се подчинява. После го изваждам и той едва не изскача от ръката ми, насила го напъхвам обратно. Изкарвам го още веднъж, след това рязко го прибирам.

БЕЛЕЗИ

С Аналис сме в леглото, също както в едновременните ми фантазии, само че е много по-хубаво, по-топло е и много по-потно, отколкото съм предполагал. Не съм свикнал да спя с друг, странно е и малко неудобно, не смея да мръдна, за да не я събудя. Сега тя се е сгушила до мен, но през нощта бяхме сплетени на кълбо, ръцете и краката ни бяха преплетени, беше страхотно. И в това няма нищо лошо.

По някое време през нощта се събудихме изпотени, харесва ми колко гладка е кожата ѝ и мокра от пот. Мисля, че и тя ме харесва такъв, разгорещен, ала после Аналис видя белезите ми. По-точно, напипа ги. И ме заразпитва. Разказах ѝ кой от какво е. Те не са малко, така че отиде доста време. По принцип не ми пречи да говоря за тях. Обясних ѝ и за татуировките, и за Уолънд. Белезите на китката ми са грозни, но все пак са само белези. Татуировките са неизличително напомняне колко зли са хората в Съвета. Не че имам нужда някой да ми го напомня. Белезите по гърба ми са съвсем различна история. Те изглеждат най-страшни. И сигурно наистина са най-страшни.

— Това беше най-кошмарният ден в живота ми — прошепва тя. — Той промени всичко. Не знаех какво е замислил Киаран. Заповяда ми да се прибирам и аз си тръгнах. Мислех, че като кажа на мама и татко, те ще го спрат не толкова заради теб, колкото заради Киаран, за да не загази. Татко обаче не ми обърна никакво внимание. Напълно одобрявал действията на Киаран. Мама не му възрази, както винаги. Бил ме предупредил да не се виждам с теб. Киаран ме защитавал, постъпвал така, както трябвало да постъпи един добър брат. После татко каза, че и той трябвало да постъпи като добър баща, да ме накара да осъзная, че си лош. Бил си лош като всеки Черен, може би дори още по-лош, тъй като си син на Маркус. Не можело да ти се има вяра, аз съм била невинно девойче, невинна млада Бяла вещица, която ти си преследвал. Изнесе ми цяла лекция как не можело да ти се има вяра, как, когато пораснеш, ще станеш Черен магьосник, как същината ти била Черна, как... как майка ти също била лоша и даже по-лоша от Маркус, тъй като се поддала на покварата, заради нея бил загинал съпругът ѝ и ти си се родил. Била опозорила името си, а баща ми за нищо на света не искал и мен да ме сполети същата съдба, съдбата на майка ти. Обичал ме, правел го от обич, щял да ме заключи в стаята ми именно защото ме обичал.

Аналис замълчава, после добавя:

— Мисля, че го мразя най-вече заради глупостта му.

— Смяташ ли, че баща ти наистина те обича? — питам. — Отстрани изглежда, все едно не те обича, но...

— Не ме обича. Само го повтаря, а всъщност изобщо не се опитва да ме разбере. Единствено за себе си мисли. Заяви, че ще ме държи заключена, докато не осъзная какво прегрешение е да

заблуждавам близките си, за да се срещам с теб. Забрани да ми дават храна и вода. После и майка дойде да говорим, повтаряше същото като татко.

Очите ѝ се насълзяват.

— Единствено Конър ми помогна. С него се разбираме от малки. Той най-малко прилича на Киаран. Татко му позволи да ме види, защото се надяваше, че Конър ще ме убеди. С Конър се спогаждахме. Той може да бъде невероятно нежен, само че Киаран и Лиам го командорят и той се мъчи да е като тях, за да не разочарова татко.

Конър беше най-мекушавият от тримата, онзи, когото набих в училище.

Аналис продължава:

— Говорихме с Конър и той ме убеди да се извиня. Обясни ми, че ако не го направя, няма да ме пуснат да излизам. „Извини се, след това избягай — каза той. — Ако бях по-смел, и аз щях да го направя, след като получа трите дара.“ Давах си сметка, че е прав. Татко беше готов да ме държи затворена до края на живота ми, затова се престорих, че съжалявам. Обясних, че осъзнавам, че съм постъпила лошо, че съм се оставила да ме заблудиш. Обещах да се държа прилично. Накараха ме да се извиня на татко, на мама и на братята ми един след друг. Те се заклеха, че няма да ме оставят да обикалям сама навън, някой от тях все щял да е до мен. Накрая така и избягах, докато Конър ме пазеше. Той ме остави да тръгна. Предложих му да дойде с мен, но той отказа, страх го беше.

Явно би трябвало да съм му благодарен, но не изпитвам и грам благодарност към него. Презирам ги и тримата.

Аналис нежно гали гърба ми.

— Знаех какво са ти направили, Конър ми каза. Показа ми снимка, беше те снимал с телефона си. Ти лежеше в безсъзнание, целият ти гръб беше окървавен.

Понечвам да я прекъсна, да си призная, че Киаран е мъртъв. Но това като че ли не е най-подходящият момент.

— Щом видях снимката, осъзнах, че трябва да се измъкна. Тя беше последната капка. Знаех, че не мога да живея с толкова жестоки хора. Дадох си сметка, че ако чакам търпеливо, все някога ще се появи шанс да избягам. Бях ужасно нещастна, крепеше ме единствено мисълта за теб. Знаех, че си жив. И това ме държеше.

Прегръщам я здраво.

— Едва не се предадох. Толкова мразех баща ми и Киаран. Дори не смеех да мечтая как някой ден ще сме заедно, на свобода.

Струва ми се, че в известен смисъл с Аналис си приличаме. Изглеждаме напълно различни, но не сме. Тя е била затворник на семейството си. Страдала е така, както страдах и аз, и сега се чувства по същия начин.

— Когато ме държаха в клетка — обаждам се, — ме крепеше мисълта за добрите хора, които познавам: Аран, Дебора, баба и ти. Имах и една мечта за бъдещето. Как ще живея в пълно спокойствие на брега на някоя река в красива долина. Ще ловя риба, ще ходя на лов, ще си живея мирно и кротко. — Поколебавам се, насилвам се да продължа. — И все още си мечтая за това. За един кротък и спокоен живот... с теб.

— Звучи прекрасно. — Аналис ме целува. — Когато говориш за реки и планини, се преобразяваш. Ставаш друг. Според мен това е истинската ти същност. Такъв те харесвам, когато си в мир със себе си и си щастлив. Абсолютно свободен.

Целувам я, тя ме целува, отново сме заедно.

ПОГРЕБЕНИЕТО

Стоим край гробовете. С Гейбриъл и Несбит спуснахме телата, както си бяха увити в гоблените, след това дойдоха Ван и Аналис.

— Би ли казал няколко думи, Гейбриъл? — моли Ван. — Ти най-добре познаваше Меркюри.

Гейбриъл се поизправя и заговаря на френски. Май рецитира стихотворение. Звучи добре и не е дълго. След това той се изплюва на земята и добавя на английски:

— Меркюри беше страхлива, жестока и леко луда, но обичаше сестра си Мърси, обичаше и Роуз. Меркюри беше велика Черна вещица. Светът осиротя без нея.

Той гребва шепа пръст и я хвърля със замах в гроба.

— Браво, Габи, хубава реч — обажда се Несбит и пристъпва напред. Взема една буца и започва да си я подхвърля в ръката, сякаш се кани да жонглира. — Меркюри, ти беше рядка птица. Без теб светът е по-скучен, но далеч по-безопасен.

Той пуска бучката в гроба и се обръща към гроба на Пърс.

— А ти беше отвратителна гадина. Жалко, че не те застрелях още първия път, когато те видях.

Ван също гребва шепа пръст.

— Надявам се, че не е далече времето, когато вещиците като Меркюри ще могат да живеят в мир с околните. Пърс беше млада вещица и постъпи така, както смяташе за редно.

Тя хвърля по малко пръст в двата гроба.

Аз гребвам шепа пръст и я хвърлям в гроба на Меркюри. Тя беше страшна, прекрасна и могъща, но аз я убих и нямам какво да кажа. Помня обаче колко обичаше Роуз и затова добавям още малко пръст. После гребвам още и я хвърлям в гроба на Пърс, за нея и за Пайлът. След това гребвам още малко за всички Черни, загинали в междуособни схватки и от преследванията на Белите, за всички мъртви. Хвърлям я и гледам как пада.

Мълча. Не мога да намеря подходящите думи.

Несбит ме гледа с насмешка. Аналис застава до мен. И тя мълчи. Ван влиза в бункера, Аналис ме докосва по ръката, за да ми даде знак, че и тя се прибира.

Гейбриъл взема оставените до входа лопати. Подава ми едната и се залавяме за работа.

ПРАВЯ КАРТА ПРАВЯ КАРТА

След като заровихме Меркюри и Пърс, отидох да намеря Аналис. На нея ѝ е възложено да продължи с изследването на бункера и затова иска да ѝ нарисувам карта.

— Постоянно се губя. Коридорите изглеждат еднакви.

Захващам се със задачата, очертавам главния коридор и вратите, които тръгват от него. Опитвам се да докарам наклона и стъпалата. Стаите са на три нива, като всяко има поднива, свързани със стъпала. Най-горното ниво е най-малко, средното е по-голямо, долното е най-обширно, там са голямата зала и входът към бункера. Няма друг начин да се влезе в него.

Кухнята и килерът с храната са на най-горното ниво. Спалните, библиотеката и всекидневната са на последното, стаите със съкровищата са на средното. Те са като хранилища. През годините Меркюри е натрупала всевъзможни неща. Сред тях сигурно има и оръжия, не пушки и пистолети, а вълшебни оръжия като Феърборн.

Едната стая е пълна с дрехи и обувки, натъпкани в гардероби и скринове. Аналис изважда една рокля. Бледорозова коприна.

— Красива е. Според теб тя носила ли ги е изобщо? Изглеждат като нови.

— Не знам. Виждал съм я само в сиво.

Дрехите изглеждат един размер. Като за Меркюри. Но и като за любимата ѝ сестра Мърси.

В съседната стая намираме мъжки дрехи. Те обаче са по-малко. Три костюма, няколко ризи, три шапки, два чифта обувки и два чифта ботуши. Най-вероятно са били на мъжа на Мърси, моят прапрадядо. Меря единия костюм по тялото си. Ще ми стане.

— Дали може да си избира нещо? — пита Аналис. — Да го нося вместо пижама? Както и обувки?

— И без това никой няма да ги използва.

Чакам отвън, докато тя пробва. Аналис излиза, усмихва се притеснено, облечена е в бледосив мъжки костюм, напомня ми на Ван.

— Приятно е човек да облече чисти дрехи. Не миришат на нафталин, нито пък на мухъл. Защо не пробваш някой костюм?

Знам, че се шегува, но и дума не може да става да облека дрехите на прапрадядо ми.

— Какво се мръщиш? — пита тя.

Поклащам глава, не ми е добре, но се опитвам да не обръщам внимание на главоболието си.

— Радвам се, че си щастлива — отговарям. — Имаш вид все едно си си намерила нова цел.

— Да пробвам нови дрехи?

— Не, знаеш за какво говоря. Съюзът май те е вдъхновил.

— Не само той, а и ти. Ти ми показва, че можеш да постигнеш много, ако решиш да се бориш за това, в което вярваш. За първи път от години виждам надежда. Надежда за мен и за теб, за всички вещици и магьосници.

Аналис се завърта като балерина, после се навежда да ме целуне. Прегръщам я. Вие ми се свят. Бункерът е като тъмница. Поемам си дъх и се мъча да си представя, че съм навън, на хълма, в гората, покрай поток, под бездънното небе. Толкова е близо — точно над нас — и въпреки това е недостижимо. Изведнъж краката ми се подкосяват, облягам се на стената и си поемам дълбоко дъх. Струва ми се, че

стените се стоварват върху мен. Така се чувствам нощем, когато съм вътре.

— Трябва да изляза — прошепвам.

По пътя срещаме Несбит в голямата зала. Казвам му, че ми е зле, и го питам какво става.

— Всички го усещаме — отговаря той. — Ван смята, че след смъртта на Меркюри заклинанието ѝ отслабва. Трябва да се върнем към нощния дим.

Той показва едно шишенце. От него е сипал в една купа и сега поднася клечка кибрит. Навеждаме се над нея и вдишваме дълбоко.

НЕ СПИМ

С Аналис сме в стаята, нощният дим я осветява в бледозелено. Прокарвам ръка през студения зелен пламък, пръстите ми минават над гъстата течност. Аналис е зад мен, прегърнала ме е, подпъхва ръце под тениската ми и прошепва:

— Хайде да си лягаме.

Обръщам се и я целувам, хващам я за ръцете и в същото време леко се дръпвам.

— Мислех си за това...

— И аз.

Тя отново подпъхва ръце под тениската ми.

— Не, друго имах предвид. Страхотно е, че спим заедно. Чудно е. Но не вземаме никакви предпазни мерки.

— А!

— Не искам да...

Тя кима.

— Да, знам. И аз не искам... Но имам чувството, че съм получила невероятен втори шанс, толкова съм щастлива, че пак сме заедно, и не искам да бъда разумна, искам да бъда с теб. Не искам да спя сама. — Аналис ме целува. — Остани при мен.

— Бих искал, но...

— Ще внимаваме.

Май се досещам какво има предвид.

— Можеш ли да ми устоиш?

Тя се усмихва и се потърква в мен.

— Ако продължаваш така, не.

— Ще си сложа нощница.

— Не ми се вярва да помогне.

Аналис ме целува.

— Минавало ли ти е през ума, че е възможно аз да те намирам за неустоим?

Не е.

— А?

— Тъъ... не.

— Само че е истина. Наистина си неустоим. — Тя скръства ръце на гърдите си и отстъпва. — Въпреки това ще се постарая да не се поддам.

— Добре. И аз също.

— Какво ще правим тогава? Да играем карти?

Засмивам се.

— Нямаме карти.

— На градове, села, държави?

— Не обичам тези игри.

— И аз. А и май не ми харесва да не се поддавам.

Тя ме целува, усещам пръстите ѝ по джинсите си.

Лежим в леглото сгущени, изброяваме добрите и лошите ми качества. Аз посочвам добрите, а тя — лошите.

— Грижлив.

— Ха! Необщителен.

— Мога да общувам, когато се наложи. — Целувам я. — Виждаш ли, ето така. Това означава...

Замълчавам, мислех да кажа, че това означава „Харесвам те“, но то означава много повече, само че не мога да го изрека.

— Е, какво означава, общителният?

— Означава...

Тя ме целува.

— Според мен означава, че аз спечелих.

— Ти си наред тогава.

— Самотник.

— Какво му е лошото човек да е независим?

— Мълчалив.

— Това не е ли същото като необщителен?

— Мърляв.

— Знаех си, че ще се стигне до това. Як.

— Груб.

— Наистина ли съм груб?

Опитвам се да съм нежен с нея.

— Имам предвид, че кожата на ръцете ти е загрубяла.

— Както казах, як.

— Твой ред е.

— Ами може би... секси?

Аналис се засмива.

Очевидно не съм секси. Не се смятам за секси, пошегувах се, но не очаквах да ми се изсмее.

— Обичам да те гледам как се изчервяваш и премигваш объркано — казва тя.

— Не съм се изчервил.

— Добави и „лъжец“ в списъка.

— Значи, не съм секси, така ли?

— „Секси“ не е точната дума. За мен тя означава Безцветен, който по няколко часа се конти пред огледалото. Ти определено не си такъв. Но все пак в теб има нещо, което ме кара да искам да те целуна, да те прегърна и никога да не те пусна.

— Сладък. Помня, че веднъж ме нарече сладък.

— Не помня такова нещо. Хич не си сладък.

— Пфу!

— Но си нежен и гушкав.

Тя ме прегръща.

— Нали ти изтъкваше лошите черти?

— Дай да видим моите — предлага Аналис.

— Добре. Ти посочваш добрите, аз — лошите.

— Става. Ами на първо място... аз съм много умна.

— И малко надута.

— Точна и стриктна.

— И въпреки това не можеш да спазваш ограниченията, нали се разбрахме да посочваш по една черта.

— Точен и стриктен са синоними.

Изведнъж се сецям да я попитам:

— Намерила ли си вече дарбата си?

— Опа! Не сменяй темата! Или това го изтъкваш като моя слабост?

— Не, просто се сетих, нали каза, че си умна, точна и стриктна. Според мен това би трябвало да сочи, че дарбата ти ще е свързана с приготвянето на отвари.

— А, ясно. И аз мислех, че ще е приготвянето на отвари, но хич ме няма с тях. Определено не е това.

— Значи, имаш някаква скрита силна страна, която все още не сме разгадали.

Целувам я по носа. После я целувам по бузата, по шията, претъркулвам се върху нея.

— Тъъ, Натан... нали нямаше да...

— Разбрах каква е дарбата ти.

Целувам я по шията, по рамото.

— Каква?

— Да си неустоима.

ДРЕЗДЕН, ВОЛФГАНГ И МАРКУС

На другия ден Ван иска Аналис и Гейбриъл да ѝ помогнат в библиотеката. Аз и Несбит трябва да продължим с претърсването, целта ни е да съберем всичко, което може да е от полза за Съюза. Отправляме се към „коридора на Меркюри“, така го наричаме.

Две от помещенията са пълни със скъпоценности: бижута, мебели и няколко картини, които вероятно са или ценни, или вълшебни.

— Само че няма как да разберем каква магия има в тях и не мисля, че ще са ни от полза — обявява Несбит и излиза.

Следващата стая е „кръвната банка“. Безкрайни лавици с кръв, открадната от складовете на Съвета, Меркюри я е продавала за отвари или с нея е посвещавала тези, чиито родители не искат или не могат да го направят. Някъде тук трябва да има и кръв от майка ми, с нея Меркюри щеше да извърши моята церемония. Бутилчиците са запушени със стъклени тапи и отгоре са запечатани с восък. През восъка е прокарана лентичка и на нея е прикрепен етикет с името на човека, от когото е взета кръвта. По всяка от трите стени има по девет лавици, а на всяка лавица по дващест и една бутилки. Тук-там липсва по някоя, зяят празноти. Сигурно бутилката е била използвана или

продадена. Кръвта е ценна за нечистокръвни като Елън, която ми помогна в Лондон след бягството ми. Баща ѝ е Безцветен, майка ѝ е мъртва, а Съветът е склонен да извърши церемонията по посвещаването ѝ само ако тя се съгласи да работи за него. Навярно тук има кръв и от майката на Елън и сега ние бихме могли да помогнем на Елън.

— Това е много по-ценно от бижутата и картините. Така лесно ще привлечем нечистокръвните към Съюза. — Несбит се усмихва. — „Дайте власт на народа“, а?

Стигаме до последната стая в коридора, едва се провираме измежду буркани, кутийки и чували.

— Това тук е като здравословна калифорнийска салата — мърмори Несбит. — Всевъзможни треволяци и естествени съставки. — Подава ми един буркан и добавя: — Но не е за вегетарианци.

Стъклото е дебело и светлината е слаба, но след много взирание успявам да различа две очи, които плуват в безцветна течност.

— За какво са? — питам.

— На Меркюри вече със сигурност не ѝ трябват, но не ми се вярва и на нас да ни влязат в работа.

Несбит оставя буркана на лавицата.

Отправляме се към библиотеката, където са останалите. За моя изненада, заварваме Гейбриъл и Аналис един до друг, разговарят. Понечвам да отида при тях, но Ван ме хваща за ръката и прошепва:

— Без теб май се разбират по-добре. Не ги закачай. — Тя ме придърпва към дъното на библиотеката. — Искам да ти покажа нещо.

Спира пред голям библиотечен шкаф с безумно големи книги с кожена подвързия, високи са около метър, някои са цяла педя дебели. В дървото отстрани има малка месингова ключалка. Ван изважда от джоба си една от фибите на Меркюри и я пъха вътре. Шкафът се отмества и отзад се показва друг. Той също е пълен с книги с кожена подвързия, само че те са малки и тънки, напомнят на ученически тетрадки.

Ван изважда една.

— Дневниците на Меркюри. Водила си е записки какво е правила и с кого се е срещала. Вчера започнах да ги преглеждам, исках да разбера къде какви проходи има. Предполагам, че се е придвижвала

единствено по този начин, определено е по-лесно и по-бързо, отколкото с кола.

— И откри ли нещо?

— Не, но попаднах на други интересни неща. Меркюри описва хората, с които се е срещала. Оценява ги, определя кой може да ѝ е от полза, как би могла да го контролира или манипулира, кой представлява заплаха и на кого може да има доверие... В последната категория попадат малцина.

— Писала ли е за мен? — питам.

— Сигурна съм, но все още не сме го намерили. Но пък има други записки, които може да те заинтригуват.

Тя взема една книжка, оставена настрана, едно място е отбелязано с листче.

— Гейбриъл попадна на този епизод — продължава Ван, — тук Меркюри говори за Маркус. Ще ти го прочета. Те вече са го чели.

Отскочих за три дни до Прага. Видях Дрезден. Държеше да ми пробута едно момиче на шест години. Дребна гадина, кльощава, нацупена, твърде умна за възрастта си. Дрезден искаше да се похвали с нея, да ме впечатли. За разлика от нея момичето е умно, но не бих му се доверила и за две секунди. Дрезден я нарича Дайамънд, само че този диамант се нуждае от много шлифоване. Не си струва усилието. Не бих се захванала да я обучавам дори и за всички диаманти на света. Предпочитам да си изям черния дроб.

Дрезден е невероятно простодушна. Направо ми е жал за нея. Не е красавица, дребна е, слаба, с кестенява коса, кафяви очи, напълно невзрачна, но когато се усмихне... ах... Дарбата ѝ е в усмивката, усмихне ли се, цялата стая светва, настроението се променя. Дрезден е опияняваща. Стига да иска, може да ме развесели за миг и да ме накара да се усмихна дори на отвратителното ѝ момиче. Смехът ѝ разтапя сърцето ми. Дарбата ѝ е да предизвиква радост. Каква ирония, като се замисли човек, тъй като радостта рядко носи истинско щастие.

Благодарение на дарбата си Дрезден се е издигнала в кръга на Черните и най-интригуващото е, че се е сближила с Маркус. Запознали са се, когато той бил в тежък период, и тя се надявала да го изтръгне от него. В началото Маркус бил запленил, но впоследствие силата ѝ започнала да отслабва и накрая той прозрял истината, че тя е обикновена глупачка с голяма усмивка.

Попитах я къде са се срещнали. Тя отговори уклончиво: „Близо до Прага“, което може да означава както Ню Йорк, така и Казабланка. На въпроса ми кога, Дрезден отговори по-конкретно: „миналото лято“.

Ван спира да чете, връща страница назад.

— Това е писано преди тринайсет години. Значи, Дрезден се е запознала с баща ти, когато ти си бил на четири.

Тя продължава да чете:

Дрезден е озлобена към Маркус. Мъчи се да представи нещата така, все едно тя е скъсала с него, но всички знаят, че той не се интересува от нея, нито пък от която и да било друга жена. Напоследък не издържам и един ден с Дрезден, нямах търпение да си тръгна, след като си дадох сметка, че нищо повече няма да науча.

Вечерта дойде Пайлът. С нея е приятно, тя е много по-интелигентна от Дрезден. Решила е да се премести в Женева. Спомена за някаква отдалечена долина, която щяла да ми хареса. Ще замина с нея да я видя. Може да се окаже подходящо място за приемане на непознати.

Пайлът е заслепена от момичето. Нямах сили да възразя. Струва ми се, че Пайлът се е поддала на магията на Дрезден, явно Дрезден не е изгубила напълно силата си.

Ван оставя книгата на лавицата.

Отивам в ъгъла, сядам на пода и се облягам на стената. Мисля си за баща ми. Вярвам, че той е обичал майка ми, и съм сигурен, че и тя

го е обичала. Но е била омъжена за друг, за един от своите, Бял магьосник, и навярно е полагала усилия бракът им да се крепи. Баба ми каза, че майка ми и Маркус са имали уговорка да се виждат веднъж в годината, когато е безопасно. Само че такова нещо като „безопасно“ няма и последната им среща е завършила трагично: мъжът ѝ е бил убит и аз съм бил заченат. А заради мен майка ми е била принудена да се самоубие. И какво е останало за Маркус? Любимата му била мъртва, а за сина му било предсказано, че ще го убие.

Тъй че е съвсем естествено, че е потърсил утеха, любов другаде. Не мога да го виня. Дано да я е намерил. Но пък според мен е ясно, че от тази работа нищо не е излязло, Дрезден не звучи много обещаващо. От нея определено лъха на отчаяние.

Маркус сигурно е много самотен. Безкрайно самотен.

Поглеждам Гейбриъл и Аналис в другия край на стаята, те ме обичат, аз ги обичам, сега със Съюза имам възможност да променим света към по-добро, не само за мен, а и за тях.

Гейбриъл подхвърля няколко думи на Аналис, идва и сяда до мен.

— Говорите си — отбелязвам.

— Човек трябва да познава врага си — отговаря той с усмивка.

Не съм сигурен дали се шегува, затова подчертавам:

— Тя не ти е враг.

— Не се тревожи. Държа се любезно с нея. И двамата сме много любезни. — Той показва един дневник. — Аналис го намери, иска да ти го прочета.

Берлин, бившият Източен Берлин. Дъжд. Влажен апартамент. Видях се с Волфганг. От двайсет години не се бяхме виждали. Има малко повече бръчки, иначе си е същият. Личи си, че е остарял, а и изненадващо за мен, поумнял. Не се зарадва на появата ми, подчерта, че заминавал за Южна Америка.

Миналата седмица бил за няколко дни при Маркус. Не били близки приятели, Маркус нямал приятели, но пък по незнайни причини го търпял, само Волфганг не го дразнел. Само че този път Маркус засегнал Волфганг,

обидил го, убил приятеля му Торо. Торо нещо му възразил и Маркус го убил. Направил го в пристъп на гняв според Волфганг. Торо ревнувал, Маркус първо не му обръщал внимание, после се ядосал и накрая избухнал. Според мен този Торо е бил пълен глупак, Волфганг също смята така, но каза: „Маркус знаеше, че Торо е глупак. Можеше да го пощади, да не го убива, но той е силен и избухлив. Няма и капчица търпение. За миг се преобразява. Може да се сдържа, но предпочита да не го прави. Преобрази се като животно и го уби. Разкъса го. Маркус беше целият в кръв. По него имаше парченца от Торо“.

След това продължи: „Маркус можеше и мен да ме убие. Виждах, че го обмисля. Изми се, отми парченцата от Торо от тялото си, едно беше полепнало на мишницата му. Изкъпа се в езерото, облече се и се приближи към мен, бях сигурен, че се кани да ме убие, не да ме изяде, а просто да ме убие, хладнокръвно, със светкавица или нещо друго. Но той не го направи. Това също е признак за мощта му. Може да отнеме живота ти, може и да не го отнеме. Може да прави каквото си поиска“.

Маркус му казал: „Знам, че не ми вярваш, Волфганг, но част от мен, тази част, която те обича, съжالياва за Торо. Знам, че ме ненавиждаш, задето го убих, по-добре е да си вървиш. И не се връщай“.

И това било всичко. Волфганг си тръгнал. Било преди месец.

Видях, че по бузата на Волфганг се търкулна сълза, и реших, че плаче за Торо, но се оказа, че плаче, защото се кани да предаде Маркус.

Каза ми къде живее Маркус. После добави: „Сигурно се е махнал от там, но поне ще придобиеш представа какви места харесва. Винаги ги подбира едни и същи. Там се чувства уютно. И може да си направи сигурна бърлога“.

Признавам си, че съм изненадана. Маркус няма жилище. През по-голямата част от времето живее като животно. В леговище, направено от преплетени клони. Отчасти вкопано в земята. На малка поляна край езеро.

Ловува и се храни с плячката си. „Понякога ми се струва, че той вече дори не мисли като човек“, каза Волфганг.

Волфганг го питал за прочутото пророчество, че синът му ще го убие. Маркус отговорил: „Да, Волфи, вярвам в него. Цял живот избягвам Натан. Най-добре е да го отлагам колкото е възможно повече, нали? Неизбежното. Или да сложа край?“.

Волфганг каза: „Струва ми се, че сега е толкова самотен, толкова тъжен, че човешката му страна — доколкото е останало нещо човешко в него — иска да сложи край, а животинското в него иска да живее. Веднъж сподели, че когато е орел, не усеща нищо, не се интересува от нищо, просто е жив и лети. Попита ме мога ли да си представя колко прекрасно би било вечно да се рееш като орел“.

Според Волфганг Маркус рядко се срещал с други Черни, поддържал връзка с околния свят само за да събира новини за сина си. Единствено това го интересувало — Натан. Бил загърбил всичко друго. Волфганг твърди, че в редките случаи, когато се появява някъде, Маркус се старее да е издокаран и нагласен. Все още бил суетен, обичал да се гледа в огледалото и тогава надделявала човешката му страна. Но когато бил в гората, дивото вземало връх.

Волфганг каза: „Див“ е интересна дума. Представяме си дивата природа като нещо неопитомено, неподвластно на контрол, само че природата не е такава, тя е овладяна, подредена, изключително дисциплинирана. Животните в стадата си имат водачи, те се бият, за да се види кой ще надделее, ала все пак има организация. Животните ловуват по определени начини, в определено време, за определена плячка — всичко е предсказуемо. Маркус е същият — ако разучиш навиците му, ще го намериш. А сложиш ли ръка на сина му, Маркус сам ще дойде при теб.

Гейбриъл връща няколко страници назад.

— Написано е точно преди една година. Меркюри сигурно си е помислила, че е ударила джакпота, когато ти дойде при нея.

ПРОХОДЪТ

Времето се влачи едва-едва, седя на пода в библиотеката и гледам как другите четат дневниците. Ван попада на описание на посещение на Пайлът в бункера, после тя заминала от тук направо за някаква среща в Базел.

— Базел е отколешно място за срещи — казва Ван. — Вероятно един от проходите води натам.

— Мислех си... — обаждам се аз. — След като имам достъп до спомените на Пайлът за Меркюри, би трябвало да помня и преминаването през прохода. Но не мога да открия нищо подобно. Дори и образите как тя строи бентове избледняват.

Ван се обръща към мен.

— Ако не ги използваш, спомените избледняват. За съжаление, не си дадохме сметка, че проходите ще се окажат важни. Преди ти търсеше основно как изглежда местността и дали няма табела с име.

В този момент Несбит възкликва:

— Бинго!

Той е в другия край на библиотеката, държи карти. Отива до масата в средата, ухилен до уши, и разпъва една карта.

— Разбира се — кима Ван, след като я поглежда. — Меркюри е направила карта на проходите.

Ставам и се приближавам. Добре, че мога да чета карти.

Прилича на картата на бункера, която нарисувах с Аналис. Несбит посочва тънка синя чертица в една от стаите.

— Сините черти обозначават проходите. Номерирани са. Общо са единайсет. Според легендата този излиза в Германия. — Той посочва друг. — Този води в Испания. Ню Йорк. Алжир. Отбелязано е, че този за Швейцария е затворен.

Ван пали цигара.

— Трябват ни двама доброволци да изпробват прохода.

Ван иска да изпробваме прохода, който излиза в Германия, тъй като следващата среща на Съюза е в Базел. Проходът е в една от стаите край голямата зала. Събираме се там. Стаята е малка, в нея няма нищо, освен един дебел килим.

— Къде точно е проходът? — пита Аналис.

Гейбриъл се спира в средата на килима и казва:

— Двата, през които съм минавал, бяха направени от Меркюри, и на двата отворите бяха на около метър над земята.

Той прави крачка към стената и прокарва ръка във въздуха, опипва. После се премества леко встрани и така обхожда цялата стена, минава покрай мен. Не намира нищо.

— Предполагам, че на връщане тя се приземява на килима, затова би трябвало да е тук някъде.

Опипва по-ниско, придвижва се бавно. В един момент рязко отдръпва ръка и възкликва:

— Тук е! Намерих го!

Ван плясва.

— Браво!

— А гостите на Меркюри? — обажда се Аналис. — Тя едва ли е искала те да идват непоканени и да обикалят из дома ѝ, когато нея я няма. Дали не е сложила някакво заклинание като на покрива на къщата в Швейцария? Да не се окаже, че тя трябва да е тук да ви посрещне, когато се върнете?

— Тя е допускала в бункера само тези, на които е вярвала — отговаря Ван. — Това означава, че посетителите са били малцина. В дневниците се споменава само за Роуз и Пайлът. Меркюри е смятала, че никой няма да намери проходите.

— Хайде да го пробваме — обажда се Несбит нетърпеливо.

— Да — кима Ван и поглежда към мен и Гейбриъл. — Минавате през прохода. Разбирате къде излиза в Германия, кои са най-близките градове, какъв транспорт има наоколо. Проверявате и за Ловци, разбира се. И се връщате.

Задачата е ясна.

Гейбриъл ме хваща за ръката и преплитаме пръсти, той си слага слънчевите очила и се обръща към останалите.

— Няма да се бавим.

Пъхва лявата си ръка в прохода и той ни засмуква.

Завъртаме се в мрака и аз бавно издишам, на този номер ме светна Несбит. Подозирам, че ме е метнал и ще се почувствам по-зле. Пред нас се вижда бледа светлина, става по-ярка и след миг се

озоваваме на някаква поляна. За моя изненада, изобщо не се чувствам замаян както при предишните преминавания през прохода.

Намираме се в гора, край нас се виждат руини от някаква каменна постройка. Няма вятър, тихо е. Дърветата все още са зелени. Горещо е. Поят птички, чуват се автомобили в далечината.

— Коли — казвам и посочвам наляво. — Натам.

Гейбриъл опипва във въздуха да намери прохода. Усмива се.

— Ето го.

— Лесно беше — отговарям. — И сега какво?

— Да излезем на пътя и да се опитаме да се ориентираме къде сме.

Вечерта се събираме отново край масата. Нещата вървят добре. Проверихме два прохода. Този в малката стаичка води до Германия на 150 километра от Базел, ако се съди по табелката на пътя. Проходът в спалнята на Меркюри излиза в Испания. Минахме през него, отидохме до най-близкото село и когато се върнахме, го намерихме на картата. То е на няколко часа пеша от дома на Пайлът.

Срещата с Белите бунтовници е утре сутринта. Ван иска аз и Несбит да я придружим, аз държа и Гейбриъл да дойде и не мога да оставя Аналис сама.

— Всички участваме в Съюза — казвам. — Всички ще отидем.

ПЕТА ЧАСТ

РЕКИ ОТ КРЪВ

DIE ROTE KÜRBISFLASCHE

С Несбит и Гейбриъл сме в центъра на Базел. Снощи всички преминахме през прохода. Несбит намери кола и с нея стигнахме до покрайнините на града. Ван и Аналис вървят след нас. Ние сме авангардът, целта ни е да огледаме дали наоколо няма Ловци.

Базел е пълен с млади хора, намира се на границата между Германия, Франция и Швейцария, чувам обаче и английска реч. Има туристи, семейства с деца, работници. Опитваме се да не се набиваме на очи, но не приличаме нито на туристи, нито на семейство, от друга страна, обаче може да се каже, че отиваме на работа. Несбит ни води към мястото на срещата — Die Rote Kürbisflasche, „Червената кратунка“, само че по заобиколен път.

„Червената кратунка“ е бар в старата част на града. Пресичаме широката бързо течаща река и заобикаляме хълма, върху който се издига старият град. Не виждаме Ловци. Изкачваме се бавно, калдъръмените улици стават все по-тесни, а сградите — по-стари. Хората намаляват, накрая стигаме до уличка, по която върви само една котка, възрастна жена мие прозорци. Не свърваме в уличката, а отминаваме, изчакваме половин час и се връщаме. Жената я няма, няма я и котката. Ловци също няма.

По средата на уличката има дървена врата и над нея виси не табелка, а метална кратунка, малка и по-скоро ръждивооранжева, отколкото червена. Това е барът.

Вратата е от потъмнели от времето дъбови дъски. Несбит отваря и влиза. Гейбриъл минава пред мен и вдига ръка, за да ми подсказе да вървя бавно и да внимавам. Пристъпваме навътре, слизаме по четири стъпала, завиваме наляво и се промушваме през тежка тъмночервена завеса, провесена от железен прът.

Озоваваме се в тясно помещение с нисък таван, покрай стената има бар, отстрани няколко дървени маси с червени свещи по тях и столове с червена тапицерия. Зад бара стои мургав мъж на средна възраст, с руса коса и искрящи сини очи, в тях блещукат черни искрици. Черен магьосник.

Несбит го поздравява и ни представя. Барманът се казва Гюс. Не ми подава ръка, макар че се здрависа с Гейбриъл.

— Наполовина, а? — подхвърля той със силен немски акцент.

Несбит се засмива.

— Да, наполовина човек, наполовина животно.

— И винаги ядосан — обажда се Гейбриъл, — което е напълно необяснимо. Защо е винаги ядосан, когато е с теб, Несбит?

— Някой от другите пристигнал ли е вече? — пита Несбит.

— Силия и едно момиче. Очаквам още двама Бели — отвърща Гюс.

Значи, Силия е успяла да се измъкне от Барселона.

Разхождам се из помещението. В дъното има сепаре, в него има някой. Предполагам, че е Силия, обаче не е тя. Момиче е. То ме вижда, усмихва се и става.

— Радвам се да те видя, Иван. Изглеждаш все така раздърпан.

Приближавам се и я прегръщам.

— Никита!

Наистина е тя, моята приятелка от Лондон. Притискам я здраво. Тя е дребничка, съвсем малка, очите ѝ са невероятно синьо-зелени, очи на нечистокръвен.

— И аз се радвам да те видя, Елън.

Името Никита повече ѝ отива. Така ми се представи на първата ни среща, тогава аз се нарекох Иван. Но както и да се представя, аз ѝ имам доверие. Прегръщам я отново.

Тя се усмихва.

— Ще си развалиш репутацията. Носи ти се славата на зъл и мрачен тип.

Несбит се появява до мен и подхвърля:

— Не се тревожи, малката, той може да се преобрази за миг.

Не се преобразявам. Наистина се радвам, че виждам отново Елън.

Запознавам я с Гейбриъл и Несбит и докато тя обяснява на Гейбриъл коя е, аз я оглеждам внимателно, мъча се да позная дали носи новини, лоши новини, от света на Белите.

— Знам, че се тревожиш за Аран, той е добре — казва тя. — Отпътувал е от Лондон за Франция. След като си тръгнем от тук, ще се видя с него.

— Решил е да се присъедини към бунтовниците?

— Да. Нещата набират скорост. Стана лудница. Ловците са нападнали сбирка на Черни край Париж миналата седмица. Двайсет души са загинали, останалите са заловени, възрастните са откарани, децата са били избити. Джесика е заповядала да ги обесят. Соул излезе със специална декларация, провъзгласи го за голяма победа и стъпка напред за всички Бели. Бил решил да прояви милосърдие и да не подлага децата на Възмездие. Възрастните също нямало да бъдат измъчвани, щели да ги използват за изследвания.

— Какво означава това? — питам.

— Уолънд ще експериментира с тях.

— Какво?! — Поклащам глава, не знам защо се изненадвам. — Той е ненормален!

— Съветът твърди, че тези изследвания са оправдани и се извършват в името на защитата на Белите. Разбира се, никой не може да каже как това ще допринесе за сигурността, но Съветът е категоричен, че който се противопоставя, е враг на Белите и подкрепя Черните. Всеки трябвало да обяви на чия страна е. И повечето Бели застават на страната на Соул и Уолънд.

— А Дебора? — питам. — И тя ли е във Франция с Аран?

— Питай Силия за нея. С моя чин нямам достъп до тази информация.

— А какъв ти е чинът? Не си ли твърде малка за боец, Елън?

— Не съм боец, а разузнавач. Натан, нямаш представа колко безполезни са повечето Бели. Те са като Безцветни, изобщо не са се учили да се бият. Оставили са всичко на Ловците. Единственото им умение е да приготвят отвари и да лекуват. Оказва се, че за Съюза най-ценни са бившите Ловци и нечистокръвните. Само че са общо двама бивши Ловци и деветима нечистокръвни, в това число Силия и аз.

— Ами Черните?

— Има няколко, само че малцина са като теб, Натан. И заради това сме благодарни, че си тук — обажда се Силия.

Застанала е зад мен.

— Не ми пука дали сте благодарни, или не! — Изругавам и сграбчвам ножа. — Стой далече от мен, Силия. Сериозно ти говоря. Не се промъквай така зад гърба ми.

— Не се промъквам, Натан.

— И не ми отговаряй!

Отдалечавам се, Гейбриъл идва с мен. Казвам му, че съм добре.

— Трепериш.

— Добре съм!

— Какво искаш? — пита той.

— Да ги избия! — Шегувам се, макар и не съвсем. — Уолънд експериментира върху затворниците така, както експериментира върху мен. Той ме прикова на масата и ми сложи татуировките. Това беше неприятно, отколкото когато бях в клетката при Силия. Силия поне се държеше с мен като с човешко същество. А за Уолънд бях само някаква лабораторна мишка. Никой не бива да бъде подлаган на това.

— Така е — кима Гейбриъл.

Струва ми се, че дори и той започва да осъзнава, че каузата на Съюза е справедлива.

— Ще помагаме на Съюза, докато не видим сметката на Уолънд и Соул.

Гейбриъл кима.

Ван и Аналис пристигат, поемам си дълбоко дъх и отивам при тях.

Общо десетима сме. Трина Черни: Ван, Гейбриъл и Гюс, който е не само барман, но и важен Черен магьосник с връзки из цяла Европа. От страната на Белите присъстват Силия, още една Бяла от Англия, на име Грейс, Анжела от Италия и Аналис. Нечистокръвните са двама, Несбит и Елън. И накрая идвам аз.

— Мисля, че тук сме в безопасност, но предлагам да не се бавим много — казва Силия. — Първо, след като си тук, да разбирам ли, че се присъединяваш към нас, Натан?

— Поне засега.

Тя улавя погледа ми, очите ѝ са светлосини с бели точки. И ме изненадва. Подава ми ръка.

— В такъв случай сме на една страна — казва тя. — Добре дошъл в ССВМ.

— Какво?

— Съюза на свободните вещици и магьосници.

— Ха! Не е благодарение на теб, че аз съм един от тях.

— Всички се радваме, че си сред нас и че искаш да помогнеш и другите да останат свободни.

Ръката ѝ все още е протегната към мен, правя се, че не я забелязвам.

— Моята цел е да видя Соул и Уолънд мъртви. Както и още неколцина Бели. Затова съм тук.

— И мен ли искаш да видиш мъртва, Натан? — пита Силия.

— Ако исках, вече щях да съм ти пръснал черепа.

— Щом ще се присъединиш към Съюза, ще трябва да изпълняваш моите заповеди. Можеш ли да го направиш?

Насилвам се да се усмихна.

— Стига да не са глупави.

— Нима очакваш да са глупави?

Преструвам се, че се замислям, после отронвам:

— Не.

— Добре. И аз не очаквам да бъдат глупави, но съм сигурна, че ако случайно допусна грешка, ти пръв ще ме поправиш.

Ръката ѝ все още е протегната.

— Няма ли да ми стиснеш ръката? — пита Силия.

— Едвам се сдържам да не те заплюя.

Тя се изсвива грубо и прибира ръка.

— Липсваше ми, Натан. Макар да съм сигурна, че аз не съм ти липсвала.

Седя срещу нея и си мисля, че тя изобщо няма представа как съм се чувствал, как се е чувствал всеки окован и пребит затворник. Силия е умна жена, но понякога нищо не разбира. Човек знае какво е само ако му е минало през главата.

Ван пита какво се е случило от последната среща със Силия. През тези две седмици се е провело клането в Париж и Соул е заменил всички членове на Съвета със свои хора, сега и Уолънд бил в Съвета. Имало арестувани Бели за подпомагане на бунтовниците.

— Сред тях е и Клей — казва Силия.

— Какво? — възкликва Несбит.

— Обвинението е скалъпено, известно е обаче, че Клей отдавна не харесва Соул. И затова постепенно изгуби поста си, славата си, влиянието, всичко. Всичко, с изключение на свободата си, но сега и тя му е отнета — отвърща Силия. — Разбрах, че домът на Иш в Барселона е бил нападат малко след нашата среща. Иш е погълнала отрова и се е самоубила, момичетата са били заловени и измъчвани. Знаех, че рано или късно, името ми ще изскочи. Соул е направил списък с хората, които да бъдат извикани за разпит, сред тях са и предишната предводителка на Съвета Глория, съпругът ѝ и сестра ѝ Грейс, плюс аз и още една Ловджийка, Грейторекс. Всички тези сме членове на ССВМ. Начело на Ловците е Джесика. Справя се добре, не мога да го отрека. Ловджийките са мнозинство и се радват, че начело отново е жена. Подсилила е отрядите и преследва Черните в Северна Франция, Холандия и Германия. Най-голямата им акция е тази в Париж, но като цяло са избили над шейсет Черни досега и не са загубили нито един Ловец. При все това Джесика също има проблеми и те ще се задълбочават. Макар да е увеличила броя на хората, ще трябва да ги раздели на малки групи, за да покрие цяла Европа. А и много от новите попълнения не са добре обучени и не са толкова опитни. Нашият недостатък е числеността. За сметка на това можем да се придвижваме по-лесно и да атакуваме Ловците. Трябва веднага да започнем, за да забавим набирането на нови попълнения и да попречим на обучението на Ловците. Принудени сме да използваме партизански методи, за щастие, те са моята специалност.

Силия замълчава за миг, после добавя:

— Има и още един проблем. Черните вещици и магьосници започват да си дават сметка какво се случва, само че ми нямат доверие, а трябва да ги привлечем към нашата кауза. Съюзът се състои главно от Бели и нечистокръвни от Великобритания. Малцина са влиятелните Черни сред нас. Да не кажа, че са само Ван и Гюс.

Гюс кима.

— Моето влияние не е толкова голямо, Силия. А и както вече изтъкнах, за да създадем истински Съюз, се нуждаем от силни представители на всички вещици и магьосници, Бели, Черни, дори на нечистокръвните. Само че Черните, с които съм говорил досега, не проявяват интерес. Не желаят да се сражават рамо до рамо с Белите.

Можели сами да се оправят, ако Ловците ги нападнат. Обяснявам им за избитите Черни, но... — той свива рамене — Черните не се интересуват от каузи, армии и съюзи.

— Въпреки това ти, Ван и Гейбриъл се присъединихте към нас — отговаря Силия. — Значи, някои Черни все пак се вслушват.

Гюс се обръща към Гейбриъл.

— Защо си тук, Гейбриъл?

— Заради Натан.

— А ако него го убият или той си тръгне?

— Ако си тръгне, и аз тръгвам с него. Ако го убият — той ме поглежда, — не знам...

— Трябва ни човек, който да привлече повече Черни — казва Гюс. — Но не познавам друг Черен, който би дошъл при нас само защото Натан е тук. — Той ме поглежда в очите. — Той не е Черен магьосник.

Черните искрици в очите му блестят, аз не отклонявам погледа си.

Гюс е сноб. Светът на вещиците и магьосниците е пълен с хора като него.

— Какво точно предлагаш, Гюс? — пита Силия.

— За да привлечем Черните, се нуждаем от човек, когото те уважават, който е въплъщение на всичко Черно.

— И кой е това? — пита Ван, като едва сдържа усмивката си. — Не ми казвай, че не съм аз.

Гюс се засмива.

— Извинявай, Ван, но ти отдавна си известна с готовността си да работиш с Белите и Безцветните.

— Значи, говориш за човек, който представлява „старите Черни“? — Силия въздиша и прокарва пръсти през рошавата си коса. — Като Меркюри, така ли?

— Да, тя... — подема Гюс.

— Меркюри е мъртва — прекъсва го Ван.

— Ловците са я убили?

— Не. Ние я убихме. — Тя сочи Несбит, Гейбриъл и мен. — В самозащита, бързам да добавя, и ми остана това за спомен.

Тя извърща глава към светлината, за да покаже белега на лицето си.

— Но дори и да беше жива, едва ли щеше да се присъедини към Съюза. Не би видяла никакви облаги, никаква слава. И това е разбираемо. Малцина са Черните, които могат да се сравняват с Меркюри по мощ. Линдън, Дел, Суейв... Всички те разсъждават по един и същ начин. Няма да искат да рискуват живота си, за да се сражават с нас. Има едно-единствено изключение. За щастие, той е най-могъщият от всички.

Тя ме поглежда и нещо ми подсказва, че от самото начало това е била целта ѝ.

— Маркус ли? — питам.

— Ако той се присъедини, възможно е и други да го последват — отговаря Ван.

Гюс се подсмива.

— Ако той се присъедини, други няма да са ни нужни.

— Затова ли съм тук, затова ли искахте да се присъединя към Съюза? За да примамите и Маркус?

— Не. Исках те, защото си великолепен боец — отговаря Силия. — И не искам Маркус. Той ще отблъсне Белите.

— Включително и теб ли, Силия? — пита Ван.

Силия не отговаря, изглежда замислена.

— Натан остави миналото зад гърба си и се присъедини към нас. Това трябва да важи за всички, за да успеем — продължава Ван.

Силия мълчи.

— И без това не мисля, че той ще го направи — обаждам се аз.

— Но си готов да се опиташ да го убедиш, нали? — пита Ван.

— Ами...

Не съм сигурен.

— Не. Не съм съгласна. — Силия плъзва поглед по хората около масата. — Маркус е кръволок. Избил е прекалено много Бели. Бунтовниците няма да го приемат.

— В такъв случай са обречени на провал — отвръща Ван. — Може да се окаже, че успехът на Съюза е в ръцете на Маркус. Да, той е избил прекалено много Бели, но от него са загинали и немалко Черни. По-важното е, че е избил много Ловци. Това всички го знаят. Белите бунтовници може и да не го харесват, но за тях най-важното е да спечелят, защото, ако загубят, Соул ще бъде безмилостен. Маркус може да им донесе победата.

— Мога да създам нашата армия и без него — възразява Силия.
— Ще се справим някак. Ще ни отнеме малко време...

— Преди малко каза, че трябва да атакуваме веднага. Съгласна съм, ако не спрем Джесика сега, после ще ни е по-трудно. С колко точно бойци разполагаш в момента, Силия?

— В Съюза има почти сто души. Обучавам тези, които могат да се бият, и...

— Колко можеш да изпратиш срещу Ловците днес?

Силия издава устни и ме поглежда.

— Днес? Не са много.

— Колко са?

— Като броя и себе си, Натан и Гейбриъл... девет.

Гюс поклаща глава.

— Но обучението върви добре, просто новобранците още не са станали бойци. По-младите, тези, които имат дарбата, ще са истински войници до няколко месеца и тогава...

— Не разполагаме с няколко месеца, армията на Ловците постоянно расте — прекъсва я Ван. — А и щом изграждаме ново общество, създаваме нов ред, би трябвало да загърбим миналото и заедно да продължим напред.

— Само че...

— Не, Силия. Всеки трябва да получи своя шанс, включително и Маркус. Ако той наруши правилата, тогава, разбира се, няма да има място сред нас, но за предишните престъпления следва да има прошка и амнистия.

— Така няма да стигнем доникъде — обажда се Грейс. — Предлагам да гласуваме. По един представител на всички в Съюза, Бели, Черни, нечистокръвни. Несбит, ти гласуваш за наполовина Черните, Елън, ти за наполовина Белите. Силия за Белите, Ван за Черните.

— Кой е „за“? — пита Ван.

Всички вдигат ръце. Само аз и Силия не подкрепяме предложението да поканим Маркус в Съюза.

— Трима на двама, предложението се приема — обобщава Грейс и се обръща към мен. — Защо си против, Натан?

Не знам какво да отговоря, не мисля, че баща ми би паснал тук, сред хора, които вземат решения с гласуване. Спомням си разказа на

Волфганг как Маркус е убил приятеля му и ме обземат лоши предчувствия. Маркус е твърде див. Но това не е за казване на глас, затова отговарям:

— Само ще си загубим времето. Няма как да се свържем с него, а и той не би се присъединил.

— Грещиш — възразява Гюс. — Аз мога да се свържа с него и от теб зависи дали ще успееш да го убедиш да се присъедини.

— Как ще го намериш? — пита Несбит.

— Това е тайна. Ще я разкрия само пред Натан.

— Добре — обажда се Силия. — Кога може да стане това?

Тя е нетърпелива. Не е доволна, но покрай работата си с Ловците е свикнала да изпълнява заповеди. Сигурен съм, че ще ѝ мине.

— Ще уредя Натан да се види с него през идните дни. Повече не мога да обещаая.

Силия се обръща към мен.

— Ако реши да се присъедини, трябва да приеме условията.

— Кои условия? — питам.

— Да изпълнява моите заповеди както всички останали бойци.

— Друго?

— Не само по време на битките, но и в лагера. Трябва да се държи... като войник.

Не мога да си представя Маркус да се държи като войник.

— Искам да се видя с него колкото се може по-скоро — продължава тя. — Сигурна съм, че ще му разкажеш за мен.

— Да, ще се погрижа да узнае при какви условия се грижеше за мен. Какво казваше? „Не бих искала да си помисли, че си се радвал на удобства.“

Силия изправя рамене, чудя се дали няма да се опита да се оправдае, че просто е изпълнявала заповеди и такива са били задълженията ѝ, или някакви други подобни глупости, но тя мълчи. Не е от хората, които бягат от отговорност.

Срещата приключва. Успявам да хвана Силия сама, преди да си тръгне, и я питам за Дебора.

— Напуснала ли е Англия?

Силия се двоуми, поглежда ту към мен, ту към Гейбриъл.

— Твърди, че работата ѝ е твърде важна. В Съвета знаят, че тя е била на твоя страна, но освен това е сестра на Джесика и някак си е

успяла да ги убеди, че се е променила. Продължава да работи в Архива. Благодарение на нея научаваме за дейността на Ловците и за бъдещите им планове. Сведенията ѝ са от изключително значение. Въпреки това ѝ заповядах да напусне Лондон, тя обаче избра да остане. Опитва се да измъкне повече информация за Уолънд и експериментите с пленените Черни. Невероятно смела е.

Не знам какво да кажа. Дебора си е смела. Убедена ли е, че постъпва правилно, това решава въпроса.

Силия отива да поговори с Ван и Елън идва да се сбогуваме.

— Предай на Аран, че се надявам скоро да се видим — заръчвам. — Често си мисля за него.

Тя кима.

— Ще му кажа. Той ще се зарадва, че си решил да се включиш в Съюза, но още повече ще се зарадва, като разбере, че си жив и здрав и си получил трите дара. Меркюри ли извърши церемонията?

От начина, по който ме пита, се досещам, че знае отговора.

Поклащам глава.

— Не, Маркус.

Елън се усмихва.

— Значи, затова смятат, че ще успееш да го убедиш да се присъедини. Знаят, че той иска да помогне на сина си.

— Елън, тръгваме — обажда се Силия. — Хайде!

Елън разперва ръце и ме прегръща, забелязвам как Силия ни гледа изненадано. Силия все още ми прилича по-скоро на Черна, отколкото на Бяла, не е нежна, а буйна и строга. Елън се държи с мен като с човек, не като с нечистокръвен. Но и тя е нечистокръвна, знае какво е да те възприемат като обозначение, не като човек.

След като те си тръгват, Ван оповестява, че с Аналис и Несбит се връщат в бункера, Гейбриъл ще остане с мен, докато чакам да се свържа с Маркус. Ще се срещнем отново в „Червената кратунка“ след седмица.

Имам малко време да се сбогувам с Аналис. Придърпвам я в ъгъла, няма какво толкова да си кажем, но искам да я прегърна и да разменим няколко думи на спокойствие, без да ни зяпат, макар че те пак ни зяпат, с изключение на Гейбриъл, който стои на бара с гръб към нас.

— Това с баща ти притеснява ли те? — пита Аналис.

— Малко. Но не мисля, че той ще се присъедини. Не ми се вярва да прояви интерес към мен или към бунтовниците.

— Ти си му син. Той те обича. Намерил те е, за да ти даде трите дара.

— Това е друго. Освен това той се появи само за кратко и не беше особено мил. Не ми се вярва. Не би се бил рамо до рамо с мен. И не си го представям да изпълнява заповедите на Силия и да се държи „като войник“. Няма как да стане.

Аналис сбърчва чело.

— Да, може би ще е по-добре да не участва. Гюс смята, че имаме нужда от него, но може би Силия е права, той ще отблъсне много Бели.

Тя ме целува и добавя:

— И като стана дума за Силия, гордея се, че се съгласи да работиш заедно с нея, след като тя те е държала затворен в клетка и е издевателствала над теб. — Целува ме отново и прошепва: — Ти си моят герой. Моят принц. — Докосва с устни ухото ми и едва чуто добавя: — Обичам те.

Не съм сигурен дали съм я чул хубаво, не знам какво да кажа.

Аналис ме целува по устните, вглежда се в очите ми и пак повтаря:

— Обичам те.

Трябва да ѝ отговоря, само че е ужасно трудно, а и съм сигурен, че всички ни чуват.

— Отивам — казва тя. — Чакат ме.

Целувам я.

И продължавам да мълча.

Аналис се обръща, аз я придърпвам отново, свеждам устни към ухото ѝ и успявам да прошепна страшните думи. Тя се размива, аз също се усмихвам. Целуваме се отново. Настървено. Вече не ми пука за останалите.

Несбит се прокашля гръмко. Аналис се засмива отново, не спирам да я целувам, но тя се отскубва от прегръдката ми.

Заминават.

Беше толкова кратко, ала все пак успях да го кажа, тя също го каза. Ще сме заедно след седмица. Само една седмица и пак ще съм с нея.

ФЪСТЪЦИ

Все още сме в бара. С Гюс седим в сепарето. Гейбриъл стои на бара, пие бира и хрупа фъстъци, от време на време хвърля по някой във въздуха и го улавя с уста. Гюс си придава важност и нарежда колко е значима ролята му в „тази мисия“, а аз се мъча да го върна на земята. И двамата се държим като деца, но не съм сигурен кой от двамата е по-незрял.

Гюс казва:

— Маркус поддържа връзка с малцина в общността на Черните магьосници. Вижда се само с тези, за които е сигурен, че никога няма да го предадат.

— Не ми се вярва някой да е толкова глупав, че да се опита да го предаде — подхвърлям аз.

Той не ми обръща внимание и продължава:

— Маркус обича да е добре осведомен за случващото се по света. Но напоследък рядко се вясва на сбирките ни. Разчита на мен за информация.

— Само на теб? Нали каза, че поддържал връзка с „малцина“?

— Няма значение с кого друг поддържа връзка.

— С други думи, не знаеш кои са те.

— Важното е, че той ми има доверие.

— Сигурно си поласкан.

— Аз съм изключително дискретен и също толкова предпазлив.

Прозявам се.

— Оставям му съобщения на уговореното място и той ги взема оттам. В следващите двацет и четири часа ще мине да прибере новите съобщения.

Протягам се и поглеждам Гейбриъл. Той вече не прави опити да улови фъстъците с уста, а ги оставя да отскачат от носа и бузите му.

Заели сме се със сериозна работа, много сериозна, ако не и на живот и смърт, но Гейбриъл явно смята, че трябва да разведри настроението, и се мъчи да ме накара да се усмихна. Той хвърля шепа фъстъци във въздуха, зяпва, сякаш се надява да ги улови всичките, и се обръща да ме погледне, те летят около него и аз се засмивам.

Гюс, който е с гръб към Гейбриъл, извързва глава и ядосано изкрещява:

— Веднага да изметеш пода!

Гейбриъл подигравателно отдава чест и хвърля фъстък във въздуха, хваща го със зъби и го схрусква.

— Като деца сте — въздъхва Гюс.

Аз подвиквам на Гейбриъл:

— Гюс смята, че не сме достатъчно сериозни.

— То е, защото не ни познава — отвръща той.

— Нямам нищо против да си останем непознати.

Гюс се озъбва.

— И аз също.

— Добре, значи, ще оставим съобщение за Маркус с предложение за среща — казвам аз.

— Не, глупчо. Направо ще го чакаш там. Ти ще си съобщението.

Изругавам.

— Кога?

Предполагам, че ще отвърне: призори, в полунощ или нещо такова. Той обаче казва:

— Веднага. Колкото по-рано се махнеш от очите ми, толкова по-добре.

— Първо трябва да хапнем. После ще отида.

Гюс се подсмивва.

— Това е по-важно от стомаха ти.

Да, сигурно е прав. Но от друга страна, не помня откога не съм ял като хората, а ако отида да чакам баща ми, не се знае кога ще мога да хапна, освен това, когато съм гладен, ставам кисел.

Надигам се, излизам от сепарето и подхвърлям към Гейбриъл:

— Хайде да отидем да намерим нещо за ядене.

— Глезльо! — подвиква Гюс. — Мисията ни е по-важна от твоите лигавщини. Или смяташ, че тъй като баща ти е Маркус, можеш да правиш каквото си поискаш, и очакваш всички да ти се въртят на пети?

Гейбриъл идва при мен, не се обръщам към Гюс, тъй като, ако го направя, може и да го убия. Продължавам към вратата и казвам на Гейбриъл:

— Гладен съм. Да вървим.

— Може да те забележат — изръмжава след мен Гюс.

Гейбриъл го поглежда.

— Ако държеше да не го забележат, трябваше да му осигуриш обяд, за да не се налага да излиза. Така че ти си идиотът в случая.

Гюс не е идиот, разбира се, а Черен магьосник, който не обича нечистокръвните и за нищо на света няма да отстъпи. С Гейбриъл излизаме от „Червената кратунка“. Завиваме на ъгъла и изведнъж се сецам нещо.

— Имаш ли пари?

— В интерес на истината — и честно казано, се надявам, че ще се изненадаш не по-малко от мен — имам!

— Ще ме черпиш ли един обяд тогава?

— Винаги.

Намираме малък италиански ресторант и поръчваме огромно количество паста, аз хапвам съвсем малко.

— Не ти ли харесва? — пита Гейбриъл.

— Не, вкусно е. Но Гюс ми развали апетита. — Забождам спагетите с вилица. — Той ме презира, задето не съм „истински“ Черен магьосник, а разглезеният син на най-могъщия Черен магьосник.

— Понякога губиш, понякога... пак губиш.

— Историята на живота ми в едно изречение. Но пък не звучи обещаващо за Съюза. Не сме едно щастливо семейство. Ако всички Черни са като Гюс...

— Не обичам да нося лоши новини, Натан, но повечето са като него. Никой не е свикнал да се доверява на различните. Дори и тук, в Европа, най-много да не им обръщаме внимание. Гюс би предпочел да си затвори очите и да не те забелязва, ала това няма как да стане.

— Страхотно.

— Да се надяваме, че след като осъзнае какъв прекрасен и мил човек си, той ще стане един от най-ревностните ти почитатели.

Засмивам се.

Гейбриъл се обляга и се усмихва.

— А като един от най-ревностните ти почитатели в момента, мога ли да узная какво се разбрахте? Какъв е планът?

Кимам и му предавам разговора си с Гюс.

— Гюс страшно ще се ядоса, ако разбере, че споделяш строго пазената му тайна — отбелязва Гейбриъл.

— Ако? Надявам се веднага да го разбере.

— Искаш да му кажа, така ли?

— Нека да страда.

Гейбриъл се усмихва.

— Тъкмо ще има с какво да се занимавам, докато те няма.

Два часа по-късно с Гюс напускаме стария град и отиваме в красив жилищен квартал. Къщите не са нови, но са големи и всяка разполага с двор, ограден със зидове. Изглеждаме не на място, повечето хора тук са добре облечени Безцветни, усмихнати и доволни от живота. Свиваме в една странична уличка. По нея няма коли, от тази страна са задните входи на къщите, оградите са високи и с масивни порти.

Гюс спира пред една стара врата, изважда голям ръждив ключ и отключва.

Озоваваме се в малка градина, заобиколена от високи зидове. Дворът е обрасъл с храсталаци. Има и едно голямо дърво и събаряща се барака.

— Няма да мърдаш от тук, докато той не се появи — нарежда Гюс.

Как ли пък не, от къде на къде ще изпълнявам заповедите му?

Изругавам го, наричам го идиот.

Той като че ли само това е чакал, сграбчва ме за гърлото, в ръката му се появява нож.

— Нахален помияр такъв! Ще правиш каквото ти се казва. Никой не дава и пет пари за теб. Ти не си истински Черен магьосник, не си дори и истински Бял. Тъй че ще слушаш и ще изпълняваш, в противен случай...

Притискам се към него, върхът на ножа се впира в шията ми и Гюс изненадано се дръпва. Избивам ножа от ръката му, удрям го силно, обръщам се и забивам лакът в корема му. Той е едър и мускулест, но няма как да не го е заболяло.

Гледаме се настръхнали, накрая аз изсъсквам:

— Махай се!

— А ти си свърши работата. — Той се обръща, на вратата се спира и добавя: — С баща ти Съюзът може и да победи. И след като победим, Белите ще си живеят своя живот, а аз ще си живея моя, както беше преди. Няма да имаме вземане-даване с тях и те няма да

припарват при нас, така че помярите като теб ще бъдат много помалко.

Гюс се изхрачва на земята и излиза.

След няколко минути се успокоявам и се замислям над думите му. Според него аз не съм истински магьосник, тъй като не съм нито чисто Черен, нито чисто Бял. Според Гейбриъл аз съм върховният магьосник, единение между Белите и Черните. Според Белите аз съм Черен. Според Ван съм най-обикновен магьосник. А според баща ми... Не съм сигурен за какъв ме смята той. Може би ще разбере, когато се появи. Макар че не възнамерявам да му задавам глупавия въпрос какво мисли за мен.

МАРКУС

Лежа на земята в оградения с висок зид двор. Слънцето се спуска зад сградите и сега съм на сянка. Листата на дърветата се полюшват едва-едва. Небето е синьо, тук-там изпъстрено с прозирни бели облачета. Там горе още е слънчево и светло.

Приключих с чуденето дали баща ми ще дойде, или няма да дойде и сега просто чакам, зяпам дървото, листата и небето. Листата почти не помръдват. Даже всъщност изобщо не мърдат... Взирам се в един клон, да, прав съм, нито едно листо не трепва. А и облаците, които се движеха бавно от ляво надясно, са застинали, този, който беше точно над клона над мен, е на същото място, на което беше и преди минута.

Надигам се и в този миг портата се отваря.

Маркус ме вижда и спира. За миг ми се струва, че ще се обърне и ще си тръгне, но все пак той влиза в градината и затваря портата.

Прав съм, макар да не помня как съм се изправил.

Маркус ме поглежда, без обаче да се приближи.

— Предполагам, че Гюс те е довел? — пита той.

Обичайното топло приветствие.

— Да. Искан да поговорим.

— Давай накратко. Спрях времето, за да огледам наоколо и да проверя за капани.

— Аз не съм капан.

— Не съм си го и помислил. — Той се приближава до мен и изненадано си давам сметка колко си приличаме, еднакви сме на ръст,

с еднакви лица и коси, с еднакви очи. — И все пак предпочитам да не се бавя.

— Знам, че не искаш да бъдем заедно, не се тревожи. Но трябва да ти разкажа какво се случва със Съвета на Белите и с бунтовниците.

— И с теб?

— Ако те интересува.

— Няма как да не ме интересува какво става с теб, Натан. Но предвид обстоятелствата, колкото по-малко време прекарваме заедно, толкова по-добре. — Баща ми вдига глава. — Не мога да остана повече тук.

Запътва се към портата и я отваря.

Не мога да повярвам, че с това се приключва. Здравсти и чао. Поглежда ме и си тръгва.

— Няма ли да дойдеш с мен? — пита той.

— Какво?

— Няма ли да дойдеш с мен?

— Тъъ... идвам.

Маркус излиза на улицата и аз се втурвам след него, от бързана чак се препъвам. Той заключва с ключ като този на Гюс и поема по тротоара, като подхвърля през рамо:

— Не изоставай.

Хуквам след Маркус, невероятно е да тичаш с човек, който може да поддържа твоето темпо. На съседната улица минаваме покрай кола, която тъкмо потегля, и след няколко крачки времето се връща към обичайния си ход. Ние не спираме. Къщите свършват, навлизаме в гора с тънки млади дръвчета и папрат, катерим се по хълм, стигаме до билото и се спускаме оттатък. От тази страна склонът е по-стръмен, инерцията ме тласка напред, правя все по-големи крачки, няма да спра, не искам да спра, пред нас се появява реката, Маркус се насочва към нея, скача, превърта се във въздуха и се гмурва.

Повтарям движенията му едно към едно, и аз се хвърлям във водата. Тя е студена, дъхът ми секва, но след няколко секунди свиквам. Баща ми не плува, така че и аз се отпускам. Оставяме се на течението да ни носи, то е бързо. По брега растат дървета, градът остава зад нас, полюшваме се в средата на тъмната река, небето е бледосиньо, почти бяло, слънцето се е спуснало зад планините вляво от нас.

Маркус се отправя към левия бряг, плува бързо, с лекота. Следвам го. Предполагам, че ще излезе на сушата, но той ме хваща за ръката и я дръпва към колана си.

— Дръж се здраво. И си поеми дълбоко дъх. Не се отделяй от мен, докато не излезем от другата страна на прохода.

Гмурвам се заедно с него. Край брега водата е по-спокойна, бистра, виждат се камъните по дъното, Маркус като че ли се ориентира по тях, хваща се ту за един, ту за друг, лъкатуши между тях. Стигаме до голяма плоска скала, той минава зад нея и се промушва в една тясна пролука, от ярката сива студена вода на реката се озоваваме в пуст мрак, който като че ли е още по-студен, завъртам се като в спираловиден улей, сещам се да издишам, както ме научи Несбит. Проходът е толкова дълъг, че оставам без дъх, отчаяно дебна да се появи светлина в края, няма и няма, не ми остава нищо друго, освен да се държа за кожения колан на баща ми.

Изскачам от прохода, поемам си дъх, после пак и пак.

Мъча се да си придам спокоен вид, все едно не е било чак толкова зле, изправям се, сърцето ми тупти оглушително. Превивам се с отворена уста, дишам като риба на сухо. Засмивам се. Хич не беше леко.

Коленичил съм в плитчините на река. Не е същата, много по-малка е, но мощна и бърза.

Маркус е на брега. Надигам се, олюлявам се леко, надявам се, че не го забелязва. Сядам до него.

— Защо още използваш проходи, след като Ловците могат да ги засекаат?

— Според теб дали ще могат да засекаат този?

— Не знам. Но нали ти ми каза, че Ловците са намерили начин да намират проходите?

— Да, има поне една Ловджийка, която може да вижда проходите. Това е дарбата ѝ. Но мисля, че трябва да е близо до тях. Не знам колко близо. Километър? Няколкостотин метра? Десет метра? Според мен разстоянието няма да е голямо, но не съм сигурен. Затова съм предпазлив и всеки месец сменям прохода. — Той се обръща към мен. — Не се застоявам на едно място и се грижа за сигурността си. — Поглежда реката. — За момента това тук ме устройва, има хубава гледка и чиста вода. Живял съм и при по-лоши условия. Но ако се

задържа прекалено много, накрая те ще се появят, рано или късно. Затова оставам най-много по три месеца. И нито ден повече.

Оглеждам реката и дърветата. И тук слънцето залязва.

— През следващите няколко седмици тук все още ще е безопасно, тъй че ще имаме време да поприказваме.

— Ще е хубаво.

— Ще видим.

Чудя се дали да му разкажа за Съюза, само че сега май не е подходящият момент, а и не ми се говори за това. Толкова малко време съм бил с баща ми, толкова малко го познавам, искам да говорим за нас, за него, ала ми се струва, че той не гори от желание.

Оглеждам се. Зад нас се издига стена от дървета, крайт на гора, която покрива целия хълм. До първото дърво има няколко метра разстояние, брегът е покрит с папрат и къпинаци. Сигурно, чисто и открито място. Обръщам се да огледам гората. Сянката и миризмата ѝ ме привличат, реката е изненадващо тиха, водата е бърза, но тече гладко, без шум.

Напомня на дома на мечтите ми, само че без поляна и къща. Къпинаците са гъсто преплетени като в приказките, само човек с меч би могъл да мине през тях. Представяват сигурна ограда, никой не може да дойде оттам. Напомнят ми за решетките на клетката, ала в същото време ми се струват примамливи, виждам пролука в тях, съвсем тясна, колкото да се промуша. Пропълзвам в нея и установявам, че няма как да се върна, дрехите ми се закачват в бодлите. Продължавам напред. Тунелът се спуска надолу, имам чувството, че слизам под земята.

След няколко метра къпинаците се отварят в широка ниска бърлога. Вътре е тъмно, но топло, от безбройните дупчици сред листака прониква светлина. Прилича на леговище на животно, само че е човешки дом. Стая с нисък таван, полупразна. В средата тлее огън. В единия ъгъл има подредени цепеници, дървата са сухи. Около огъня земята е гола, сигурно тук баща ми седи, готви и се храни. Трудно ми е да си представя как най-страховитият Черен магьосник приготвя супа или манджа, яде с метална лъжица от обикновена чиния, но явно е точно така. Знам, че той рядко се задържа в човешки облик. През повечето време е животно. Такъв е животът му. Самотен. Единак. Човек само понякога. Сядам.

Не иска да говорим за живота му. Вместо това ми го показва, за да го опозная. И по този начин да опозная и себе си. Само че аз не съм си представял такъв живот нито за него, нито за мен. Не съм сигурен какво точно съм очаквал от Маркус. Може би нещо като бункера на Меркюри, някакъв замък, нещо внушително, величествено, древно и могъщо, ала сега си давам сметка, че той не е такъв и че аз няма да бъда такъв.

Разплаквам се, не знам дали плача от мъка, или от радост, за него или за себе си, заради него или заради всичко. Осъзнавам, че ако съм като баща ми, може и аз да живея така. Но аз не искам такъв живот.

Него още го няма, оставил ме е да свикна с обстановката. Или пък просто се наслаждава на залеза.

В ъгъла има няколко вълнени одеяла, стари и надупчени, купчина овчи кожи, общо седем. Навити са на руло, за да не се мокрят. Подреждам ги около огнището.

Той се прибира в бърлогата чак когато напълно се стъмва. Запалва огъня, пламъците лизват съчките, които е донесъл. После хвърля цепеници и двамата седим и гледаме огъня. По някое време полягам, отново се разплаквам, не мога да се сдържа, поглеждам го и виждам, че по бузите му също се стичат сълзи. Затварям очи, Съюзът, хората там, дори Гейбриъл и Аналис ми се струват все едно са от някакъв друг свят. Това е светът на баща ми, съвсем различно място. Светът на дивото.

Събуждам се. В бърлогата е светло, но усещам, че още е рано. Лежа на кожата, където съм заспал, огънят е угаснал, сам съм.

Изпълзвам навън. Маркус седи до входа, близо до водата. Слънцето наднича над хълма отсреща.

— Гладен ли си? — пита той.

— Да.

— Искаш ли да дойдеш на лов с мен?

Кимам.

— Преобразявал ли си се в орел досега?

Седим един до друг. Ловувахме заедно. Той се преобрази, аз също. Не бях сигурен как мога да избирам в какво да се преобразя и като че ли изобщо не избирах. Животното в мен знаеше какво да направи и просто се преобразихме. Следвахме баща ми орела и правехме това, което правеше той. За първи път летяхме, в началото

бяхме тромави, но бързо се справихме с пикирането и реенето, завиването и набирането на височина. Ловуването обаче ни се опря. Баща ми хвана невестулка и лисица. Ние бяхме бавни и неточни, не уловихме нищо. Няма значение. Ядохме заедно.

— Кой може да каже дали тази ми същност е по-добра, или по-лоша от човешката? — пита Маркус.

Знам, че говори за другата си страна, за животинската.

— Все още се опитвам да свикна с животното в мен. Мисля за него като за нещо отделно от мен, но се мъчим да си помагаме, да работим заедно.

— И на мен ми трябваше време. Аз му се противопоставях. — Той поклаща глава. — Струваше ми се, че то иска да отнеме тялото ми. Не е така. Ти просто откриваш друга част от себе си. По-естествена. По-древна. Тази част от теб, която принадлежи на земята. То ти е необходимо, за да оцелееш, и без него не си струва да оцелееш. Довери ми се и то ще ти се довери. Старай се да бъдеш близо до него.

Седим и гледаме реката, следобеда ни става горещо и пак излизаме на лов. Издигаме се все по-високо и по-високо, кръжим, чакаме. Далече под нас се появява заек. Баща ни го оставя за нас. Стрелваме се надолу, без да откъсваме очи от заека. И двамата искаме да го хванем.

Вечерта, преобразени в човешки облик, гледаме залеза. Питам го за другите му дарби, които е взел от хората, чиито сърца е изял.

— Можеш ли да ги използваш?

— Да. Все едно използвам моята. Те вече са мои. Но не са толкова силни като дарбата да се превръщам в животно. Някои са доста слаби. За повечето рядко се сещам.

Човърка ме да разбере кои използва, но не смея да питам. Понякога ставам срамежлив, когато съм с него.

— Това с растенията е полезно — казва той.

— Да подсилва растежа на растенията или да ги убива, Сара Адамс, член на Съвета.

— Какво?

— Силия ме караше да науча наизуст дарбите ти и от кого си ги взел.

Маркус мълчи, размишлява.

— Полезно е — казва накрая. — Особено ако живееш като мен.

— Ти ли си отгледал къпините около бърлогата?

Той кима.

— Полезно е и умението да ставаш невидим, особено когато се криеш или следиш някого. Както и заклинанието за спиране на времето. Или правенето на проходи. Малцина го умеят.

— А можеш ли да летиш?

Баща ми се намръщва.

— Не. От кого би трябвало да съм го взел това?

— Малкълм, Черен магьосник от Ню Йорк. Беше отбелязано с въпросителна. А можеш ли да се придвижваш с големи скокове?

— Скоковете ми не са по-големи от твоите. — Той замълчава отново, после казва: — Мога да летя, когато съм орел. Мога да правя големи скокове, когато съм леопард. Това не е ли достатъчно за теб?

Би трябвало да знае, че вече ме е впечатлил достатъчно.

— Чуваш ли жужене в главата си, когато наблизко има мобилни телефони?

Обръща се към мен.

— Да. А ти?

Кимам.

Маркус влиза в бърлогата, тръгвам след него. Вътре пали огъня и казва:

— Ето така живея напоследък. Изглежда лош, жалък живот, но не е.

Не отговарям. Знам колко е хубаво да си сред дивата природа, но на мен самотата би ми дошла в повече.

— Едва ли си си представял точно това — подхвърля той.

— Намерихме бункера на Меркюри. Мислех, че и ти ще живееш в някакво такова място.

— Тя беше ли там?

Разказвам му за Меркюри и всичко останало, което се случи от последната ни среща, за Ван, Несбит, Аналис. За Силия, Гюс и Съюза. Вече се съмва, когато привършвам, и рязко добавям:

— Те искат и ти да се присъединиш.

— Към Съюза ли? — Маркус се размива. — Явно са отчаяни.

— Да, май е така.

— Ти ще се биеш за тях, така ли? Наистина ли искаш да рискуваш живота си за някаква кауза?

— Това е моята кауза. Да сближа Белите и Черните.

— Не мисля, че точно това е целта. Според мен по-скоро става дума да се отървем от един луд предводител на Белите и шепа войнстващи Ловджийки. После обаче спечелването на мира ще е много по-трудно от спечелването на войната.

— Не се тревожи за това.

Маркус се усмихва.

— Да, сигурно не аз трябва да се притеснявам за това. Но може ли все пак да се тревожа малко за войната, в която има вероятност да загина?

— Значи, ще участваш? — Изненадан съм. — Не вярвах, че ще се съгласиш.

— Не ме интересува сближаването на Белите и Черните. Но пък ми харесва мисълта да разкараме Соул и Ловците. Това определено ми допада. Все още не съм готов да се оттегля окончателно. Не съм от хората, които се присъединяват към другите, но ще ви помогна за Соул и Ловците. Ще се радвам да се запозная със Силия. Редно е да видя жената, която две години е държала сина ми в клетка и го е оковавала всяка вечер. — Той поклаща глава. — Тя ми предлага опрощение, само че според мен е редно първо тя да ми поиска прошка.

Поглеждам го, чудя се дали говори сериозно, или се шегува.

— Не търся прошка и пазарлъци, Натан, нито за нея, нито за мен. Аз съм над тези неща. Надявам се и ти да си същият. Всеки постъпва така, както диктува дългът му. Може би дори и Соул, не знам, той не ме интересува особено, като изключим това, че искам да го видя мъртъв.

Говори студено и аз осъзнавам, че баща ми е способен да убие човек, все едно убива заек, без никакви угризения, даже за заека може да изпитва и по-големи.

— Има насрочена среща в „Червената кратунка“ в Базел след четири дни. Силия ще присъства.

— Нямам търпение да я видя.

— Трябва да отида да ги предупредя.

— Не, ще останеш при мен. Или ще отидем заедно, или никъде няма да ходя.

Поглеждам го, не знам какво да отговоря.

— Не ми ли вярваш?

Маркус ме поглежда в очите и виждам как в неговите се въртят същите черни триъгълници, които ги има и в моите.

— Искам да останеш с мен — отговаря той. — Толкова много ли искам, една седмица от живота ти?

Поклащам глава, усещам как очите ми се насълзяват.

Той се обръща.

— Добре.

Най-сетне настъпва моментът да направя това, за което копнея отдавна. Изваждам Феърборн от якето си и му го подавам.

Баща ми го взема и бавно го вади от канията.

— Доста е зловещ — отбелязва той.

— Твой е.

— Да, навярно така се пада. Бил е на дядо ми.

— Разпознава ни, разпознава нашия род. Никой друг не може да го извади от ножницата.

Маркус прибира кинжала в канията и го оставя на земята.

След всичките усилия да намеря Феърборн и да го върна на баща ми, сега ми се струва, че твърде бързо приключихме с него.

— Няма да те убия — казвам.

— Възможно е. Ще видим.

Той се обръща и ляга. Хвърлям една цепеница в огъня, седя и се вирам в пламъците, после поглеждам баща ми и осъзнавам, че тук, с него, съм щастлив.

СЪЮЗЪТ

Така се проточва цялата седмица. От една страна, имам чувството, че е минал един живот, а от друга, че са били само няколко часа. С баща ми ловувахме, разхождахме се, тичахме, седяхме заедно, а сега сме готови да се върнем за утрешната среща в „Червената кратунка“.

— Сигурен ли си, че го искаш? — пита Маркус.

— Да. Аналис е там.

Разказах му за нея и колко я харесвам, той не каза нищо. Повече слуша, рядко разкрива какво мисли. Май и аз съм същият.

Сега обаче баща ми се обажда:

— Тази Аналис... Това е същото както между мен и майка ти. А това положение не е добро, Натан. Не води до нищо добро. В началото

бяхме луди един по друг, живеехме само за следващата си среща. Виждахме се редовно и все не ни стигаше. Истинско чудо е, че успяхме да запазим тайната толкова дълго. Предлагах ѝ да дойде с мен, но тя не би оцеляла тук — той посочва дърветата и реката — и беше достатъчно умна да си даде сметка за това. Вместо това се омъжи за онзи, което не беше толкова умно. Бракът ѝ се оказа катастрофа. — Маркус замълчава и се заглежда в далечината. — Признавам, че и аз не ѝ помогнах особено, но тогава ме интересуваше най-вече да бъда с нея дори и за кратко.

Обръща се към мен.

— Трябва да си вземеш поука от това, Натан. Погледни се. Ти си същият като мен. Търсех да зърна майка ти в теб, но... — той поклаща глава — няма и частица от нея. Виждам само себе си. Виждам Черен магьосник.

Знам, че е прав. Аз съм същият като него, особено сега, след като прекарахме известно време заедно, само че когато съм с Аналис, усещам как другата ми страна, Бялата ми страна, излиза на повърхността.

— Разбирам какво ми казваш, но... — подемам аз.

— Приличаш на мен, имаш същата дарба, харесваш и желаш същите неща, навярно имаш и същите ограничения.

— Какви ограничения?

— Не можеш да живееш в град. Да си с хора. Да стоиш на затворено.

— Признавам, че не мога да стоя на затворено. Но с повечето хора нямам проблеми. Някои от тях ги харесвам.

— И аз харесвах майка ти. И виж докъде ме докара това. Ти си Черен магьосник, Натан. По-черен от повечето Черни, които познавам. Не би трябвало да имаш вземане-даване с Белите. Остави момичето.

Поклащам глава.

— Не мога. Не искам.

Обръщам се към него и му задавам въпроса, който отправи към мен преди малко:

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш? Да рискуваш да загубиш този прекрасен живот?

— Време е да рискувам за теб. Остарявам, Натан. Все още не съм старец, ала преди да се оттегля напълно, искам да прекарам известно

време със сина ми.

Връщаме се в Базел през друг проход, този път оставаме сухи.

— Колко прохода имаш? — питам.

— Много. Нека да си губят времето да ги намират. — Поглежда ме и се засмива. — Създавам работа на Ловците! Трябва да напълня целия свят с проходи.

Пристигаме в Базел следобеда преди срещата. Маркус настоява да огледа града, не ме взема със себе си, тъй като съм се набивал на очи, а и Ловците знаят как изглеждам. Връща се в градината по тъмно и казва:

— Двама Ловци. Едно от преимуществата на това, да ставаш невидим, е, че мога да ги следя и да ги подслушвам без никаква опасност. Търсят информатори, само че без успех. Всички нечистокръвни са изчезнали. Вероятно са избягали или са се присъединили към Съюза, което е добър знак, макар че предизвиква любопитството на Ловците.

— Не знаят за срещата утре, нали?

Маркус поклаща глава.

— Тези двамата със сигурност не знаеха.

Спим на земята, гледам звездите и се чудя какво ни чака. Задава се война и честно казано, ми е любопитно да видя баща ми в битка.

На сутринта Маркус излиза пак да пообиколи, после се връща и казва:

— Нищо ново. Да вървим.

Отправляме се към „Червената кратунка“. Той става невидим, хваща ме за ръката и поддържа бързо темпо. Стигаме до уличката, само че в другия ѝ край и я разпознавам в последния момент. Отварям тежката врата и пристъпвам прага. Баща ми прошепва:

— Засега ще остана невидим.

Не отговарям, дори не кимам, продължавам по каменните стъпала, отмятам тежката завеса, зървам салона на „Червената кратунка“ и в същия миг ни всмуква проход. Завъртаме се в черната празнота, няма въздух, както винаги, но усещам ръката на Маркус да ме държи здраво за рамото и макар да не знам защо сме се озовали в прохода, не ме е страх. Когато съм с баща ми, се чувствам непобедим.

Изскачаме. Това е най-краткият и най-широкият проход, през който съм минавал досега. Този път не падам, дали защото ходят е

широк, или защото Маркус ме крепи.

Оглеждам се, няма Ловци.

Отново сме в бар, само че не в „Червената кратунка“. Този е на открито, на поляна в гората. Подредбата е като в „Червената кратунка“, масите са отстрани, само че тук няма стени, сепаретата в дъното са си сепарета. Вдясно се точи дълъг бар, зад него обаче също няма стена и вместо ниския таван с греди отгоре е опънато платнище, завързано за дърветата.

Гейбриъл, Ван, Силия и другата Бяла, Грейс, седят на последната маса, срещу тях е Гюс с гръб към мен. Поемам към тях, но Маркус ме дръпва да спра.

Гейбриъл ме вижда, Гюс се обръща и отбелязва:

— Като говорим за вълка...

Баща ми ме пуска.

— Здравейте — поздравявам.

Всички ме гледат нетърпеливо, не съм сигурен какво да кажа, не знам какво иска баща ми.

— Сам ли си? — пита Силия.

— Баща ми... обмисля предложението.

— Значи, си се провалил — обявява Гюс. — Трябваше да доведеш Маркус с теб.

В следващия миг той изпищява и вдига дясната си ръка към лицето, между пръстите му бликва кръв. Гюс пада на колене. Кръвта се стича по врата му, по ръката и капе на земята. Той продължава да крещи и да опипва главата си, Маркус се появява надвесен над него. Феърборн е в лявата му ръка, в дясната баща ми стиска нещо малко и червено. Май е ухото на Гюс.

Всички са застинали и мълчат, само Гюс стене.

— Гюс — обажда се Маркус, — длъжен съм да ти благодаря за добрата работа през изминалите години. Ти беше... — баща ми ме поглежда уж объркано. — Как го беше казал, Натан? „Изключително дискретен и също толкова предпазлив“, нали така? Но да извадиш нож на сина ми, не е нито дискретно, нито предпазливо. Нямахте как да ти се размине. Приеми го като край на отношенията ни.

Гюс май всеки миг ще припадне.

Маркус хвърля ухото му на земята и обърсва Феърборн в рамото му.

— Натан, ще ме представиш ли на приятелите си? Най-вече ме интересува коя е Ловджийката, която те е държала в клетка.

Силия понечва да се изправи, но той я спира.

— Недей, не ставай.

Не го казва любезно, а като заповед. Личи си, че Силия си дава сметка за това, но тя не помръдва, както винаги е спокойна.

— И аз отдавна чакам да зърна мъжа, убил сестра ми — отвърща тя.

Маркус се усмихва.

— Наистина ли? Не знаех. — Прави крачка встрани, така че да е зад Силия, и се обръща към Ван. — Благодаря за поканата, Ван. Както сигурно се досещаш, напоследък малцина се сещат за мен.

Гюс повръща на земята.

Маркус го поглежда с отвращение и се завърта към Силия.

— Трябва да поговорим. Гюс обаче ми пречи да се съсредоточа. Ако остана тук още малко, ще му отрежа не само ухото, а и главата.

Силия става.

— В такъв случай предлагам да се разходим.

Двамата поемат към гората. Не съм сигурен дали Силия ще се върне жива и с две уши, или не.

РЕКИ ОТ КРЪВ

Два часа по-късно Маркус и Силия се връщат в лагера. И двете уши на Силия са на мястото си. Двамата вървят един до друг, потънали в разговор, не се поглеждат, но са свели глави и едва ли не шепнат, тъй че никой да не може да ги чуе.

Не след дълго отново се настаняваме около масата, с изключение на Гюс, който мъдро реши да се скатае, щом видя Маркус. Ван му помогна да се възстанови и му приши ухото. Личи си обаче, че е кърпено.

Ван ми обясни, че сме в Шварцвалд в Южна Германия. Силия възнамерява тук да е основната база на Съюза.

В началото на срещата Силия изброява основните цели на Съюза:

— Да свалим Соул О'Браян като предводител на Белите вещици и магьосници, дори и това да означава да го убием, ако се налага, и Великобритания отново да се превърне в място за мирно съвместно

съществуване на всички вещици и магьосници. Първата ни задача е да прогоним Ловците от Европа. Сега те се спускат на юг, но все още са най-активни в северна Франция и Германия. Броят им се увеличава и бързо набират нови привърженици. Колкото повече чакаме, толкова по-трудно ще е да ги спрем. Трябва да атакуваме, за да предотвратим привличането на нови попълнения и да елиминираме новобранците, които още не са добре обучени. Разполагаме с малко бойци и не можем да си позволим да загубим някой от тях. Нападенията ни трябва да обслужват три цели: намаляване числеността на врага, всяване на паника и завладяване на припасите, оръжията, оборудването и храната...

— Значи, в момента не разполагате с оръжия? — прекъсва я Маркус.

— Разполагаме с малко и те не могат да се сравняват с оръжията на Ловците. Затова една от първите ни задачи е да се сдобием с техните оръжия. Дадат ли си сметка, че рискуват да бъдат убити със собствените си куршуми и да умрат бавно и мъчително, ще отбележим голяма точка в наша полза.

— Според мен нападенията няма да доведат до намаляване на желаещите да се включат в отрядите на Ловците — казвам аз. — Ловците ще си мълчат за тях.

— За нападенията бързо ще се разчуе, Белите поддържат много по-близки връзки от Черните. Но и ние ще се стремим да разгласяваме успехите на Съюза. Ние също се нуждаем от доброволци. Ван ще оповести сред Черните, че Маркус е на наша страна. Щом се разбере за това и стане ясно, че надделяваме, още много ще се присъединят към нас.

След това Силия добавя:

— Но няма да е лесно. Ловците с основание се гордеят, че се учат от грешките си. Те анализират битките, победите и пораженията. Бързо ще разгадаят нашата тактика.

— А каква е тя? — питам.

— Ние разполагаме с елитна група бойци...

— Така ли?

— Да. В нея влизаме аз, Грейторекс, Несбит и Гейбриъл, а вече и ти, и Маркус. Плюс няколко от по-напредналите новобранци.

— Не е кой знае какво.

— Бройката е достатъчна. Нападаме, опустошаваме и изчезваме. Няма да се бавим. Ще атакуваме по-слабите отряди. Точно с това се занимават в момента разузнавачите. Когато се върнат в базата, ще подберем първата си цел.

— Това ли е базата?

— Да, всички, които се присъединят към Съюза, ще идват тук. Бързо ще нарасне. След няколко седмици ще се съберат повече от двеста души. И всички трябва да бъдат впрегнати в работа. Всеки трябва да допринесе за каузата. Малцина от тях ще са бойци.

Силия обяснява, че всеки ще бъде зачислен към определен отряд. Отрядите са четири: разузнавачи и бойци, снабдяване и припаси, продоволствие и материално осигуряване, лечители. Аз и Гейбриъл сме бойци. Елън, Грейторекс и Несбит са понастоящем разузнавачи. Аналис е в отряда на снабдителите и сега била на мисия с една от групите, за да донесат продукти в базата.

Поглеждам Маркус. Той не е разпределен в никой отряд. Погледите ни се срещат, сигурен съм, че и той си мисли същото.

— И кога ще имам възможност да убия някой Ловец? — пита баща ми.

— Разузнавачите ще се върнат утре. Първото нападение ще е утре вечер.

Изчаквам останалите да се разотидат и питам Силия за Дебора.

— Напуснала ли е вече Съвета?

Силия изглежда облекчена.

— Съгласи се да замине. Няма как да ни праща повече сведения, без да стане ясно, че идват от нея. Би трябвало да пристигне тук, изпратих човек да я доведе.

През нощта не мога да спя. Не сънувам кошмари, но се събуждам и не мога да заспя отново. Чудя се къде е Аналис, надявам се, че е добре. Мислех, че днес ще бъда с нея, обаче тя ще се върне чак утре. Присвива ме сърцето от тревога. Аналис вече се посъвзе след месеците сън под магията на Меркюри. Пъргава е и може да бяга бързо, ако Ловците разкрият отряда ѝ, но истината е, че тя няма никакъв шанс в двубой срещу тях. Накрая ставам и тръгвам към гората. Все още е тъмно, забелязвам Гейбриъл до мен.

— И аз не можах да спя — казва той.

— Трябва да поизразходя малко енергия — отговарям. — Идваш ли?

— Разбира се.

Двамата хукваме.

Толкова е хубаво да тичаш, да си свободен. Просто да си на свобода. Заръмява леко. Капките са парещо студени по бузата ми. Подвиквам на Гейбриъл, че ще избързам напред.

Ускорявам крачка, понасям се устремено, изкачвам някакъв хълм, спускам се в дол. Край един поток има поляна. Вече се съмва, спирам. Сядам на земята и чакам, слушвам се. Приятно е, наслаждавам се на аромата на пръст и дървета, гледам как потокът препуска безшумно. Толкова е мирно и спокойно, чак ми се струва нелепо, че след няколко часа ще атакуваме Ловците. И трябва отново да убивам. Гората ми напомня за мястото, където се събудих, след като убих бързата Ловджийка. Не бях на себе си, Ловджийката беше мъртва, но гората си беше същата, красива и спокойна както винаги. И може би на нищо друго не можем да се надяваме, освен на това, гората да си е все такава красива и спокойна. Отивам до потока и се напивам с бистра вода.

След малко чувам стъпките на Гейбриъл, после те спират и аз се усмихвам, сигурен съм, че ме е забелязал, сега ще се опита да се прокрадне до мен. Не мърдам, наострил съм уши. Той или е спрял, или е станал още по-добър в промъкването. По някое време долавям шумолене, обръщам се, той се втурва към мен, изкрещява и скача. Сборичкуваме се, след това се разделяме.

— Ако бях Ловец, вече да си мъртъв — казва той.

Засмивам се, Гейбриъл знае, че не е вярно.

— Добре се справи. Чух те чак накрая.

— Умря циганката, дето ме хвалеше... — подхвърля той.

— Какво означава това? — питам.

— Означава, че щеше да ме убиеш.

— Е, да. Но все пак щеше да изненадаш повечето Ловци. Сред тях има както отлични бойци, така и такива, които не са толкова добре подготвени. — Извърщам глава да го погледна. — Стискам палци да извадиш късмет и да ти се падат само от вторите.

— Нямам никакво намерение да проверявам какви ми се падат, предпочитам да ги застрелвам от разстояние.

— Добър план.

Той сяда до мен, гледаме през дърветата към потока.

— Доста стреляне ще падне — казвам. — И то съвсем скоро.

— Да, не само стреляне, а и по-лоши неща. Битки жестоки аз виждам и Тибър цял в кръв да се пени.

— Довечера ще атакуваме — оповестява Силия.

— Целта ни е лагер на Ловците с десетима новобранци и двама опитни Ловци — обяснява Несбит. Той се върна късно сутринта и сега сме се събрали да чуем плана. — Наблюдавах го два дни. Новобранците са млади, шестима от Германия и четирима от Франция. Всички знаят английски. Всички са жени. Стрелят добре, но за ръкопашен бой не стават. Една от германките може да издава звук като Силия, само че доста слаб и няма да има ефект върху теб. Едната французойка може да става невидима. И на нея дарбата ѝ е слаба, издържа само няколко секунди, но това е достатъчно да обърка противника, да не я уцелите или да ѝ даде възможност да се промъкне до вас. Двете Ловджийки са стари пушки, англичанки, трийсетина годишни, добри стрелци, чудесни бойци.

— Новобранците представляват опасност само ако стигнат до оръжията си — посочва Силия. — А обикновено те спят с тях. Ще атакуваме призори, не всички ще са се събудили, другите няма да са се разсънили.

— Стигаме до мястото — продължава Несбит. — Разположени са в старо летище, има ограда. Спят в един от малките хангари. Двама души охраняват портала, сменят се през три часа, но не си правят труда да патрулират около оградата.

— Далече ли е? — пита Гейбриъл.

— Във Франция, на около пет часа път с кола от тук. Маркус обаче направи проход. От другата страна излиза на около километър от летището.

— Слънцето изгрява в шест — казва Силия. — Несбит и Натан ще потеглят от тук в четири, за да огледат обстановката. Останалите потегляме в пет.

— Аз не съм разузнавач — възразявам.

— Да, така е. Несбит е най-добрият ни разузнавач и е много ценен. Твоята задача е да го защитаваш, ако се наложи, и с живота си.

Несбит се ухилва.

— Не се и съмнявам, че ще скочиш пред мен да ме прикриеш от куршумите, братле.

— Не, ще те блъсна в торището, за да не те уцелят.

Той вдига рамене.

— Прави каквото щеш, важното е да свърши работа.

— Аз ще съм начело на отряда — продължава Силия. — Отиваме всички. Ще се учим заедно. Ще бъдем разделени по двойки. Те може и да се променят впоследствие, тези са за тази вечер. Сами трябва да се погрижите да се снабдите с всичко необходимо от склада.

Групичката бойци от само себе си се е разделила на две, Силия е в средата. Гейбриъл, аз, Несбит и една млада нечистокръвна стоим заедно, срещу нас са трите Бели. Лесно мога да позная коя е Грейторекс. Тя е бивша Ловджийка, дезертъорка. Висока, с бяла луничава кожа и лешникови очи, носът ѝ е чупен. Сигурно е на двайсет години, но изглежда по-млада. Облечена е с войнишки дрехи като Силия. Другите две Бели също са млади. Мъчат се обаче да си придадат вид на опитни бойци.

Несбит им се усмихва.

— Съжалявам, момичета, изпуснахте шанса да се паднете с мен. Успех следващия път.

Те не му обръщат внимание.

Той прошепва с театрален шепот, тъй че и те да го чуят:

— Мамка му! Човек би казал, че ние сме врагът.

Белите се усмихват и като че ли малко се отпускат, после обаче Несбит добавя:

— Намерете си бързо партньор, защото който остане сам, отива при Маркус.

Момичетата се споглеждат и се засмиват притеснено.

— Маркус ще бъде сам — обажда се Силия. — Аз ще му обясня задачата. Грейторекс, ти ще си с Клодия. Гейбриъл ще е със Самийн. Натан е с Несбит.

Измърморвам тихо към Гейбриъл:

— Дано да е само за тази вечер.

— Има логика да ме пратят при Самийн — отговаря той. — Ти я плашиш, а Несбит направо ще я побърка.

Самийн е нечистокръвната, наполовина Черна, наполовина Безцветна. Очите ѝ са странно кафяво-зелени.

— Да, така е — кимам. — Но все пак се набива на очи, че не се смесваме Бели с Черни.

— И това е разумно като за първа операция. Не сме имали време да се опознаем. Трябва да имаш доверие на другаря си.

— Лесно ти е на теб. Не си с Несбит.

СНАБДИТЕЛИТЕ

Следобед Аналис и още няколко Бели се появяват в лагера, мъкнат провизии. Аналис изглежда уморена. Веднага я изпрацат да участва в опъването на палатки, моля я да зареже работата за малко, но тя настоява първо да приключи и затова се захващам да ѝ помогна. Едно от момичетата, Лора, я е страх от мен и подскача всеки път като я погледна. Другата, Сара, ме обсипва с въпроси: „И твоята дарба ли е същата като на баща ти? Кои са другите Черни тук? Маркус наистина ли е в лагера?“.

За мое облекчение, Силия ме забелязва и изкрещява:

— Натан, другите тренират! Не си губи времето!

Намирам бойците и ги наблюдавам няколко минути. Грейторекс ги обучава на основните правила за самоотбрана. Тя е добра, а и другите не са начинаещи. Не съм сигурен какво точно трябва да правя, затова седя и ги гледам. Самийн се упражнява с Гейбриъл, Оливия с Несбит, а Клаудия с Грейторекс.

Спират за почивка и Гейбриъл идва при мен, след него върви Самийн. Тя ме поздравява и ми се усмихва, но не спира да хвърля погледи към него. Явно си пада по Гейбриъл.

Несбит разговаря с Клодия и Оливия, те обаче също не откъсват очи от Гейбриъл. Май той има най-големи шансове да спечели Белите, достатъчно е да им се усмихне и те ще се хвърлят в краката му.

За щастие, Грейторекс е безразлична към чара му и си е все така строга. След няколко минути се обажда:

— Продължаваме отново по двойки, но този път ще сменим партньорите. Натан може да се присъедини към нас и ще бъде с Клодия.

— Не — подвиква Силия и се приближава към нас. — Аз ще тренирам с Натан.

— Сигурна ли си? — питам я. — Напоследък ми се виждаш остаряла и по-бавна отпреди.

— Искам да проверя дали изобщо помниш нещо от това, на което съм те учила.

Усмихвам ѝ се. Нищо не съм забравил.

После, след като се стъмва, Аналис идва при мен, направил съм си свой лагер встрани от останалите. Нямам палатка, но съм запалил огън под едно дърво. С Аналис седим един до друг, наметнати с одеяло.

Тя ме пита как е минала тренировката.

— Ами добре — отговарям.

— Чух, че си размазал Силия. Едва са ви разтървали.

Спомням си, че видях Сара с група Бели след тренировката. Наблюдавах я ни. Явно от нея е тръгнала клюката.

— Не е вярно — отричам.

И наистина не е, макар че Несбит се шегуваше кой ще заеме мястото на Силия, ако я убия. Опитвах се да не му обръщам внимание. Мъчех се да се съсредоточа. Силия успя да ме ритне веднъж. Аз ѝ върнах поне двацет удара, макар че не ги броих.

— А и така или иначе, Аналис, точно това е работата ни. Силия може да се възстановява. Пребивала ме е много по-тежко стотици пъти. Тренирахме всеки ден и тя винаги ме побеждаваше.

По мои сметки това прави поне седемстотин пъти за двете години, което означава, че имам да си връщам на Силия още шестстотин деветдесет и девет.

— Добре, че не съм била там да гледам.

Аналис не ме е виждала да се бия и това е добре. Вземам ръката ѝ и я целувам нежно. Когато съм с нея, не ми се говори за битки. Питам я:

— А ти какво прави днес?

— Ами нищо особено. — Тя се мъчи да се усмихне. — Знам, че Сара и Лора те вбесяват, но ще свикнат. На всички ни е трудно, макар и по различен начин. И двете са изгубили близките си. Родителите на Сара са били убити, сестрата на Лора също...

Пак ми минава през ума, че сега е моментът да ѝ кажа за Киаран. Но тя вече е подхванала друга тема, обяснява за подреждането на припасите и за недостига на храна.

— Харесва ли ти при снабдителите? — питам. — Мислех, че ще поискаш да бъдеш при лечителите.

— Ха! Не мога да приготвя и най-простото лекарство. Силия правилно ме прати при снабдителите. Бива ме да организирам, малцина от хората тук притежават това умение, а всяко нещо трябва да бъде използвано и отчетено. Ако се съберат още бунтовници, ще се нуждаем от много повече храна, материали и палатки. Работата е досадна, но важна. А и предполагам, че щом започнат битките, ще се появят и бежанци. Това означава повече гърла за хранене. Ще има бебета и деца. Може да се наложи да отворим училище. Сложно е.

Давам си сметка, че воюването е много по-просто.

Замълчаваме, след малко Аналис отбелязва:

— Още не съм виждала Маркус, но всички говорят за него.

— Явно клюките веднага се разнасят из лагера.

— Извинявай, държа се като Сара, нали?

Целувам я и отговарям:

— Ни най-малко.

Маркус ме гледаше как тренирам със Силия, след това си тръгна.

— Той не е много общителен — казвам. — Обича да е сам.

Поглеждам гората, мярнах го наблизко, докато си търсех място за лагера. Каза ми, че ще се държи настрана. „Прекалено много ме зяпат, не ми харесва.“

— Според мен е добре, че страни от хората — отбелязвам.

— Не си ми разказал какво стана, когато отиде на срещата с него.

Изненадах се, че те нямаше толкова дълго. Мислех, че ще разговаряте само няколко минути.

— И аз така.

— И какво правихте цяла седмица?

— Наистина започваш да звучиш като Сара — подхвърлям аз, за да я подразня. — Той ми е баща, Аналис. Просто бях при него. И на двамата ни беше приятно. Оказа се, че той не е точно такъв, какъвто си го представях.

— Разбра ли, че е нападнал Гюс? Каролин, една от учителките, ми каза, че му е отрязал ухото.

— Да, знам.

Аналис ме хваща и завърта главата ми към себе си.

— И какво мислиш за това?

— Маркус е избухлив. Избухлив и импулсивен. Всички го знаят и трябва да си голям идиот, за да го дразниш. Но все ще се намери

някой глупак да си пробва късмета. Както казах, по-добре е той да не стои в лагера.

— Хората се интересуват от него, любопитни са. Искат да могат да се похвалят, че са го видели.

— Маркус няма да се промени. Но поне е на наша страна.

— Кажеш го на Гюс.

Мисля си, че не е зле известно време да заобикалям отдалече Гюс. Не обяснявам на Аналис, че Маркус го нападна, защото Гюс ми беше извадил нож.

— Стига толкова клюки за тази вечер.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа. — Аналис се усмихва. — Можеш ли да познаеш?

Свивам рамене.

— Всички момичета си падат по Гейбриъл.

— Оооо, стига! — Мятам одеялото над главите ни и я прегръщам здраво. — Достатъчно, моля те!

Тя се засмива и продължава:

— И то заради косата му. Само за нея говорят, как я прибира зад ушите си, как тя пада, как се къдри. Харесват и очите му, устните, носа, раменете, краката. Но най-вече косата.

— А знаят ли, че си губят времето?

— Защото той си пада по момчета? Или защото си пада по едно точно определено момче?

Тя ме посочва с пръст.

Спомням си как го целунах, как галих косата му.

— Той ми е приятел, Аналис.

— Знам — отговаря тя и ме целува нежно по устните.

И аз я целувам.

После тя заспива в прегръдката ми, аз оставам буден, държа я и усещам топлината на тялото ѝ.

Скоро трябва да тръгна. След няколко часа ще се бия, целият ще съм в кръв, а сега прегръщам Аналис. Струва ми се нереално.

Тя се размърдва и пита:

— Какво те мъчи?

— Нищо. Добре съм.

— Толкова здраво си ме стиснал, че не мога да си поема дъх.

Поотпускам ръце.

— Не исках да те будя, но трябва да тръгна. Не бива да говоря за това... Ще се видим после.

Сега Аналис ме прегръща здраво, обвива крака около моите. След това прошепва:

— Когато бяхме в „Червената кратунка“ в Базел, ми каза нещо...

— И ти също го каза — отвръщам. Придърпам одеялото над главите ни, обвива ни мрак. Искам да съм смел и този път да изрека думите пръв. Устните ми са до ухото ѝ, докосват го нежно, прошепвам: — Аналис, об...

— Време е да вървим, друже! — Несбит дръпва одеялото. — О, извинявай, че ви прекъсвам, братле. Мислех, че спиш.

ПЪРВОТО НАПАДЕНИЕ

Тъмно и тихо е. Несбит ме води към прохода, той е близо, в гората, на две минути от мястото, където оставих Аналис. Сбогувахме се набързо. Тя изглеждаше разтревожена и хем ми стана мило, хем нещо ме загложди. Уверих я, че всичко ще е наред, но честно казано, нямам представа какво ще стане. Знам само, че Маркус е на наша страна, и това е добре.

Колебаех се дали да не използвам дарбата си и да се преобразя, струва ми се обаче, че не е добра идея. Животното е за друг тип схватки. Това е по-скоро въпрос на тактика, човешки тип битки, онова, на което ме учи Силия. Допитах се до Маркус и той ми каза същото. След седмицата с него съм сигурен, че мога да владея животинската си страна и да се преобразявам за секунди, ала дарбата ми не ми е дадена да я използвам за война.

Стигаме до прохода и Несбит подхвърля:

— Баща ти те държи под око.

Той кима към дърветата отсреща. Сред тях се подава Маркус, вдига ръка, сякаш ми казва „до скоро“ или ми пожелава успех. И аз му махвам.

Хващам Несбит за китката, той пъха ръка в прохода и празнотата ни засмуква. Изхвърля ни от другата страна, успявам да се задържа прав, макар и приведен напред. Несбит скача на крака и хуква напред. Сигурно си мисли, че тича бързо, но за мен е все едно се разхожда.

Следвам го. Не виждам толкова добре като него, но усещам пътеката и не ми е трудно. Тъкмо съм загорял и стигаме до летището.

Тъмно е, различавам само по-светлите очертания на трите хангара на стотина метра пред нас. Поемаме покрай оградата, изравняваме се с хангарите, те ни се падат вдясно. Несбит спира, изважда ножица от якето си и се залавя да разреже оградата. Моята задача е да държа телта, за да не шуми. Той прави дупка, колкото да се промуши, и ми дава знак да не мърдам. Кимам.

Несбит преминава през отвора и притичва приведен към хангарите, скрива се зад тях. Часовите са на портала от другата страна. Ако патрулират около оградата, би трябвало една обиколка да им отнема поне дващест минути, но както каза Несбит, те не си правят труда.

След десетина минути той се появява зад последния хангар, изтичва до този в средата, след това до следващия и после към мен. Държа под око часовите, те седят неподвижно, сигурно спят.

Несбит се просва по корем от вътрешната страна на оградата, аз също съм легнал на земята.

— Какво става? — прошепвам.

— Не можах да надникна вътре. Запушили са всички отвори. Няма осветление. В единия хангар чух гласове, а снощи той беше празен.

— Значи, може да са пристигнали още Ловци?

— Или новобранци. Или да са се преместили от единия хангар в другия. Не знам.

— Мамка му!

— Какво ще кажеш?

— Според мен трябва да се върнеш да огледаш пак.

Несбит изругава.

— Вече огледах.

Поклащам глава.

— Ти ще докладваш на Силия.

Минава половин час, преди да му се предостави тази възможност. Силия притичва към нас безшумно, въпреки размерите си, тя е изненадващо пълна. Следват я Клодия, Гейбриъл, Самийн, Грейторекс и Оливия. Последен е Маркус.

Гейбриъл се отпуска на земята вляво от мен, Силия е вдясно.

— Какво е положението? — пита тя.

— Има новини. Несбит държи да ти ги каже.

Тя разговаря през оградата с Несбит. Шепнат толкова тихо, че не чувам нито дума.

Силия вдига глава и оглежда летището, Несбит изтичва отново към хангарите.

Прошепвам на Гейбриъл:

— Нещата тук са се променили. Не съм сигурен дали е за добро, или за зло.

— Притесняваш ли се?

Поклащам глава. Но вътре в мен има някакво безпокойство. Макар че Маркус е с нас, пак е възможно някой заблуден куршум да ме улучи или да се сблъскам с Ловец с особена дарба.

Несбит изчезва зад последния хангар. В този до нас светва лампа, под вратата се процежда тънка ивица. Хоризонтът също изсветлява. Ловджийките се събуждат. Трябва да атакуваме веднага, само че още не сме готови. Може да разкрият Несбит всеки момент. И ако това е лесна първа задача...

Не отделям поглед от хангара, очаквам Несбит да се появи, но него го няма. Силия се обръща и заповядва:

— С Гейбриъл поемате първия хангар. Маркус ще се погрижи за часовите и след това ще се насочи към последния хангар, където ще бъда аз. Грейторекс отговаря за този в средата.

Маркус минава пръв през оградата, след това става невидим. Аз, Гейбриъл и Самийн се промушваме след него и се прокрадваме към хангара.

Стигам до вратата и я изритвам толкова силно, че при отката тя едва не ме хласва по лицето. За миг застивам. Очаквах хангарът да е празен, а в него са наредени три редици легла на два етажа. В тях могат да спят почти сто души. В момента обаче не са заети или поне така изглежда. Все пак сме длъжни да проверим. Хвърлям се на земята и поглеждам под леглата. Всичко е толкова ново, че отдолу дори не се е събрала прах. Само че не виждам чак до дъното на хангара и за миг съжалявам, че не съм с Несбит.

— Самийн, стой тук и пази вратата — заповядва Гейбриъл. — Аз минавам вдясно, Натан, ти поеми лявата страна.

Той притичва покрай леглата и нарежда:

— Празно, празно, празно...

Ставам и малко по-бавно тръгвам покрай лявата стена. Няма хора, няма и къде да се скрият. С Гейбриъл се срещаме в края на редицата и хукваме обратно към вратата, като по пътя пак надзъртаме в леглата за всеки случай. Стигаме до Самийн, откъм се чуват изстрели.

Поглеждам, пет Ловджийки изскачат от средния хангар. Въоръжени са. Втурвам се след най-бързата, тя тича към портала. Няма шанс. Настигам я, ножът е в ръката ми, прерязвам гърлото ѝ с едно движение. Явно е новобранка, не се съпротивлява. Следващата минава покрай мен и аз я удрям. Тя пада в безсъзнание. Оглеждам се, Гейбриъл е прострелял една, даже сигурно две, тъй като само една е права. Самийн я пресреща, тя обаче я отблъсва.

Ловджийката понечва да побегне, препречвам ѝ пътя и я сграбчвам за ръката, завъртам я и забивам ножа в корема ѝ. Пускам я да падне и виждам Маркус да се приближава откъм портала. Минава покрай Ловджийката, която е в безсъзнание. Втората, която повалих. Тя простенва.

Маркус се навежда и ѝ пречупва врата.

От хангарите се чуват изстрели. Маркус се насочва към последния. Аз, Гейбриъл и Самийн изтичаме към този в средата.

Оливия стои на прага. Изглежда уплашена.

— Простреляха Грейторекс. Не може да излезе.

Грейторекс е вътре на пода, заобиколена от трупове на новобранци. Жива е, крие се зад едно тяло. От дъното на хангара продължават да стрелят.

— Ще пропълзя и ще хвана Грейторекс — казвам на Гейбриъл и Самийн. — Вие ще ни издърпате.

Гейбриъл отвърща на огъня, аз залягам на пода и пропълзявам бавно, телата около Грейторекс ми осигуряват прикритие. Хващам я за китките. Те са изненадващо тънки и нежни. Тя е лека.

— Дърпайте!

Гейбриъл и Самийн ни изтеглят. С нас идва и тялото на Ловджийката. Изскачаме навън и свърваме на тревата встрани.

Грейторекс е ранена в крака. Оливия срязва крачола да погледне раната.

— Колко са вътре? — питам.

— Май четири — отговаря Грейторекс.

Изглежда, сякаш всеки миг ще припадне.

— Какво да правим? — пита Гейбриъл.

— Няма да рискуваме — отговарям. — Ще изчакаме Маркус.

Стрелбата в съседния хангар е затихнала, не се налага да чакаме дълго.

Силия, Клодия и Маркус идват при нас.

— Приключихте ли? — пита Силия.

— Не — отговаря Гейбриъл. — Има още четири в дъното.

Въоръжени.

— Стойте тук и не влизайте — казва Маркус и става невидим.

Чакаме.

Вътре отеква гръм, в хангара избухват пламъци, чува се изстрел, още един и още един.

Стрелбата утихва. Отваряме вратата и надникваме. Виждат се само пламъци и дим.

Маркус се появява до мен.

— Пет бяха — казва той.

Силия поглежда Гейбриъл и нарежда:

— Пребройте жертвите. И внимавайте да не сгрешите. Ако намерите някой жив, ми го доведете, искам да го разпитам.

Гейбриъл и Самийн хукват, Силия се навежда да провери как е Грейторекс.

Несбит се приближава, накуцвайки, и се отпуска на земята до мен.

— Къде беше? — питам го.

— Една от Ловджийките ме видя, докато се промъквах към хангара. Проклетата каратистка! Досега се занимавах с нея. Какво пропуснах?

Изкушавам се да отговоря, че е пропуснал избиването на доста хора, но изведнъж ме завладява умора.

— Раниха Грейторекс в крака. Извадихме късмет, че никой не загина — отговарям.

Гейбриъл и Самийн се връщат тичешком и сядат до нас.

— Двайсет и две — докладва Гейбриъл. — Четири по-възрастни Ловджийки и осемнайсет новобранци. Всички са мъртви.

— Доста повече от десет новобранци и две Ловджийки — отбелязвам.

Макар че не мога да виня Несбит. По-скоро съм ядосан на Силия, задето ни накара да рискуваме. Ако Маркус не беше с нас, едва ли щяхме да се справим. Можеше и някой да загине.

— Трябва да върнем Грейторекс в базата — казва Силия. — Съберете всичко, което може да ни е от полза. След десет минути потегляме.

блонди

Второто нападение е след шест дни, отново е във Франция, изправяме се срещу четиринайсет Ловджийки. Минава гладко, от наша страна няма пострадали. Грейторекс се възстановява бързо, но все пак пропуска тази акция, както и следващата, която е още по-дребна. За разлика от друг път — и това изобщо не ми е по вкуса — сега с нас идват Аналис, Сара и още две момичета от снабдителите, за да ни помогнат да отнесем плячката. Те чакат отстрани и пристигат чак след края на схватката, води ги един от новобранците. Притеснявам се, че Аналис ще ме види. Другите използват огнестрелни оръжия и не се цапат, а аз се бия с нож и изглеждам като изскочил от филм на ужасите. Искам да се измия, но решавам първо да покроя телата, преди да дойдат снабдителите. По принцип досега не сме си губили времето за това.

Трупове са десет, захващам се да намятам одеяла върху тях, взех ги от една палатка. Докато покривам предпоследното тяло, забелязвам, че момичето лежи със затворени очи, не изглежда ранено. Май се преструва. Може и да крие пистолет в якето си. Оглеждам се, никой не ми обръща внимание, всички са заети.

Изваждам ножа, дръпвам одеялото и заповядвам:

— Отвори очи!

Не съм сигурен дали говори английски, но се обзалагам, че поне малко разбира, затова повтарям:

— Отвори очи! Ако не ги отвориш, ще ти избода едното. Веднага!

Тя отваря очи. Кафяви, със сребристи искрици — очи на Бяла вещица.

Извиквам останалите. Не знам дали не е въоръжена. Маркус пристига след миг, Гейбриъл го следва по петите.

Оказва се, че тя няма пистолет, а два ножа. Французойка е. Името ѝ е Блонди, нищо повече не ни казва. Появява се и Силия, каня се да я оставя да се оправя и да отида да се измия, но тя ме спира:

— Натан, тя е твоя пленничка. Ти ще я пазиш, докато се върнем в лагера.

Оглеждам се за Несбит, като мой партньор може той да пази Блонди, докато се измия. Само че Несбит никога го няма, когато ти трябва.

За първи път вземам някого в плен. Аз често съм бил пленник, ала въпреки това не знам какво точно да правя. Останалите се разпръсват по задачите си, виждам, че Аналис ме гледа.

Единственият, който е свободен в момента, е Маркус. Той остава при мен. Зяпа мрачно Блонди. Заставам между двамата.

— Убий я — казва той. — Заслужава да умре. Всички Ловджийки го заслужават.

Блонди простенва.

— Не — възразявам, — тя е моя пленничка.

Хващам я за ръката, подозирам, че може да реши да побегне. Усецам как цялата трепери.

— Не се отделяй от мен — заповядвам.

По-безопасно ще е да се върнем в средата на лагера.

— Отиваме при останалите — казвам ѝ. — Стой до мен. И мълчи.

Тя върви толкова близо до мен, че едва не ме спъва, плаче и стене тихо.

Маркус тръгва с нас, не спира да я гледа лошо. Разстоянието е не повече от сто метра, но имам чувството, че сме изменили километър. С всяка крачка нараства увереността ми, че той ще избухне и ще я убие.

Насочвам се към останалите. Май сме готови да потеглим. Спирам. Блонди спира до мен. Рамото ѝ ме докосва. Маркус се надвесва над нея. Ако не го накарам да се махне, ще я убие.

Несбит тъкмо нарамва огромна раница с плячка. Дръпвам го и прошепвам:

— Оставям ти я на теб. Тя е наша пленничка.

После го посочвам на Блонди и ѝ заповядвам:

— Ще правиш каквото ти каже.

Обръщам се към Маркус, той обаче ме изпреварва.

— Ловците заловиха баща ми, твоят дядо, и го измъчваха до смърт. Убиха баща ми, неговия баща и така нататък. Ако ни заловят, какво ще направят, а?

— Това не означава, че и ние трябва да сме като тях.

Минавам покрай него, надявам се, че ще ме последва. Трябва да го отдалеча от Блонди.

— Не я закачай. Моля те. За малко неща съм те молил.

Продължавам напред, той пита:

— Защо?

Не се обръщам, но ми се струва, че е тръгнал след мен. Продължавам. Маркус ме следва.

— Защо? — повтаря той.

В някаква ливада сме, отварям една порта и влизам в съседното пасище. Пресичам го и спирам чак в края му.

Той ме поглежда.

— Лесно мога да се върна и да я убия.

— Знам. — Вдигам рамене. — Но ако не е пред очите ти, едва ли ще го направиш.

— Далече от очите, далече от ума, а?

— Нещо такова.

Маркус сядна на тревата.

— Защо не искаш да я убиеш?

— Не искам да съм като хората, които убиват пленници.

— За мен тя не е пленник, а Ловджийка. Враг. — Той добавя: — Гледаме различно на нещата. За първи път виждам другата ти страна.

— Бялата ми страна?

— Тази страна, която е от майка ти. Тя не е Бяла. Не е. За мен майка ти беше добър човек, а това не важи за много Бели. Нито пък за повечето хора по принцип.

Поглеждам го, сега и аз го виждам по по-различен начин. Не като велик Черен магьосник, а като обикновен човек. Човек, чийто баща е бил измъчван и убит, чиято майка, Саба, е била преследвана от Ловците. Мъж, който не е можел да живее с жената, която обича, и чийто син е бил затворен в клетка.

— Мислиш ли, че ти също си можел да станеш добър? При други обстоятелства.

Той се засмива.

— Въпросът е да си добър, когато е трудно, не когато е лесно. Майка ти беше добър човек.

Връщаме се в базата претоварени от плячка. Блонди е с торба на главата, ръцете ѝ са вързани на гърба. Несбит не се отделя от нея. Аз вървя до Маркус. В лагера Силия я отвежда някъде, чудя се дали ще я държи затворена в клетка. Но не ме интересува, радвам се, че Маркус не я уби.

Изгладнели сме, отправяме се към столовата. Време е за обяд, струпали са се много хора. Вземам порцията си, чувам оплаквания, храната не била достатъчна. Нямало хляб. Нямало плодове. Нямало това, нямамо онова.

Несбит идва при мен и отбелязва:

— Да не мислят, че са на летен лагер?

— Ако разберат, че сме дали последната филийка хляб на Блонди, ще избухне бунт — шегува се Гейбриъл.

— Ако това е истина, аз лично ще я убия — отвърща Несбит.

Оглеждам се, както обикновено само ние, бойците и разузнавачите, сме се смесили. Всички останали седят на групи — Бели, Черни и нечистокръвни. Чувам една групичка Бели недалече от нас да говорят за „пленничката“, някои настояват да бъде изправена на съд и екзекутирана, други държат направо да бъде убита.

— Момичето се превръща в проблем — отбелязва Несбит. — Ако пленниците ни нараснат, и проблемите ще се увеличат. Трябва да ги храним, да ги пазим. — Той преглъща и добавя: — Много по-лесно е направо да им виждаме сметката.

— Предполагам, че Силия ще я разпита и ще я пусне да си върви — казва Гейбриъл.

— Какво?!

С Несбит го зяпваме.

— Това е най-разумно. Да държиш пленници, е занимавка. Ако Силия ги пуска да си ходят, Съюзът ще натрупа точки и когато войната приключи, хората няма да го забравят. Прошката е важно нещо.

— Важно е и да проявяваш малко здрав разум. Веднага ще дадат на Блонди пушка и ще я пратят да се бие срещу нас — отговарям.

— Дали? — отговаря Гейбриъл. — Не съм сигурен. Силия знае как мислят Ловците. Те убиват дезертъорите. Ненавиждат предателството, а да се оставиш да те пленят, за тях е равносилно на

предателство, те се заклеват да умрат в боя. Със сигурност няма да я приветстват като герой. Може и да я екзекутират. Според мен Блонди има по-големи шансове като пленник при нас, отколкото при Ловците.

Наистина звучи логично, но не съм сигурен дали и Маркус мисли така.

Чак вечерта успявам да се видя с Аналис насаме. След като приключи с работата си, тя идва при мен под дървото и остава до сутринта.

Този път искам да поговорим. Трябва да й кажа за Киаран, твърде дълго отлагах, редно е да узнае за брат си. Както винаги, първото изречение е най-трудно.

— Защо не ме целуваш? — пита тя.

— Мисля.

— За какво?

— Как да ти кажа нещо. Важно е.

Аналис се отдръпва.

— Отдавна трябваше да ти го кажа. Но не го направих. Все отлагах, чаках подходящ момент. Но моментът никога няма да е подходящ и затова ще ти го кажа сега. — Поглеждам я в очите. — Става дума за Киаран.

Чака. Предполагам, че вече се досеща.

— Какво?

— Сигурно помниш за Ловеца, когото убих в Швейцария. Ловците бяха в къщата на Меркюри, когато чаках Гейбриъл да се появи. Забелязаха следата ми. Проследиха ме. Нападнаха мен и Несбит. Несбит уби партньора на Киаран.

Аналис мълчи.

— Аз убих Киаран.

Разплаква се.

— Трябваше да ти кажа. Съжалявам, че не го направих.

— А за Киаран не съжаляваш ли?

Не мога да я лъжа.

Аналис става, аз също се изправям. Предполагам, че ще си тръгне.

— Можех да го убия преди това, но се въздържах — казвам. — Убих го, защото той ме нападна.

— Трябваше да ми кажеш по-рано — отговаря тя. Отново сяда на земята. — Той беше жесток, но ми беше брат. — Избърсва очи и добавя: — Искан ми се светът да не беше такъв. Искан ми се и Киаран да беше друг.

Заплаква отново.

Прегръщам я, държа я здраво, тя плаче, после спира, не мърда, диша спокойно. Лягам до нея, гледам я, целувам я по бузата колкото се може по-нежно, прошепвам ѝ, че я обичам, че не искам да я нараня. Заспивам.

Събуждам се. Студено е. Аналис е седнала. Посягам към ръката ѝ, но тя я дръпва.

— Киаран беше невероятен боец. Най-добрият. Всички така казваха. Татко твърдеше, че никой не може да убие Киаран заради дарбата му. Как си успял да го победиш?

Не съм пояснявал в подробности каква точно е дарбата ми. Стане ли дума за това, гледам да сменя темата. Не съм ѝ разказвал какво усещам, когато съм животно, нито пък, че така съм убивал.

— Кажи ми, Натан.

— Трудно е да ти обясня.

— Опитай се.

— Преобразих се в животно. Долавях движенията на Киаран. Усещах го, макар да беше невидим. Сбихме се. Той ме намушка.

— А ти какво направи?

— Аналис, не ме разпитвай за това, моля те.

Тя се разплаква отново.

— Татко ми е казвал, че Маркус се преобразява, за да убива. За да краде дарбите на враговете си. Взел е дарбата да става невидим от Бял магьосник. Това е хубава дарба.

— Не съм взел дарбата на Киаран, Аналис.

Тя ме поглежда в очите, личи си, че не ми вярва.

— Щеше ли да ми кажеш, ако го беше направил?

— Да! Не бих те излъгал.

— От седмици криеш истината от мен.

— Вече ти се извиних за това, Аналис. И пак ще го направя. Извинявай. Трябваше да ти кажа за Киаран още в началото.

— Да, трябваше. Трябваше да ми разкажеш и за дарбата си. Това е най-важното за един магьосник, тя отразява същността на човека, но

ти все отказваше да говориш за нея. И сега само мълчиш. С всеки изминал ден все повече заприличваш на баща ти. — Тя става. — Искам да остана сама известно време. Трябва да помисля.

Отдалечава се.

Надигам се и разпалвам наново огъня, гледам пламъците и чакам Аналис да се върне, но тя не идва.

РАЗХОДКА

На другия ден Силия и Гейбриъл не се появяват на сутрешната тренировка. На обяд спираме за почивка, Силия идва при мен и ме кани да се разходя с нея и с Гейбриъл. Предполагам, че става дума за Аналис.

Навлизаме под дърветата, отдалечаваме се от всички и тя казва:

— Помолих Гейбриъл да дойде, тъй като според мен е по-добре той да ти го съобщи.

Поглеждам го. Той мълчи, изражението му обаче ясно показва за какво става дума. Не е свързано с Аналис. Или е за Аран, или за Дебора.

Причернява ми.

Гейбриъл пристъпва към мен, най-сетне ще ми каже.

— Дебора...

Сигурно е мъртва.

— Екзекутирала са я преди два дни. Застреляли са я като шпионин. Убили са и съпруга ѝ, задето ѝ е помагал.

Това е толкова несправедливо. Неправилно. Тя беше умна, добра, прекрасна Бяла вещица. Сигурен съм, че са я разпитвали и са я измъчвали жестоко. Ядосан съм, иде ми да удрям и да крещя, Гейбриъл обаче ме държи здраво. Не знам какво мога да направя, нищо не мога да направя. Твърде късно е. Колкото и да ми се иска, никога повече няма да видя Дебора, няма да си я представям щастлива и само това е достатъчно да ненавиждам Ловците. Ненавиждам ги.

С АРАН

Повече от две години не съм виждал брат ми, но веднага го разпознавам. Той е висок и красив, истински Бял магьосник. Пристига в лагера с група Бели и нечистокръвни. Изглеждат уморени, но

доволни. Само Аран е мрачен. Минали са няколко дни, откакто научих за Дебора. Силия ми каза, че Аран вече знае.

Стоя сред дърветата и наблюдавам, подавам се иззад един ствол, за да ме види. Жадувах да бъдем отново заедно, само че си го представях иначе. Той ще страда за Дебора повече от мен.

Минава цяла минута, преди Аран да погледне към мен, вижда ме и застива. Прошепва името ми, усмихва се, май и аз се усмихвам, той изтичва към мен. Прегръщаме се. По-слаб е, отколкото го помня, и не толкова висок, макар че пак е по-висок от мен.

Повтаря колко съм му липсвал, може би и аз му говоря, не съм сигурен. Казва, че Дебора е вярвала в това, което е правила, плаче дълго, аз също плача. Спомням си как тримата се блъскахме в банята, за да си измием зъбите, как сутрин тя се решише пред огледалото в коридора и слушаше какво си говорим, спомням си как закусвахме с баба. Било е само преди три години. Чувствам се стар, Дебора беше толкова млада, не е справедливо, не е правилно.

Следващите няколко дни са различни. Аран е зачислен при Ван в отряда на лечителите, но през свободното си време е с мен. Минали са повече от две години, откакто ме изведоха от дома ни, и той иска да узнае всичко, което съм преживял. Мога да му разкажа малка част. Не искам да го обременявам с лошото. Елън му е предала каквото знае, но то не е много, Аран обаче държи да научи и останалото. Оглежда татуировките по врата и ръцете ми, докосва белега на китката ми. Казвам му да се обърне към Гейбриъл, ако го интересуват подробностите.

Той ме пита и за Гейбриъл и аз повтарям:

— Обърни се към Гейбриъл.

— Ще го направя — кима Аран.

— Но ми обещавай после да ми кажеш какво ти е отговорил.

Усмихвам се. Честно казано, ми е любопитно какво ще му каже Гейбриъл.

— Радвам се, че пак се усмихваш — отбелязва Аран.

— Аз също.

Сещам се, че исках да му кажа нещо.

— Помниш ли онзи път, когато се качих на едно дърво и ти тръгна след мен, аз се покатерих още по-високо и ти ме молеше да

сляза? Смъкнах се при теб и дълго седяхме така, яхнали клона, ти се облягаше на ствола, а аз се облягах на теб.

Той кима.

— Често се сещам за тогава, когато искам да си мисля за нещо хубаво.

Очите му се насълзяват, Аран ме прегръща, аз го стискам здраво.

смях

Силия отново ме привиква да говорим.

— Дебора е успяла да ни изпрати сведения, преди да я арестуват. Навярно именно заради тях са я хванали, но тя ги е смятала за важни и е рискувала живота си, за да ни предаде информацията.

— И каква е тя?

— Уолънд извършва експерименти със заловените преди няколко седмици край Париж Черни. Измислил е някаква татуировка. Слага я върху гърдите, над сърцето. Експериментира само върху Черни, но целта му е да изнамери татуировка, която да бъде използвана от Ловците.

— Каква е тази татуировка? — питам. — С какво им помага?

— Дебора не е могла да се добере до отговор. Виждал ли си Ловци със странни татуировки по гърдите?

— Не съм ги оглеждал.

— От сега нататък обръщай внимание. — Тя замълчава, после ме поглежда в очите. — Стига да си готов за нова акция.

— Защо да не съм?

— Искам да съм сигурна, че си се съвзел. Трудно е, когато човек загуби сестра си. Знаем го.

— Не съм я загубил. Те ми я отнеха преди години и сега са я застреляли.

Силия издава напред долната си устна.

Въздъхвам.

— Добре, не ме включвай в тази акция — казвам. — Но ти предлагам да не включваш и Маркус. Много по-вероятно е той да избухне, отколкото аз.

Тя кима.

— Още не съм ти благодарила за това. Справи се добре с Блонди и удържането на Маркус.

— А какво стана с нея?

— Пуснах я да си ходи. После името ѝ се появи в списъка с екзекутираните, който получихме от Дебора. Разстреляли са я за дезертьорство.

— Знаела си, че ще я убият!

— Не бях сигурна. Но тя наистина беше дезертьорка. Не оказа никаква съпротива.

— Ако Маркус я беше убил, всички щяха да го нарекат животно. Ти си я изпратила на сигурна смърт и никой нищо не казва.

Силия мълчи.

— Ако не бях попречил на Маркус, Блонди щеше да страда много по-малко.

Следващата акция е дребна. Сред последните сведения от Дебора е и списък с лагерите на Ловците в Северна Франция заедно с числеността на хората в тях. Без тази информация не бихме могли да извършваме нападенията си. Дължим ѝ много. Силия е заета да посреща новопристигнали. Отделя все повече време на административни въпроси, от дни не е идвала на тренировки.

Начело на акцията ще е Грейторекс, тя се справя добре като предводител. Грейторекс е опитна и сериозна, подобно на Силия, подобно на всички Ловци, но в нея се усеща и човешката ѝ страна, тя възприема бойците си като хора, като отделни личности, с всеки говори по различен начин. С мен постоянно се шегува и ми се присмива. С Несбит е строга, но никога не го критикува. С Гейбриъл е делова. Хвали и окуражава Самийн. Аз я уважавам, другите също.

Несбит постоянно се закача с нея заради името ѝ. Грейторекс е фамилията ѝ, никой не знае малкото ѝ име. Сигурно я е срам от него. Не го е казала на никого, няма да го каже и на Несбит.

— В този ред на мисли, Несбит, как е твоето малко име? И теб ли те е срам от него? — питам.

Той изругава. Започвам да изброявам различни имена:

— Джералд? Артър? Или Габриела?

От този момент нататък Несбит престава да се задява с името на Грейторекс.

Грейторекс ни представя плана за акцията. Ловците ще са осем. Ще нападнем призори. Ще сме разделени по двойки, само Маркус ще е сам, той става невидим и на него се пада първоначалната опасна

работа. Аз съм бърз, затова поемам тези, които се опитват да избягат. Ако някой Ловец тръгне да се измъква, аз го догонвам. Несбит е добър следотърсач и затова той уж би трябвало да ми помага, но досега никой не ми се е изплъзнал. Бегълците са моята специалност.

Акцията изглежда напълно рутинна.

Само че и дума не може да става за рутина. Убиването все повече започва да ми тежи. Мразя Ловците. Не изпитвам и капчица съчувствие към тях. Не съм сигурен какво изпитвах към Блонди, но определено не е съчувствие. Сигурно е било гняв. Както Гейбриъл каза, през повечето време съм ядосан. Бях ядосан на Блонди, задето е направила тази глупост да се присъедини към Ловците. Ядосан съм на Уолънд, че експериментира върху хора. Ядосан съм на Соул, задето уби сестра ми. Ядосан съм на целия свят. А, да, ядосан съм и на Аналис, задето не го разбира, тя вече почти не ми говори, откакто ѝ казах за Киаран, само веднъж сме спали заедно и не беше същото, струваше ми се, че тя го прави заради Дебора. Колкото и да не е за вярване, пак ѝ прошепнах, че я обичам. Но този път тя си замълча.

Нападението върви по план. Ловците са осем. Маркус влиза пръв и избива повечето. Един се опитва да избяга. Момче, не е много бързо. Хуквам след него. Лесно го настигам. Прерязвам му гърлото. Винаги ги убивам. Не желая пленници. Връщам се в лагера, от ръцете ми капе кръв.

Другите са се събрали около Гейбриъл, който е коленичил до една Ловджийка. Тя е ранена, простреляна е в корема. Умира, нищо не може да се направи. Няма да бъде пленена, но още около час ще е в съзнание.

Ръцете ми са в кръв, избърсвам се в дрехите на един Ловец, който лежи в краката ми, после изтривам и ножа.

Гейбриъл разпитва умиращата Ловджийка за татуировките. Заставам до Несбит и гледам. Ловджийката ругае. Гейбриъл ѝ казва, че ще провери дали тя има татуировка. И за моя изненада, наистина се навежда и срязва якето и тениската ѝ, няма татуировка.

Поглеждам трупа в краката си, прерязвам якето. После и тениската. Разголвам гърдите. Няма нищо. Не мога да повярвам какво правя.

— За какво са тези татуировки? — пита Гейбриъл. — Помагат да се възстановяваш по-бързо? Да си по-силен? Дават ти нова дарба?

— Правят кожата ти непробиваема? — подхвърля Несбит. — Или пръдната ти да мирише на рози?

Сецам се, че съм забравил да проверя Ловеца, когото убих. Връщам се да погледна. Аналис е до мен. Гледа ни, слуша ни. Не знам какво е чула, но подозирам, че е чула всичко. Лицето ѝ е пребледняло.

— Не може ли да повикаме лецител за нея? — пита тя.

Не говори на мен, просто размишлява на глас.

— Простреляна е в корема — отговарям. — Нищо не може да се направи.

Тя ме поглежда и подхвърля:

— Освен да се смее човек, така ли?

Не си бях дал сметка, че съм се засмял на шегата на Несбит. Може и да съм. Всичко това е отвратителна шега.

В този момент се появява Грейторекс и заповядва да се заловим за работа.

— И ти, Гейбриъл. Остави я.

Ловджийката изругава Гейбриъл, заплашва, че всички ще умрем, заслужаваме си го, били сме боклуци. Гласът ѝ е изненадващо силен. Маркус се приближава до нея, навежда се и прокарва Феърборн през гърлото ѝ. Руква кръв, Ловджийката потреперва и умира. Маркус обърсва кинжала в дрехите ѝ и се отдалечава с думите:

— Трябваше да го направя преди десет минути.

Оглеждам се. Аналис се взира в трупа ококорена. Сара стои до нея. Усецам, че не съм желан.

Връщам се в лагера с Маркус, изкъпвам се в потока в гората. Оставам с Маркус до вечерта.

На сутринта мярвам Аналис в столовата. Тя седи със Сара, двете вече са неразделни. Питам дали мога да се настаня при тях. Аналис кима. Не сядам до нея, а срещу нея.

— Мен ли смяташ за виновен за случилото се с Ловджийката? — питам.

— Не — отговаря тя. После ме поглежда в очите и добавя: — Но ти се засмя, Натан. Тя умираше, а вие с Несбит се шегувахте.

— Знаеш ли колко души съм убил досега, Аналис? Двайсет и трима. Знаеш ли колко е забавно?

— Едва ли е много весело.

— Права си. Ужасно е. Повечето Ловци, срещу които се изправяме, са като онези от вчера. Новобранци. Млади. Неопитни. И все пак могат да ни убият. Затова целта ни е ние да ги изпреварим. Но утре може да извадят късмет. Следващия път някой от нас може да не се върне. Затова не ме съди. И ние едва се крепим.

Ставам и се отдалечавам. Надявам се тя да изтича след мен и да се сдобрим, макар да знам, че вече е късно. Скривам се зад дърветата и се обръщам, Сара е до нея, прегърнала я е през раменете, води я към една от палатките.

На другия ден разказвам на Аран за Аналис. Разказвам му и за дарбата си, и за Киаран.

— Ти не си лош, Натан — казва той. — Не си и див. Не си като баща ти. Поговори с Аналис, бъди честен с нея. Нищо повече не можеш да направиш.

— Сега вече одобряваш ли връзката ни?

— И преди не бях против, но тогава беше прекалено опасно. А сега... сега поне това не е проблем.

Отивам да потърся Аналис. Решил съм да се сдържам, да се опитаме да поговорим спокойно. Още не съм измислил какво точно ще кажа, но искам да я видя. Надниквам в палатката на снабдителите, там няма никой. Приближава се Сара. Очаквам Аналис да е с нея, напоследък са неразделни.

— Няма я — казва ми тя.

Понечвам да изляза и Сара се отдръпва да ми направи път. Минавам покрай нея и тя подхвърля:

— Не иска да те вижда повече.

Спирам.

Не бива да се ядосвам. Поемам си дъх и казвам:

— Аз обаче искам да я видя, така че...

— По-добре недей. Тя не се нуждае от теб.

— А от кого? От теб ли?

— От добри хора.

— Имаш предвид добри Бели, предполагам?

— Ти го каза.

— Не ме интересува какво мислиш. Освен това грешиш. — Пристъпвам към нея и процеждам: — Чуй ме хубаво. Добрите Бели заключваха Аналис в стаята ѝ и бяха готови да я оставят да умре като

затворник на Меркюри. Никой от добрите Бели не желаше да рискува живота си да ѝ помогне. И затова някой не толкова добър трябваше да го направи.

— Тя ми разказа, че си я спасил. Много смело. Но на теб това ти харесва.

— Кое?

— Мен не можеш да ме заблудиш с тези преструвки и обяснения, че убиването е нещо ужасно. Никой не ти вярва, всички знаят, че ти допада.

— И откъде всички знаят какво ми допада?

— На всички е известно, че не използваш огнестрелни оръжия. Предпочиташ да изкормваш Ловците и да прерязваш гърлата им. Не след дълго ще започнеш и да ядеш сърцата им.

Поклащам смяно глава.

— Така прави и Маркус. Превръща се в животно, разкъсва хората и изяжда сърцата им. И ти ще станеш като него.

Надвесвам се над нея и просъсквам:

— Не заслужаваш дори да те заплуя.

Тя отстъпва уплашено, но все пак отговаря:

— Права съм, нали?

Обръщам ѝ гръб и си тръгвам.

— Нямах работа с нея — извиква тя след мен. — Ако наистина я обичаш, остави я на мира.

СЪБРАНИЕТО

Четири дни по-късно ме привикват в палатката на Силия, това не е необичайно, обикновено там се събираме да обсъдим плановете за нападенията или да направим разбор на проведената акция. По пътя мярвам Аналис и Сара. След сблъсъка със Сара не съм имал възможност да поговоря насаме с Аналис, макар че ми се иска. На два пъти видях Аналис в столовата, но щом понечих да се приближа, тя ставаше и си тръгваше.

Забавям крачка, предполагам, че Аналис и Сара ще се отправят към складовете, те обаче влизат в палатката на Силия. Чудя се дали не съм объркал нещо. Две момчета, които работят в столовата, също влизат в палатката. Появява се и Гейбриъл, вижда ме и идва при мен.

— Какво става? — питам го.

Той вдига рамене и отговаря:

— Хайде да видим.

Вътре са подредени столове, Силия и Ван седят отпред с лице към тях. През последните няколко дни Ван я нямаше, Аран ми каза, че се мъчела да привлече още Черни към Съюза. Несбит стои прав встрани и едва не подскача от вълнение. Току-що се е върнал от разузнаване. Аз и Гейбриъл оставаме в дъното. Палатката бързо се пълни, пристигат всички бойци и разузнавачи, както и много от другите отряди, лечители, готвачи, снабдителите, сред тях и Аналис.

Последен идва Маркус, спира се до мен. Всички до един се обръщат да го огледат. Прошепвам на Гейбриъл:

— Знам, че малцина са го виждали, но го зяпат все едно е някакъв панаирджийски урод.

Гейбриъл се обръща и също се зазяпва. После отговаря:

— Не е само това, Натан. Когато стоите един до друг, се вижда колко си приличате.

Забелязвам, че и Аналис ни гледа, но когато улавя погледа ми, веднага завърта глава.

— Не ти ли се иска изведнъж да се появи огромна приливна вълна и да ги помете? — подхвърля Маркус.

Не мога да не призная, че някои от присъстващите изобщо няма да ми липсват, но това далеч не се отнася до всички. Не искам Аналис да изчезне. Искам да дойде и да седне до мен.

Ван открива събранието. Имало проблеми в лагера. Вече се били присъединили двеста души, но малцина притежавали бойни умения, а всички трябвало да се хранят. Като цяло имало много хора и почти нищо друго. Всички виждали, че имаме трудности със снабдяването с храна и вода, даже и с тоалетна хартия. Нямащо палатки и одеяла. Не достигали фенерчета и чаши.

Силия обяснява:

— През следващите няколко дни снабдителите ще набавят всичко необходимо. Ще пазаруват от магазини, както досега, но очакваме да пристигнат още двайсет души, а трябва да внимаваме много, когато напускаме лагера.

Новината като че ли ободрява присъстващите, но някои се оплакват от храната, нямащо плодове, не била разнообразна, месото било малко, нямащо зеленчуци и така нататък. Надига се лавина от

оплаквания. Защо не постигаме нищо? Защо Соул все още е на власт? Защо всичко става толкова бавно? Защо не помагаме на затворените от Соул Бели? Давам си сметка, че повечето хора тук няма какво да правят по цял ден, освен да мрънкат, да се оплакват и да клюкарстват.

Ван отказва да отговори на тези въпроси.

— Не за това сме се събрали — казва тя.

След това Грейторекс взема думата, бойците не разполагали с достатъчно оръжия и най-вече с боеприпаси.

— И все пак се справяме — отбелязва тя.

Благодарен съм ѝ, че не поглежда Маркус в този момент. Ако не е той, повечето ни акции щяха да се провалят или, най-малкото, щеше да има жертви и от наша страна.

Силия пак пристъпва напред. Била постъпила информация за голям склад на Ловците, пълен с оръжия, храна и други припаси. Това ни давало възможност да подобрим значително положението и да нанесем тежък удар на врага.

— Складът е охраняван само от шестнайсет души. Шестима от тях изглеждат опитни, останалите са новобранци. Грейторекс ще води нападението, ще атакуваме призори. Снабдителите и всички други, които се държат на краката, трябва да са в готовност да участват в събирането на припасите. Всички в лагера трябва да се включат.

Аналис ще е сред снабдителите, преди се надявах тя да не става свидетел на сраженията, тъй като картинката е кошмарна, но сега си мисля, че е по-добре да види всичко, това е истината. Силия може да си повтаря, че правото е на наша страна, ала според мен в тази война никой не е прав. Войната е нещо ужасно.

КОНЪР

Грейторекс ни повежда към прохода. Радвам се, че съм далече от навалищата и мърморенето, наслаждавам се на тишината. За нула време се озоваваме сред дървета от другата страна. До лагера на Ловците има два часа бърз ход. Снабдителите и всички останали тръгнаха едновременно с нас, но ще вървят по-бавно и ще пристигнат след края на битката.

Щом приближаваме, забавяме темпото. Вървим по горски път. Отпред има два камиона, отзад са опънати няколко малки палатки,

явно в тях спят Ловците. В средата се издига голяма шатра като на цирк. Пред нея са накамарени дървени сандъци.

Започва да се развиделява. Часовите са двама, от една от палатките обаче се появява още един Ловец.

Грейторекс оглежда набързо лагера и дава заповеди. Ловците са шестнайсет, колкото нас. Отрядът ни е добър. Към основното ядро са се присъединили няколко новобранци, но те са сериозни и добре подготвени. Самийн, Клодия и Оливия са натрупали опит. Разпръсваме се, знаем си работата. Аз все още съм с Несбит. Вече сме се поопознали и работим в синхрон.

Маркус става невидим и атакува пръв.

Аз дебна за бегълци. Виждам двама. Хуквам след по-бързия и докато се оправя и с други, битката свършва. Проверявам и двамата за татуировки, нямат. Решавам да се присъединя към останалите и в този миг долавям жужене. Обикновено не му обръщам внимание по време на схватките, тъй като Ловците винаги носят телефони. Този път обаче е доста по-натрапчиво, сякаш наблизо има много телефони.

Отправлям се към лагера на Ловците, предполагам, че жуженето ще стане по-силно. Може някой от сандъците пред шатрата да е пълен с телефони.

Вместо това жуженето си остава същото. Странно. Ако всеки Ловец е разполагал с по един телефон, това прави общо шестнайсет. Звукът обаче е много по-силен. Искам да попитам Маркус дали и той го усеща, но него го няма. Питам Несбит къде е.

— Не знам, братле. Виж какво съкровище! — Той подскача от радост около два отворени сандъка, пълни са с оръжие. После влиза в шатрата, като подвиква: — И тук има още!

Грейторекс заповядва на Софи, една от новобранците:

— Иди доведи снабдителите и останалите! Предай им да не се мотаят!

Маркус го няма никъде. Искам да разбера откъде идва жуженето, само че наоколо е пълно с трупове на Ловци с телефони. Докато се ослушвам, Несбит излиза от шатрата с друг проблем. Води пленник.

— Виж кого намерих да се крие отзад.

Ловецът стои с наведена глава, правата руса коса закрива лицето му.

Несбит го блъска да коленичи и Ловецът вдига глава.

Променил се е. За последно го видях, когато бях на тринайсет, но въпреки това много добре го помня.

Той също ме разпознава.

— Натан...

Първата ми мисъл не е за него, а за Аналис. Знам, че тя обича Конър повече, отколкото другите си двама братя. Той ѝ е помогнал да избяга. Опитвам се да озаптя неприязънта си.

— Натан, насила ме накараха — прошепва той. — Чичо ме принуди да се присъединя към Ловците. Аз не го исках.

И това ме вбесява. Край мен се въргалют трупове, а той ми се жалва, че го били накарали насила. Останал си е същият жалък страхливец. Приближавам се и го заплювам.

— Недей, Натан — обажда се Несбит. — Той не лъже. Затова се криеше отзад. Ясно е, че не иска да участва.

Отдръпвам се, но още не мога да се успокоя. Появява се Гейбриъл и пита какво става.

— Какво става ли? — възкликвам аз. — О, Гейбриъл, ела да те запозная с един мой стар приятел. Това лайно тук е Конър. Конър О'Браян. По-малкият брат на Аналис. Бяхме в едно училище. Не се притеснявай, че е Ловец, насила го били накарали. Иначе Конър на никого не би сторил зло. Освен ако не го накарат. А когато го накарат, той винаги страшно съжالياва. — Обръщам се, за да се овладея, но не успявам, пак се завъртам и изритвам Конър в корема. — Нали, Конър?

Той се превива, пада на земята, пъшка.

— О, извинявай, Конър! Не исках да те нараня. Просто такава ми е работата. Не исках да го направя.

Гейбриъл се изпречва пред мен. Излишно е. Мина ми желанието да ритам Конър, макар че още съм бесен.

— Спокойно — казвам на Гейбриъл. — Съвзех се.

После се навеждам над Конър и добавям:

— Конър посипа праха, от който ми останаха белези на гърба. Не двете букви, само „б“-то.

— И затова сега аз ще изпиша името си на неговия гръб — обажда се Маркус.

Той се приближава заплашително. Сграбчва Конър за косата, опира Феърборн в гърлото му. Конър ме гледа ококорен.

— Или направо да му отрежа главата? — пита Маркус. — Кое предпочиташ?

— Конър!

Аналис. Върви начело на дълга върволица, която излиза от гората. Тя изтичва към нас и извиква:

— Пусни го!

Грабва една захвърлена на земята пушка и се прицелва в Маркус. Заставам между тях с вдигнати ръце.

— Аналис... Остави пушката, моля те.

— Не се приближавай, Натан. Кажи на Маркус да пусне Конър.

Спирам. Държа ръцете си във въздуха. Опитвам се да говоря спокойно и тихо.

— Аналис, нищо няма да направим на Конър. Остави пушката, моля те. Нищо няма да постигнеш така. Остави я. Моля те.

Тя трепери, но не отстъпва.

— Няма да я оставя, докато той не пусне брат ми.

Обръщам се към Маркус и с авторитетен тон казвам:

— Той е пленник. Ще го предадем на Силия да се оправя с него.

Тя ще иска да го разпита.

Завъртам се пак към Аналис.

— Моля те, остави пушката, Аналис.

— Обещай ми — отвърща тя, — обещай ми, че нищо няма да му направите.

— Обещавам ти. Той е наш пленник.

Тя сваля пушката.

Обръщам се към баща ми.

— Ще го предадем на Силия.

— И след като тя приключи с него, аз пак ще изпиша името си на гърба му — отговаря той, но пуска Конър и той пада по лице.

В този момент отеква изстрел, един от снабдителите се олюлява. Чува се втори изстрел и още един снабдител се стоварва на земята.

— Ловци! Ловци! — изкрещява някой.

Снабдителите хукват към гората, зад тях обаче се появяват фигури в черно. Значи, затова е било жуженето. Ловците са се криели в гората невидими. Обградени сме. В капан.

Гейбриъл отвърща на огъня, от гората обаче прииждат още Ловци.

— На земята! — заповядва Грейторекс. — Залегнете!

Думите ѝ потъват нечути сред писъците и стрелбата.

Аналис стои права, закриля я едно дърво. Аз лежа по корем. Край мен свистят куршуми.

— Аналис, залегни! — изкрещявам.

Тя не ме чува или не разбира, не помръдва. Понечвам да ѝ извикам отново, но тя вдига пушката, обръщам се, предполагам, че към нея се е насочил Ловец. Не съм познал.

Конър пълзи към сандъка с оръжията.

— Недей, Конър! Недей! — извиквам аз.

Късно е. Маркус избухва. Сграбчва Конър за косата, завърта го към мен, поглежда ме и прокарва кинжала през гърлото му.

Аналис стреля, после още веднъж.

Маркус се олюлява.

Вторият куршум го уцелва на няколко сантиметра над първия. И двата са в гърдите. По ризата се появяват червени точки и бързо нарастват, Маркус пада на колене. Аз стоя като вкаменен, не мога да отделя поглед от него.

Баща ми е прострелян.

Обръщам се към Аналис, тя продължава да държи пушката насочена към него.

Заставам между тях да го защитя. Изправям се.

— Обеща! — изкрещява тя. — Обеща ми!

Стрелбата около нас продължава, Гейбриъл скача и ме поваля на земята, прикрива ме с тялото си. Когато успявам да вдигна глава, Аналис я няма.

ВРЕМЕТО СПИРА

Пропълзявам към Маркус. Издърпвам го зад сандъците. Ранен е лошо, но не фатално. А и все пак той е Маркус, може да се възстанови. Ще се оправи.

— Дръж се, ще те занесем при Ван — казвам.

Той се закашля.

— Не ми се вярва да можеш да ме занесеш там. Нито пък където и да е било другаде.

Прав е, повечето от бунтовниците побягнаха, най-вероятно са се върнали към прохода и Ловците са ги последвали. Всичко е загубено.

Четирима-петима снабдители лежат на земята, още един, позабавил се, пада пред очите ми. Изведнъж осъзнавам, че всичко е било планирано. Ловците нарочно са направили така, че да намерят прохода, сигурно базата ни вече е в техни ръце.

Несбит пропълзява до нас и прошепва:

— Повечето Ловци тръгнаха след снабдителите, но ние пак сме обградени.

Гейбриъл му помага да довлечат още сандъци, за да издигнем нещо като барикада. Гейбриъл изважда една пушка от тях, после друга. Нито една не е в изправност. Всички са повредени.

В капан сме.

Грейторекс, Клодия и Самийн са близо до нас, и те се прикриват зад няколко сандъка. Недалече от тях виждам трупа на Оливия. Всички останали са избягали.

Несбит подава манерката си на Маркус.

— Обикновена водица.

Маркус я взема, ръката му трепери.

— Някакви гениални идеи? — пита Несбит.

— Трябва да побързаме да се измъкнем — отговаря Гейбриъл. — Виждам шестнайсет Ловци. Другите скоро ще се върнат.

— Може и да са повече — обаждам се. — Явно това са тези с татуировките на Уолънд. Могат да стават невидими.

— По дяволите! — изругава Несбит.

— Да — съгласява се Маркус, — по дяволите!

— Можеш ли да тичаш, Маркус? — пита Гейбриъл.

— Не ми се вярва — отговаря той, от устата му се процежда кръв. Виждам, че се мъчи да се възстанови. Уменията му да се възстановява са големи, само че няма да издържи дълго. — Май изобщо не мога да се изправя. Тези куршуми са голяма гадост.

— Не може ли да ги извадим? Както ти извади моя?

— Единият е в белия дроб, тръгнеш ли да го извадиш, ще умра.

Баща ми свежда поглед към гърдите си, ризата му е почервеняла, изгубил е много кръв.

Край нас свистят куршуми, знам, че Маркус със сигурност не може да надбяга Ловците. Оглеждам се, не съм сигурен, че и аз мога да им се измъкна.

Несбит и Гейбриъл са пропъзели настрани и стрелят по четирима Ловци, които се опитват да се приближат.

Маркус се обажда:

— Силата ми отслабва, но мога да ви помогна да се измъкнете. Ще забавя времето. За около минута, не повече. Това би трябвало да е достатъчно да минете покрай Ловците.

— А ти?

— Аз оставам тук.

Поклащам глава.

— Аз ще те нося.

— Не, няма да стане. Ще ви забавя. Вървете!

— Няма!

— Не мога да се възстановя с тези рани. Умирам, Натан. Трябва да изпълниш пророчеството. Да се сбъдне това, което ми разкри видението.

Поклащам глава.

— Не мога да го направя.

— Можеш. Феърборн ще ти помогне. Кинжалът ще е готов да ме прободне. Извади сърцето ми и го изяж. Без да се преобразяваш в животно, остани си човек. Така беше във видението ми. Вземи дарбите ми. Вземи ги всичките и ги използвай.

— Не мога, не мога...

— Нямаш друг изход, Натан.

Гейбриъл пропъзлява при нас.

— Гейбриъл, слушай какъв е планът — нарежда Маркус. — Искам да се погрижиш Натан да се измъкне невредим. Ще ми стигнат силите да спра времето за половин минута, може би и за малко по-дълго. Би трябвало да ви стигне да се промъкнете през обръча. Опитайте се за тези трийсет секунди да избиете колкото се може повече Ловци и се съберете отсреща. — Той кима към гората, не натам, накъдето е проходът, а в обратна посока. — Натан ще остане с мен. После вие ще го прикривате. Ако има оцелели Ловци, отвлечете вниманието им, за да може той да се отскубне.

Поклащам глава, но Гейбриъл отговаря:

— Ще се погрижа да се измъкне невредим. Ще предам на останалите.

Той запъзлява към Грейторекс и Несбит.

Маркус посяга и слага ръка на рамото ми.

— Натан, радвам се, че те опознах, макар и за кратко. Сигурно ти се струва, че се срещнахме твърде късно и прекарахме заедно малко време, ала може би не е така. — Той отпуска ръка и изважда Феърборн от якето си. — Умирам, Натан. Но не искам ти да загинеш напразно. Искам да вземеш дарбите ми. И да убиеш Соул и тези около него. Избий ги до крак.

Поклащам глава. Не мога да го убия, за нищо на света не бих го направил.

— Ти си силен. Можеш да го направиш. Сега ще убиеш мен, а после ще се разправиш с тях.

Баща ми пъха кинжала в ръката ми.

— Направи го заради мен, Натан.

Вглеждам се в очите му, черните триъгълници се въртят бавно, ненормално бавно. Знам, че няма как да го спася. Трябва да изпълня молбата му.

Измъквам Феърборн от канията, кинжалът тръпне нетърпеливо.

— Ще ги избия! — промълвявам.

— Не го забравяй, това е последното ми желание. Гордея се с теб. — Маркус се закашля отново. — Заклинанието за спиране на времето изисква много енергия. Щом времето възобнови нормалния си ход, ще съм изтощен и повече няма да мога да се възстановявам. Тогава използвай Феърборн.

Той потрива длани, завърта ръцете си в кръг, все по-бързо и по-бързо. След това спира. Поема си дъх и започва отново. Пак спира и пак започва отново. Вдига ръка към слепоочието си. Поглежда ме, струва ми се, че ще успее, Маркус изглежда вгълбен, но си личи колко му е трудно. Влага всичките си сили в това. Ръцете му треперят. Той прошепва:

— Дай им знак да тръгват.

Поглеждам Гейбриъл. Времето е спряло, всичко е утихнало.

— Бягайте! — изкрещявам, макар да не съм сигурен дали ще ме чуят.

Гейбриъл, Несбит и останалите хукват. Чуват се изстрели. Един Ловец пада. После още един. И сякаш само след миг времето отново ускорява ход.

Сега идва най-тежкото.

Нямаше да успея да го направя, ако не беше пророчеството, ако баща ми не ми беше заповядал и не ме гледаше през цялото време.

— Обичам те, Натан — прошепва той. — Винаги съм те обичал.

Очите му са черни, триъгълниците пустота в тях едва-едва се завъртат.

Гледам го в очите. Феърборн напиря, няма търпение да проникне в плътта. Помага ми. Разпарям гърдите на баща ми и изяждам сърцето му, гледам как триъгълниците в очите му избледняват и угасват, докато дъвча и преглъщам.

ВИЖДАМ ДЖЕСИКА

Не съм сигурен какво точно става след това. Наоколо все още има Ловци, но Грейторекс и другите стрелят по тях. Промяната в позициите на нашите обърква Ловците за миг, напълно достатъчно, за да се измъкна. Оставям тялото на баща ми. Едва се насилвам да се откъсна от него, но щом се изправям, краката сами ме понасят.

Мярвам Гейбриъл, отправям се към него. Пред очите ми е как баща ми се взира в мен и триъгълниците избледняват и угасват. Усещам вкуса на сърцето му в устата си. Стомахът ми се бунтува, мъча се да се сдържа, не искам да повърна.

— Натан, погледни ме! — Гейбриъл ме е хванал за раменете. — Погледни ме!

Подчинявам се. Не съм сигурен какво виждам. Не мога да се съсредоточа.

Той ми говори. Не го чувам. Мисля си как баща ми каза, че ме обича. Почти не го познавах. А го убих. Толкова много кръв бликна. Толкова много кръв. Коленете ми се разтреперват, Гейбриъл ме подхваща и изкрещява:

— Натан!

Несбит тича към нас, вижда ме, спира и възкликва:

— Мамка му!

Не е знаел какво ще направя.

Грейторекс и останалите пристигат, зяпат ме. Знам, че съм се омазал целият, има кръв по лицето ми, по гърдите.

— Натан, не се отделяй от Гейбриъл — заповядва Грейторекс. — Тръгваме. Идват още Ловци.

Гейбриъл ме дърпа след себе си. Хванал ме е за ръката и ме дърпа.

Грейторекс и Самийн са пред нас, Клодия е вдясно, Гейбриъл е вляво.

Бягането помага. Започвам да се съвземам. Не успяваме обаче да се откъснем. Ловците прииждат зад нас, от време на време стрелят. Не спираме, с всяка измината крачка се чувствам по-добре, по-силен. Продължаваме. Сега аз съм отпред. Прозвучава изстрел, някой извиква, обръщам се и виждам Самийн на земята. Не е мъртва. Гейбриъл забавя ход и спира, връщам се. Самийн е на двайсетина крачки зад нас.

— Продължавай — заповядвам му. — Върви с Несбит, аз ще ви настигна.

Той поклаща глава.

— Не, с нея бяхме заедно. Обещах на баща ти...

— Стига! Аз съм по-бърз от теб. Ще се измъкна. Върви! Ако не ви настигна до няколко минути, ще се видим на уговореното място. Хайде, тръгвай!

Той кима, знае, че искам да остана сам.

— На уговореното място, нали?

— Да. Върви!

Гейбриъл хуква.

Връщам се при Самийн. Феърборн е в ръката ми.

Прикляквам до нея. Простреляна е в гърба, от устата и носа ѝ шурти кръв.

— Съжалявам, Самийн — прошепвам.

Тя не отговаря, но ме поглежда. Прерязвам гърлото ѝ.

Още кръв. Навсякъде. Ръцете ми са червени.

Изправям се. Обръщам се към Ловците, искам да ме видят. Забелязвам една, движа се в средата на редицата. Мярвам я само за миг, но съм сигурен, че е сестра ми Джесика. Тя е замислила този капан.

Знам, че мога да им се измъкна. В шок съм, но тялото ми е силно, по-силно от всякога. Не е нужно да мисля накъде да се насоча. Не желая да мисля. Просто побягвам. Завивам наляво. Отдалечавам се от Несбит, Гейбриъл и Грейторекс, повеждам Ловците след себе си.

ЧЕРВЕНО

Не бива да ги броиш, много са. Прекалено много. И продължават да се увеличават. Не бива да мислиш за тях. Трябва да продължиш напред. Но решиш ли, че вече си ги отминал, се появяват нови тела. Жени, мъже, все членове на Съюза, всички застреляни в гръб, докато са бягали.

Спускаш се в един дол, явно част от бунтовниците са успели да стигнат дотук. Телата лежат на камари, все едно хората са се предали, а след това са били разстреляни наведнъж, за назидание. Преброяваш ги. Нищо повече не можеш да направиш. Девет са.

Ако Маркус беше жив, ако Аналис не го беше простреляла, повечето от тях щяха да са живи. Маркус щеше да успее да забави Ловците. Да избие голяма част от тях. Тези жертви се пишат на сметката на Аналис.

Трябва да се измъкнеш от дола, иначе и ти ще се окажеш мъртъв. Ловците ще се върнат да проверят дали не са изтървали някого.

Започва да вали, поемаш нагоре, после се спускаш в следващия дол, тук склонът е по-стръмен, дърветата са по-големи. Между тях има кръгли, покрити с мъх камъни, всичко е гъсто обрасло с папрат: зелено, тучно, красиво място. Сядаш, уморен си, не можеш да продължиш. Папратта скрива главата ти, по листата се процеждат дъждовни капки. Потриваш лице. Имаш чувството, че вътрешността ти гори. Сърцето на Маркус ти е донесло неговите дарби, но и изпива силите ти, въздейства ти.

Свеждаш глава, от нея се стичат червени струйки в калта.

Искаш да поспиш, но затвориш ли очи, отново виждаш как Аналис се прицелва в Маркус, Феърборн разсича гърдите му, разделя ребрата и руква кръв...

Ако не беше Аналис, никога не би убил Маркус, никога не би направил това, което се наложи да сториш.

Лежиш под дъжда. Образите се повтарят безспир пред очите ти. Сега не можеш да направиш нищо друго. Но утре ще е различно. Утре ще тръгнеш след нея.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Полудив“ е моята втора книга и писането ѝ (и многократното ѝ пренаписване) беше много по-различно изживяване от създаването на „Полулош“. Явно ще трябва да планирам следващата си книга много по-внимателно, преди да се захвана с нея. Изключително съм благодарна на всички в „Пъфин“ и „Вайкинг“ за помощта им да пресътворя на белия лист това, което съществуваше само в главата ми, и то да се появи по книжарниците не само във Великобритания и САЩ, а и в целия свят (дори и в страни, които се налага да потърся в Гугъл, за да разбере къде се намират). Както винаги, агентката ми Клер Уилсън беше невероятна.

Ако се интересувате, цитатът „Битки жестоки аз виждам и Тибър цял в кръв да се пени“^[1] е от „Енеида“ на Вергилий (Шеста песен, 90–91), случайно попаднах на него в речта „Реки от кръв“ на Инок Пауъл и след това издирих оригинала с помощта на Гугъл. Струва ми се, че цитатът е пж на място в „Полудив“, отколкото в речта на Пауъл, който го е използвал неправилно (вж. <http://edithorial.blogspot.co.uk/2013/04/how-enoch-powell-got-vergil-wrong.html>).

Страхотно е да обикаляш из Европа и аз се надявах, че ще мога да попътувам, докато подготвям ръкописа на „Полудив“. За съжаление, времето не беше на моя страна и за моите въображаеми пътешествия трябваше да разчитам на спомените си (за Испания, Базел, езерото с айсберга в Норвегия), на Гугъл и на страницата на AA Route Planner в интернет.

Благодаря на прекрасните фенове на „Полулош“ и на последователите ми в Twitter, най-вече на тези, които ми помагаша с избора на имена за Белите вещици и магьосници. Получих страхотни идеи от LisaGelinas @InkdMomof3, Jan P. @janhpa, Caitlin @caitlingss, Charli @Charli.TAW, Artifact ##@themefrompinata; Daniel Rowland @danielii; Fiction Fascination @F.Fascination; Oswaldo Reyes @readers WRITER; Emily Ringborg @RingEmily; Colleen

Conway@colleenaconway; Damien Glynn @damog\$; Finlay and Ivor @tmbriggs; Jo Porter @joanneporter.#; Caroline Pomfret @CazPom

В крайна сметка се спрях на Самийн, предложено от MSA @MsaMsa85, Оливия, предложено от Renee Dechert @sreneed, и на Клодия, предложено от Jayd Amber @dragonslibrary.

Надявам се, че не съм изтървала някого. Приемете най-искрените ми извинения, ако съм пропуснала името ви в списъка.

[1] Превод Б. Тонков. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.